

IOANNIS MEVRSI
ELEVSINIA.

SIVE,

DE

CERERIS

Eleusinae sacro,

Ac festo.

Liber Singularis.

LVGDVNI BATAVORVM,

Ex Officinâ ELZEVI R I A N A.

ANNO dñi 1793.

Nob. & Ampl.

IOANNI DVVENVORDIO,

Equestris Ordinis viro, Domino
Duvendordæ, Vorschortz, &c.

ROCHO HONARDO,

Supremi in Hollandiâ Senatus
Consiliario primario.

HADRIANO PAVWIO,

Equiti, Urbis Amsteloda-
mensis Syndico.

Academiz Curatoribus.

Item

Ampliss. Prudentissimisq;,

PETRO DEIMANNO,

ÆMYLIO HOGEVENIO,

CLEMENTI BAERSDORPIO, &c.

GERARDO LEONARTIO,

Urbis Leidenfis Consulibus,
Eorum Collegis;

IOANNES MEYRSIUS

Dedico, Consecroq;.

) (2

Viri Nob. & Ampl.

Cum vos Academiae suae Illu-
strissimi ac Potentissimi Hol-
landiae & Westfrisiae Ordines
praefecissent, committendum
non putaui, quin proferrem in
publicum aliquid, quod & obseruantiae
meae in vos monumentum esset, studium-
que illustrandae Academiae, in qua Profes-
sorem iam nouennium ago, testaretur. Id-
que facere E L E V S I N I A ista volui; quae
nunc edo, nomini vestro consecrata. Cu-
piebam paullo citius; sed, dum me Typo-
graphus differt, mora iniecta est. Verum
tamen, si placuero, satis adhuc matura-
tum; si displiceo, etiam nimis. Sed hu-
manitas illa vestra, aequitasq;, & in litera-
tos amor, credere iubent; fore, ut non
displiceat vobis, quod placere imprimis
opto. Quam ob causam, si potitus voto
fuero, erit cur non parum mihi gratulan-
dum existimabo. Non ego anxie, aut am-
bitiosè nimis, nunc me commendatum eo;
istud tantum asseuero, nullum in ordine
nostro

nostro esse, qui se vobis, suaq; omnia, approbari magis velit: quod ut merear, uti operam semper dabo; ita quoque, si impetrauero, operæ me fecisse pretium non exiguum arbitrabor.

Viri Nob. & Ampl.

Deum Opt. Max. rogo, uti vos quàm diutissimè sanos, & incolumes, seruet. Lugd. Bat. ad diem 14. Iun. 1610.

203

A D

AD LECTOREM.

DO tibi, benignè Lector, *ΕΙΣ ΤΗΝ ΣΙΝΙΑ*;
 quibus sacris totà Græciâ, immò orbe uni-
 uerso, nihil vnquam celebratius, sanctiusve, ha-
 bitum fuit. Proprium de illis Opus olim Melan-
 thius nobis dederat. Laudat ecce Athenæus
 lib. III. *Μελαθύσιος δὲ ἐν τῷ Περὶ τῶν ἐλδοσῶν μυ-*
στηρίων, καὶ τῶν γὰρ, καὶ μυσθίων, ὅτι ἐστὶν ἀπὸ τῶν
 Et Scholiastes Comici Pluro. *Εἰς τὸν γὰρ λόγον, ἐν οἷς*
τὰς ἱματίους μυσθίων, εἰς τῶν γὰρ τῶν παύσας ἀναλίσκονται, ὡς περ
δηλοῖ καὶ μελαθύσιος ἐν τῷ Περὶ μυστηρίων. Iterum
 Auius. *Τὸ ἐν ὁπέρυξας κατὰ αὐτῆς Ἀθηνῶν, καὶ ἐν*
χαλκῇ στήλῃ ἔγραψας, ὡς φησὶ μελαθύσιος ἐν τῷ Περὶ
μυστηρίων. Etiam Menander quidam. Habes
 apud eundem Scholiasten ibidem. *Μένανδρος*
δὲ ἐν τῷ Περὶ μυστηρίων προφέρει τῆς χαλκῆς στήλης
ἀντίγραφον. Item Hicetius. Meminit Clemens
 in Protreptico. *Σκυθῶν δὲ οἱ Σαυρομάται, ὡς φησὶν*
Γέσιος ἐν τῷ Περὶ μυστηρίων, ἀκινάκων σίγαντες. Quo-
 rum lucubrations postquam amisimus, ani-
 mum induxi, quantum in me, banc iacturam
 restituere. Quæso te, ne inuidere publico ve-
 lis, doctè Lector, sibi tibi alia quædam insuper
 obseruata. Facile illud, in tam lato eruditio-
 nis campo; *In quo, ut Ausonius ait, aliunde alio*
plura inuenire potest, nemo omnia. Dein, si alibi
 me errasseprehendes; quod non mirum in
 istis tenebris, cùm sacrorum arcanorum, tum
 abstru-

abstrusæ antiquitatis ; mone candidè , & sine
villo loliginis succo , quod me facere in meis vi-
des , gratiasque magnas agam. Quod si neu-
trum tibi in promptu , istis vrere ; & me ama,
benè Rei Literariæ , benè tibi , cupientem. Vale.

SERIES

S. E. R. I. E. S.
CAPITULUM

CAPUT I.

Eleusinia sacra, Musæia dicta per excellentiam. Quantâ dignitate fuerint, & quâ frequentiâ celebrata.

CAP. II.

Instituta ab Erechtheo: vel, ut alij volunt, Cerere: quibusq; illa communicauerit. Alij ad Eumolpum eorum institutionem referunt: ac quis iste Eumolpus fuerit, quotus nominis. Suda in re illâ error, & Auctoris Etymologici. Alij Museum auctorem faciunt.

CAP. III.

Deinde ubi, & quâ de causâ, instituta. Ceres à Celeo hospitio excepta; & ab Iambe, aut Baubone, ad risum permota. Καλλιχορον, puteus Eleusine; ad quem Eleusinia fœminæ choreas primum instituerunt, & hymnum Dea cecinerunt: atq; in illo mystas confidere nefas. Ἀζύλατος πύλας. Ἀδύων, puteus. Eleusinijs quânam conditione sese Atheniensibus subiecerint.

CAP. IV.

In quem finem instituta crederentur. Τις τὴν cur appellata.

CAP.

CAPITULUM.

CAP. V.

Erant verò duplicia; Maiora, ac Minora. Et hac quidem in Herculis gratiam instituta; idq; ubi initiatum.

CAP. VI.

Loco utraque diverso acta. Clementis locus emendatus. Etiam tempore. Viri magni illic lapsus indicatus.

CAP. VII.

In Maioribus initiari, in Minoribus praelustrari moris erat, ac preparari; idq; ad Illissum flumen. Lustrandiansem in pelle victimæ, Ioue immolata, à daducho flamebantur. Ad lustrationem istam que adhibita; Iuxæ, siue Iopææ dicta. Qui lustrabat, iuxæ dædæ appellatus. Sacra quoque, & vota, facta; & castitati opera data. Sacra autem porco facta, eaq; feminâ, gravidâq; quam abluabant in portu Cantharo. Plutarchi locus restitutus.

CAP. VIII.

In Minoribus, Muxæ dicti erant; in Maioribus verò, E'mixæ. Unde E'mixæ illi; ipsa sacra, E'mixæ dicta. Demetrius præter morem solitum eodem tempore mysta, & epopta, factus. Mystarum locus in vestibulo, Epoptæ intra adytum admissi. Ac facti Epopta tantum Maioribus, & quo temporis intervallo. Plutarchi locus emendatus.

CAP. IX.

Initiatio noctis facta. Initiandi in sacello Agræ

)()(exiguo,

S E R I E 3

exiguo, Eleusine in amplissimo, mysteriorum leges, ac ritus, accipiebant. Frant verò myrto coronati; ac templum ingressi manus sibi abluebant.

C A P. X.

Illic, mentem prius, manusq; puras habere inssi, & peritiam lingua Græca, ritus mysteriorum prælectos describebant. Πίστευα. Libri rituales. Inde nonnulla interrogati, verba solennia respondebant.

C A P. XI.

Tum varia illis spectacula obiecta, & voces varia. Claudianus emendatus. Δὐμψία. Membrum quoque muliebre ibi ostensum. Tertulliani hallucinatio. Cereris mundus. Apuleius explicatus. Post initiationem acclamari solitum, Κόγξ, Ὁμναξ. Inde singuli discedentes, locum alijs concedeabant.

C A P. XII.

Quam iniziandi vestem induissent, eam nunquam deponebant, nisi detritam, laceramq; ac tum Cereri, & Proserpina, dedicabant: vel ad fascias puerorum utebantur.

C A P. XIII.

Iniziabat à τῷ ποιῶντος appellatus, cuius nomen iniatiato dicere vetitum. Iſq; in habitum creatoris ornabatur: veste, comâ, ac strophio, insignis: etate, ac voce, peculiari. Nec cuiquam illa dignitas data fuit, nisi qui Atheniensis. Eunapij locus restitutus. Ac fungebatur munere eo per omnem vitam, idq; sine matrimonio,

C A P I T V M.

monio: unde, castitatis studio; cicutæ se liquore ungebat.. Primus autem hierophanta Fumolpus fuit, usq; tertius; & ab eo ipsius posteris, Εὐμολπίδαι nuncupati. Suidæ error, & correctus locus quidam. Hierophanta etiam Μουρυγῆς dictus.

C A P. XIV.

Daduchus quoque, & praco, adhibiti; item è Τῆς Συμῆς. Daduchus comâ, & strophio, distinctus; totam vitam munere suoungebatur; & si vellet, uxorem ducebat. Solus hoc nomine appellatus, & Solis effigiem pra se ferens, ut praco Mercurij, & minister ad aram Luna.

C A P. XV.

Præfectus mysterijs è Βασίλειος, eiusq; circa ista munus. Item οὐ Επικλητῆς, numero quatuor; ijque unde legi soliti. Præter illos sponiunt etiam decem. Pollucis locus emendatus.

C A P. XVI.

Initiari Atheniensium liberi soliti, adhuc pueri; nec Athenienses tantum, sed Græci omnes: nisi quod Socrates, & Demonax, neglexerunt. Item Romani: in quibus Atticus, & Augustus. Etiam Anacharsis, Scythæ; & mulieres, quæ Μίλυσαι appellata.

C A P. XVII.

Initiati ad virtutem obstricti putabantur, & consilia à deabus Eleniis recta accipere; feliciores item esse in hac vitâ, & post mortem apud inferos

S E R I E S

multò honoratioribus ; ac priorem in confessu locum tenere. etsi nonnulli , Amori qui initiati, eos esse feliciores existimarent.

CAP. XVIII.

Non initiati autem, Cereris templo prohibebantur unde belli cum Philippo Atheniensibus causa fuit. Dein post mortem apud inferos in luto iacere credebantur.

CAP. XIX.

Prohibiti autem initiari peregrini : & extra ordinem initiati Hercules, Bacchus, Dioscuri, Aesculapius, & Hippocrates. Sorani error indicatus. Barbari quoque exclusi his sacris, & homicida, quamlibet inuoluntarij ; magi item, & praestigiatore alij : denique impij, & scelerati, qualescunque.

CAP. XX.

Sed nec prodere non initiatis ea licitum fuit : & si quis hic deliquisset, ei mortem lex statuebat. Diagora Melij proscriptio. Aeschyli periculum. Numeij somnium. Nec commune cum his quicquam sibi quisquam cupiebat. Ac ne ipsis quidem Dijs divulgare illa licitum. Quin ut eloqui, ita audire nefas erat. Ceres quoque nomine mystico nuncupata. Tamen nihil apud Cretenses occultatum.

CAP. XXI.

Quando inchoari solita ; & quot dies agitari. Polyenus ea de re emendatus.

CAP.

C A P I T V M.

CAP. XXII.

Primus dies, Ἀ'ρρημὸς dictus. Plutarchi locus restitutus. Eoq; initiatio facta.

CAP. XXIII.

Secundus verò, Ἀ'λὰδὶ μύσῳ vocatus. Hesychij locus emendatus, & Polyani. Chabria illo ipso die victoria navalis, omenq; ab eo ex nomine captum. Plutarchi locus emendatus.

CAP. XXIV.

Tertio die sacra facta: & nullus ei immolatus, isq; Aexonicus, tanquam qui prastaret ceteris. Itaq; ille Cereri sacer, duobus de causis; nec gustabant eum mysta. Additum hordecum, è campo Rhario. Nec fas quicquam abijcere foras, aut Iunonis sacerdoti inde gustare; eiusq; templum claudi solitum, cum Cereris sacra peragerentur: ut & Cereris, cum Iunoni sacra fierent. Omnia ei immolata, θύα dicta.

CAP. XXV.

Quarto calathi processio, curru vecti, quem trabebant iuncti boves. Ponè famina, cistas ferentes, sequebantur. Ea cista fascijs puniceis vincta: quidq; in ijs occultatum. Ac cur mala in illis Punica, & papanen. Strabij Galli error ostensus.

CAP. XXVI.

Quinto mysta cum accensis facibus ibant; viri pariter, faminaq;. Noctū autem id factisatum; & facies
() (3) *quoque*

S E R I E S

quoque dedicata, certatumq; de earum magnitudine.
Dein quoniam res hac omnis instituta.

CAP. XXVII.

Sexto Iacchum producebant. Claudianus hallucina-
tus. Iacchus myrto hic coronatus, & non hederâ. Dies ex
re Ιᾶχχου dictus. Deducto autem à Ceramico usq;
Eleusinem sacra, ac per fora. Iacchus facem manu ge-
stans fingeatur, & quam ob rem. Ac templum sibi
proprium habebat. Deductusq; cum choreis, saltu, &
cantu, qui item Ιᾶχχου nuncupatus. Etiam cum aris
sono. Qui ducebant, aquâ à Proserpina Rheto lustraban-
tur. Iacchus verò hic Ionis, Cererisq; filius. Arriani eâ
in re error offensus. Cuiq; producendi eius cura data,
Ιᾶχχαγωγός nominatus. Porta, quâ exte soliti, ἱεὺς δι-
ττα: obiterq;, quâ cadavera efferebantur, quomodo ap-
pellata fueris, indicatum: & correctus Theophrastus.
Via quoq; ἱεὺς διττα: ac Plutarcho nomen eius restitu-
tum. Polemonis etiam de eâdem liber proprius. Et sub-
urbium, ἱεὺς Συκῆ nuncupatum; in quo mysa, Eleusi-
ne redeuntes, interquiescere consueverunt. In viâ Ce-
phissus, ponte stratus; in quo scommata spectatores defi-
dentes in pratercuntes mysas isciebant. Unde Τεφω-
εῖς dictum, & Τεφωροποι. Ultra pontem, quâ in-
strabant Eleusina, Μυτικὴ Εὐνὸς vocabatur. Post, mu-
nisiâ Deceleâ, ac terrestri itinere clauso, mari Iacchus
duci caput, nisi quod semel Alcibiades pompani in ar-
mis viâ vsitatâ duxit: daduchi vice, ut nonnulli pu-
tant, functus.

CAP.

CAPITULUM.

CAP. XXVIII.

Septimo certamen erat, idq; multò antiquissimum; in quo victor hordeum accipiebat. Etymologus eà de re emendatus, item Suidas. Hordeum autem pramium datum, quia primum Eleusine illud natum, ut ferebant.

CAP. XXIX.

Octauus, Εἰπιδάουρα dictus; quia Aesculapij honori, post mysteria Epidauri venientis, institutus. Initiatio iterum tum fieri solita, & secunda quoq; sacra phyllostrati locus emendatus.

CAP. XXX.

Nonus, ultimusq; idem, Πλημοχὸν indigetatus, quã de causâ. Plemochor tunc dua impleta, & euerfa, cum verbis mysticis. Κοτυλίαν. Ἰήσις μυτική. Τῆ, τοκῆ. Μυστηριώδεις ἀπανδαί.

CAP. XXXI.

Per hos dies manum iniicere vlli vetitum, & libellum supplicem offerre; quaz; hic delinquentis multa. Feminis quoq; Eleusinem bigis vehi interdictum; idq; à quo; & qua delinquentium multa. Aristophanis Scholiasta hallucinatio. Iurari etiam per mysteria vshatum; ac qua ad hac necessaria, asinus Eleusinem veta. Mystra nec mustellum edebant; neque, ut videtur, salem.

CAP.

SERIES CAPITVM.

CAP. XXXII.

Continuata verò hæc sacra ad Imperatores Christianos; & cum tollere Valentinianus vellet, Prætextato intercedente, adhuc manserunt. Semel tantum intermissa, ob captas Thebas. Hierophanta apud Eunapium falsus vates. Tandem euerfa à Theodosio seniore.

CAP. XXXIII.

Celebrata verò præterea à Celcensibus. Phlasijs, Pheneatis, Lacedæmonijs, Parrhasijs, Cresensibus, & Romanis. Claudijs Cæsaris conatus, Hadriani factum.

FINIS.

IOANNIS MEVRSI
ELEVSINIA.
SIVE,

DE
CERERIS

Eleusinae sacro, ac
Festo,

Liber Singularis.

CAPVT I.

*Eleusinia sacra, Museis dicta per excellentiam.
Quanta dignitate fuerint, & quâ frequen-
siâ celebrata.*

ERERIS Eleusinae sacra, Eleu-
sinia nuncupata, libro singulari
tradita, in plenam hominum An-
tiquitatis studiosorum cognitio-
nem nunc proferre mihi visum.
Erant verò nominis tanti, & dignitatis, vt maio-
ris in Antiquitate omni nulla essent: adeò vt,
cùm plura etiam plurimum deorum haberentur,
A xat

κατ' ἔχοντα sola *Μυστήρια* sint vocata. Id passim
obseruare apud Auctores licet. De eorum dig-
nitate iste est Aristotelis locus, *Rhet. lib. 11.*
cap. xxiv. Τα μυστήρια πρῶτον ἡμιονότητι πλεῖστη. Α-
ristides Eleusiniā. Τίς γάρ Εὐδήτων, ἢ τίς Βαρβάρων,
ἄτω σκαῖς, ἢ αὐήκοις; ἢ τίς ἄτω σφόδρα ἔξω τῆς γῆς, ἢ
θῆων; ἢ, συλλήθεόντων εἰπεῖν, καλῶν αἰαίσθησι, πολλῶν τῶν
κακῶν; δόσι λυμῶν, εἰ ταῦτ' ἴδραζας, ἔστις ἡ κενὸν ἢ τῆς
γῆς ἡμεῖς. Πῶς Εὐδῶσινα ἡγήσεται, καὶ πικρῶν ἔσται θάψαι αὐ-
θρόνους ταυτὴν φελοκιδέσπιν τι καὶ φαιδρόταται; Pau-
sanias Phocicis. Οἱ γὰρ ἀρχαῖοι τοῖς Εὐδήτων πε-
λιτῶν πῶς Εὐδῶσινα πῶς ἐπὶ πᾶσι εἰς αἰσθήσεις ἤκει το-
σάτω ἦσαν ἐλμωτίεσται, ὅς τε καὶ τὰς θῆας ὀπίσσω εἶεν ἡ-
μεῖς. Prætextatus apud Zosimum lib. iv. vocat,
τὸ σωζέμενα τὸ ἀσφράσσειν ἢ ἀσφράσσειν μυστήρια.
Hinc Σιμνὰ Euripides dixit, initio Hippolyti.

Σιμνῶν εἰς ὅσον καὶ πᾶσι μυστήριον.

Quin & inde eorum dignitas colligi potest,
quod Romani ludos suos seculares, de quibus
pronuntiare præco solitus; *Tales neque visos vi-*
sumam, nec videndos: ad eorum æmulationem
egerint. Herodianus lib. iii. Ἐἰδομένον δὲ ἐπὶ αὐ-
τῇ καὶ θῆας ἡνῶν παντιδαπῶν θημάτων ἐν πᾶσι θάσσεσται
ὁμῶ, ἱερουργίας τι καὶ παστυχίδας, ὀπιτιλεομένης εἰς μυσ-
τηρίων ζῆλον. αἰωνίως δὲ αὐτὰς ἐκάλειν. Dein, pro
nominis elatirate, summā etiam ea frequentia
celebrata. Philestratus in Virā Apollonij, lib.
iv. cap. vi. Εἰς δὲ τὴν Πειραιᾶ εἰσπορεύσας παρὶ μυστηρίων
ῶσαν, ὅτι ἂν ἡμεῖς πᾶσι θημάτων ἐν πᾶσι θάσσεσται
ἐκάλειν, αὐτὴν ζῶσαν εἰς τὴν αἰῶνα. Immo con-
cursum

cutsum ad hæc fuit ab omni Græciâ. Lyfias in Andocidem indicat. Καὶ ἕνα γινώσκον οἷοδε ἔχειν τὰς μύσας τὰς ἀφικερμόνας, ἐπὶ δὲ αὐτῶν τὴν βασιλείαν οὕτως ἐστὶ, ἡ αἰαμητιῶσι πέντε ἡσθερμόνα αὐτῶν ἢ τὰς ἄλλας Ἐλλήνας, οἱ ἑκαταχύτης τῆς ἑορτῆς, ἡ δὲ ἑξὶς αὐτῶν πλὴν ἑορτῶν βωλόμοροι, ἡ θηορτῶν. Ac vis frequentiam istam scire? ecce tibi triginta millia, numerum finitum pro infinito, apud Herodorum lib. viii. Ἰδεῖν κενὸν τὴν χωρὶς τοῦτο ἔστιν Ἐλυσίων, ὡς αὐτῶν μάλα καὶ τρισμυρίων. ἀποθνήσκουσιν τι σφίσις τὴν κενόρτην, ὅταν κενὸν εἴη ἀνθρώπων, καὶ πάλιν τι φωνῆς ἀκέν, καὶ οἱ φαίνονται πλὴν φωνῶν εἶναι τὴν μυστικὴν ἱακχον. εἶναι δὲ ἀδαίμονα τῶν ἱγῶν τῶν ἐν Ἐλυσίῳ γινώσκων τὴν Δημήτην.

CAP. II.

Instituta ab Erechtheo: vel, ut alij volunt, Cere: quibusq; illa communicaverit. Alij ad Eumolpum referunt institutionem eorum: ac quis ille Eumolpus fuerit, quotus nominis. Suidæ imò illà error, & Auctoris Etymologici. Alij Musæum auctorem volunt.

O Rigo eorum ab Erechtheo rege fertur: quem, delatâ ex Ægypto Athenas magnâ frumenti copiâ, regem ab Atheniensibus eius beneficij ergo constitutum, sacra hæc Ceteris communicasse ipsis tradunt. Diodorus Siculus

lib. I. Γισμερῶν ὁμολογῶντος αὐτοῦ μεγάλων κατὰ
 πᾶσαι σχεδὸν τῶν εἰκονημάτων, πάλιν Ἀ' ἰγυπίω, ὡς τῶν
 ἰδιότητεσσι τῆς χώρης, καὶ φθόρεσσι ὀπιθιμερῶν τῶν τῆ καρ-
 πῶν, ἐξ Ἀ' ἰγυπίω πὺν ἔρεχθία κερμίσαι διὰ τῶν συγγραμμάτων
 οἷον παρ' ἡμῶν εἰς τὰς Ἀ' ἡνίας. αὐτὸ ὡν τὸν εὐ παρ' ἡμῶν
 βασιλεία κατέστησεν πὺν ὀριγάνω. τῆν τὴν ὡς ὡς λαδόντα
 τῶν ἡμερῶν, καὶ ἀδεῖξαι τὰς πλῆθες τῆς Δημητρεῖς ἐν
 Ἐλδούτῃ, καὶ τὰ μυστήρια ποιῶν, μετ' ἐκείνῃ τὴν πᾶσι
 τούτων νόμιμον ἐξ Ἀ' ἰγυπίω. Alij aiunt, Cererem
 tunc Athenas venisse, & frumenti donatione
 Athenienses in illâ annona caritate subleuasse;
 ideoque tunc illi ista sacra Eleusine instituta.
 Aristides Eleusiniâ. Ποιητῶν, καὶ λογοποιῶν, καὶ συγ-
 γραφεῶν πάντες ὁμῶν, Κόρην τῶν Δημητρεῖς ἀφ' αὐτῆς
 ἡμερῶν χρόνῳ εἰν ὅν. Δημητρεῖς δὲ ἐπὶρχιῶν γλῶσσῃ
 καὶ ἡμερῶν, ζητῶν τῶν ἡμερῶν, πῶς μὲν ὅν
 εἶναι τὴν εἶναι ὄρεν. ἔλθῃσαν δὲ εἰς Ἐλδούτῃ, τῶν τὴν
 τυμῶν ποιῶν τῶν πᾶν, καὶ τῶν Κόρην ὄρεν. ποιῶν τὰ
 μυστήρια, καὶ ἡμερῶν οἷον πὺν οἷον ὡς μὲν τῶν ἡμερῶν
 πλῆθους τῶν Ἀ' ἡμερῶν. Diodorus loco citato. Καὶ τῆς
 θεῶν δὲ παρ' αὐτοῖς εἰς τῶν Ἀ' ἡμερῶν γιγνῶναι κατὰ τῆς
 χρόνους ὡς ἀδεῖξαι κατὰ λόγον, ὡς αὐτῶν τῶν ἐκωνύμων
 αὐτῆς καρπῶν κερμίσαι πᾶσι εἰς τὰς Ἀ' ἡνίας, καὶ ὡς
 τῶν δόξαι, πάλιν ἐξ ὡς τῶν ὄρεν γιγνῶναι τῶν παρ' ἡμῶν
 δειρῶν μὲν τῆς Δημητρεῖς. ὁμολογῶν δὲ καὶ τῆς
 Ἀ' ἡμερῶν, ὅτι βασιλεύοντι Ἐρεχθίῳ, καὶ τῶν καρπῶν
 διὰ τῶν αὐτομῶν παρ' αὐτοῖς μὲν, ἢ τῆς Δημητρεῖς
 ἡμερῶν παρ' αὐτοῖς πᾶσι αὐτοῖς, καὶ ἡ δειρῶν πᾶσι οἷον. παρ' αὐτοῖς
 δὲ τῶν αὐτῶν καὶ τὰ μυστήρια τῆς θεῶν πᾶσι κατὰ ἡμερῶν
 εἰν Ἐλδούτῃ. Et, ecce, Athenienses Cereri
 tribue

tribuebant. Quo pertinent ista Isocratis Panegyrico. Πρώτοι μὲν αὖτ', ἔπειτα πῶς ἦ φύσις ἡμῶν ἐδείξηται. Ἀλλὰ τῆς πόλεως τῆς ἡμετέρας ἐπελάτῃ. καὶ γὰρ εἰ μυθολογῶμεν, ἔμοιγε αὐτὴν καὶ νῦν ῥηθῆναι περὶ αὐτῆς. Ἀλλὰ καὶ γὰρ ἀφικνησάντων πρὸς τὴν χώραν ἡμῶν, ὅτι ἐπὶ ἀπαιτήσῃ, τῆς κέρους ἀρπακτοῦς, καὶ πρὸς τὰς παροχάς τὰς ἡμετέρας ἀμύμων ἀκτινῶν ἐκ τῶν θειοτάτων, αἵ μὲν οἶόντι ἀλλοις ἢ πρὸς μεμνημένους ἀκτῶν, καὶ οἱ μὲν δωρεὰς διδόντες, αὐτὰρ μέγιστα τυγχάνουσιν ἔσθῃ, τὰς τε καρπύας, εἰ μὴ καὶ θηριωδῶς ζῶντες αἰσχροτάτοις, καὶ τὴν πλεονεξίαν, ἧς οἱ μετέχοντες πρὸς τὴν πόλιν βίαν τελευτῆς, καὶ πᾶσι μὲν αἰῶνι, ἡ δὲ τὰς ἐλπίδας ἔχουσιν. Ac primi à Cerere initia hæc edocti sunt Triptolemus, Diocles, Eumolpus, & Celeus. Exstat hæc de re Homeri fragmentum ex Hymno in Cererem apud Pausaniam Corinthiacis.

Δεῖξεν Τριπτόλεμον τι, Διοκλῆτα πλεξίππων,

Εὐμέλων τε βίην, Κελεῷ θ' ἡγήπερ λαῶν,

Δηρυσούνων ἱερῶν, καὶ ἐπὶ Φραδίῃ ὄρμα πῶσιν.

Clemens Protreptico Bauhonem nominat, Dysfaulem, Triptolemum, Eumolpum, & Eubuleum. Ὅταν δὲ πᾶσι καὶ τὴν ἐλπίδα εἰς γῆρας, βαυβῶ, δυσούλης, καὶ Τριπτόλεμον. ἔτι δὲ Εὐμελῆς τε ἔστιν Εὐβούλης. Ac vis scire quales fuerint? Triptolemus bubulcus, Eumolpus opilio, Eubuleus subulcus: Clemens ibidem. Βουκόλος ἔστι Τριπτόλεμος, ποιμὴν δὲ ὁ Εὐμελῆς, στυβούτης δὲ ὁ Εὐβούλης. Arnobius variat, lib. v. Quod illud temporis hæc parte incolebant, terrigenæ, quibus nomina hæc fuerunt: Baubo, Triptolemus, capellatum Dysfaules nomen,

στοι, *Eubulem porcorum, gregis lanitij Eumolpum*. Alij
 mysteriorum originem referunt ad Eumolpum,
 non Cererem; à quo Εὐμολπίδαι postea Athenis
 didici. Hesychius. Εὐμολπίδαι, ἅτως οἱ ὅτι Εὐμόλ-
 πη ἀκαλῆτι, πρὸ πρώτῃ ἱεροφάντειᾳ. πολλοὶ δὲ γε-
 γότασιν ὁμώνυμοι Εὐμολποι. Sed, cum plures eo no-
 mine, ut Hesychius clarè dicit, quisnam iste Eu-
 molpus fuit? Isaacius Tzerzes ad Lycophronem
 potius quis non fuerit dicit; quàm, quis fuerit.
 Εὐμολποι, ἔχῃ ὁ Θεῶν, καὶ Ἰστρον, ἀλλ' ὁ Θεὸς τὴν μυ-
 στήρα, ἐκέλευε ξένος μὴ μυθεῖσθαι. Item Scholiastes
 Sophoclis Oed. Col. Ἀξιώσιν ἔτιοι πρώτῃν Εὐμολπον
 ποιῆσαι τὴν Διῶπτος τὴν Τροπολήμην τὰ ἐν Ἐλευσίνι μυσ-
 ήρα, ἔχῃ τὴν Θράκην. Ἐπὶ τῇ ἱστορίᾳ Ἰστρον ἐν τῷ Περὶ τῶν
 ἀπικίων. Erat verò Eumolpus iste non Thrax, ut
 distingui vides; sed alius, tertius eius nominis,
 Musæi filius, quintus à Thrace. Accipe stem-
 ma. Eumolpus primus, Thrax origine; huius fi-
 lius, Ceryx erat; huius, Eumolpus secundus;
 huius rursum, Antiphemus; huius, Musæus poë-
 ta; huius denique, Eumolpus tertius; mysterio-
 rum, ut volunt, auctor. Docet Scholiastes So-
 phoclis, loco citato, ex Accefodoro, & Andro-
 tione. Ἀκισίδωρος δὲ πῆμποιον ὅτι πρὸ πρώτῃ Εὐμόλ-
 πη ἦναι τὴν τὰς πολιτῶν καταδείξαντα, γεῶφωι ἅτως.
 Κατηκῆται δὲ τὴν Ἐλευσίναν ἱερῶσι πρώτῃ μὲν τὴν αὐ-
 τήνην, ἑτὶ Θεῶν, τὰς μετὰ Εὐμόλπου παρὰ γνησί-
 ουσ ἀπὸς βοήθειαν εἰς τὴν κατ' Ἐρεχθίδος πόλιν. πῆς
 δὲ φασὶ καὶ τὴν Εὐμολπον εἶναι τὴν μύησιν, τὴν σωπ-
 λυμένην κατ' ἐοικυῖαν ἐν Ἐλευσίνῃ Διμήκτῃ καὶ Κέρη.
 Ἀνδρο-

Λιδορτίαν μὴ ἂν γεῖφε, ἢ πὺν Εὐμολπὴν Ὀρεῶν τῶν μύη-
 σιν, ἀλλ' ὁπὸ τῆς Εὐμολπῆς πίμπλησεν γεγενῆσθαι. Εὐμολ-
 πῃ γὰρ, γυνῆσθαι κήρυκα· πὸ δὲ, Εὐμολπῆ· πὸ δὲ, Ἀντι-
 Φημεν· πὸ δὲ, Μυσαῖον πὺν πιητῶν· πὸ δὲ, Εὐμολπῆν,
 πὺν καθιδεύσαντα τῶν μύησιν, καὶ ἱεραφαίτῳ γεγενῆσθαι.
 Malè Suidas à secundo quintum tradit. Εὐμολ-
 πίδα, γῆⓈ ὁπὸ πὸ θρακῆς, ὅς καὶ τῶν μύησιν ὄρεν. ἢ
 ὁπὸ πὸ Μυσαίων ὤρε. ὅς ἢ ὁπὸ πὸ δαυτῆρος πίμπληⓈ.
 Idem error Etymologici quoque Auctoris. Εὐ-
 μολπίδα, γῆⓈ Ἀθήνησιν. ὁπὸ Εὐμολπῆ πὸ θρακῆς,
 ὅς καὶ τῶν μύησιν ὄρεν. ἢ ὁπὸ πὸ Μυσαίων, ὅς ἢ ὁπὸ δαυ-
 τῆρος πίμπληⓈ. Alij rursus non Eumolpo huic
 tertio rem assignant, sed Musæo, eius patri. Ter-
 tullianus Apologetico. *Orpheus Pieriæ, Musæus
 Athenis, Melampus Argis, Trophonius Boeotiæ, ini-
 tiationibus homines obligarunt.*

CAP. III.

Deinde ubi, & quâ de causâ, instituta. Ceres à
 Celeo hospitio excepta; & ab Iambe, aut Baubone,
 ad risum permota. Καλλιχορον, puteus Eleusine;
 ad quem Eleusiniæ sœminæ primum choreas insti-
 tuerunt, & hymnum deæ cecinerunt: atq; in illo
 mystas considerare nefas. Ἀγίλατος πίπτα. Ἀΐδων
 puteus. Eleusinijs quânam conditione sese
 Atheniensibus subiccerint,

E Leusine instituta, res est nota. Sed quæ cau-
 sa? Venit eò, Proserpinam filiam, à Plutone
 raptam, quærens Ceres; ac fatigata requieuit
 iuxta

iuxta pureum, καλῆχορον dictum; & à Celeo hospicio recepta, à mœrore exhilarata, atque ad risum perducta fuit. Exponit fusè Apollodorus Bibliothecæ lib. i. πλῆτων δὲ, Περσεφόνης ἐραστῆς, Διὸς συνεργῶντος, ἤρπασεν αὐτὴν κρυφα. Δήμητρα δὲ, μετὰ λαμπύδων γυκτῆς τι καὶ ἡμέρας κατὰ πᾶσαν τὴν γλῶττιν ἐκείνην περιή. μαθῶσι δὲ παρ' Ἑρμιονίων, ἐπὶ πλῆτων αὐτὴν ἤρπασεν, ἐργαζομένη θιαῖς, ἀπέλιπεν ἄραν. εἰκασθεῖσσι δὲ γυναικί, ἔκειν εἰς Ἐλδούσια, καὶ πρῶτον μὲν ἐπὶ τῷ αἶπ' ἐκείνης κληθεῖσσι Ἀγίλασιν ἐκάθησε πίτταν, ὥστε τὴν Καλῆχορον Φρέα καλεῖσθαι. ἐπὶ τῷ περὶ Κελίων ἐλθῶσι, τὴν βασιλεύσαντα τὴν Ἐλδούσιαν, εἶδον ἄσαν γυναικῶν, καὶ λεγούσων τέτων παρ' αὐτῆς καθίζεσθαι, γυναικῶν τῆς Ἰαμβῆς, σκώψασα τὴν θῆν, ἐπὶ τῇ μεθίσταται. Proclus Chrestom. Gramm. οἱ δὲ, δὸς Ἰντος Ἰαμβῆς ἡραπαινίδος, ὁρῶντες τὴν γῆν. ταύτην φασί, τῆς Δήμητρος ἀντιμετρῆς ἐπὶ τῇ τ' Ἰουρατὸς ἀρπαγῇ, ὥστε ἐλθῶν ἐπὶ τὴν Ἐλδούσιαν ἐπὶ τῇ τῷ Ἀγίλασιν καλεῖσθαι πίτταν καθήμενον. καὶ διὰ τὴν χλωασμάτω εἰς γέλωτα παραγέμεται τὴν θῆν. Meminit Ovidius Fast. iv.

Sic venit ad portus Attica terra tuos.

Hic primum sedit gelido mæstissima saxo,

Illud Cecropide nunc quoq; triste vocant.

Sub Ione duravit multis immota diebus,

Et luna patiens, & pluviæ aqua.

Sors sua cuiq; loco est, qui nunc Cerealis Elenfis

Dicitur, hac Celei vura facere senis.

Et quæ plura illic sequuntur, inspicienda. Alij & à Baubone hospirio exceptam, & risum illi
conci-

concitatum ferunt modo obscæno. Clemens Protreptico. καὶ δὴ, ὡς γὰρ αἰήσω μὴ εἰπῶν, ξενίσματα ἢ βαυβῶν τινὲς Διῶν, ὁρίξῃ κυκεῶνα αἰήτῃ. τῆς δὲ αἰαινομένης λαβεῖν, καὶ πῶς σπῆς ἐξελύσσης· πενήτης γὰρ ἐὼν. πειναλγῆς ἢ βαυβῶν ἡμυμῶν, ὡς ὑπερβολῆς δὴ γινῆς. αὐτοσέλιπτος ὁ αἰδοῖα, καὶ παρδαικνύει τῇ γῆτι· ἢ τῇ πύργῳ τῇ ὥσφι ἢ Διῶν, καὶ μόλις πῶς δέχεται τὸ πῶς, ἢ ὁδῶν τῇ θιάματι. Et ex eo fusè Arnobius lib. v. illic videndus. Putei Calliechori, vbi confedisse Ceres commemoratur, meminit quoque Nicanor Theriacis.

— πὺν μὲντ' ἐρεῖ Φαῖς ἔνεκ' Ἀχαιῇ
Δημήτηρ ἐβλαψεν, ὅθ' αἴψα σῖτα πικιδῆς
Καλλύχερον πρὶ Φρεῖας, ὅτ' ἐς Κελεῶς θηράπτας
Ἀρχαίη μετόρησε θιῶν δειδέκτο πρὶ Φρων.

Callimachus Hymno in Cererem.

Τεῖς δ' ὅττι καλλίστης γῆς δράμες ἐμφαλὸν ἔσαν,
Τεῖς δ' ὅττι Καλλύχερ χαμαῖς ἐκαθίστατο Φρητί.

Inde est, quod illic primùm Eleusiniæ mulieres chorum instituerunt, & hymnum deæ cecinerunt. Pausanias Atticis, Ἐλευσινίαις δ' ἐστὶ μὲν Τεμπιολέμεναις, ἐστὶ τῇ Προπυλαίας Ἀρτέμιδι, καὶ Ποσειδῶνι Πατρὸς. Φρεῖασι τε καλλύμενοι Καλλύχερον, ἐστὶ περὶ Ἐλευσινίῳ αἰ γυναικίαι χερὶν ἔστησαν, καὶ ἦσαν ἐς τὴν θεόν. Iuxta hunc puteum saxum erat, in quo sedit, Ἀργέας πύργος inde dictum. Apollodorus loco citato, Ἦκεν ἄς Ἐλευσίαν, καὶ περὶ μὲν ὅττι τὴν ἀπὸ ἐκείνης κληθεῖσαν Ἀργέαν ἐκαθίστο πύργον, πρὶ τὸ Καλλύχερον Φρεῖαν καλλύμενον. Scholiastes Aristophanis Equitibus, ἔστι καὶ Ἀργέας πύργος

πίτρα καλὴ μὲν ἐστὶ τῆς Ἀθηναίων, ὅταν καθίσαι φα-
σι θηρία μέλλοντα καταβαίνειν εἰς αὐτά. ὅθεν καὶ τὸνομα
τῇ πίτρα. ἢ ὅτι ἐκὼ ἐκαθίστην ἡ Δημήτηρ καλῶνται, ὅταν
ἐξήτῃ τὴν κέρην. Et quæ sequuntur, verbo tenus
exscripta ex citatis iam Apollodori verbis. Pro-
clus Chrestom. Ταύτην φασὶ, τῆς Δημήτρης αἰω-
μῶντος ὅτι τῇ τῆς θυγατρὸς ἀρπαγῇ, προσελθεῖν ὅτι τὴν
ἐλάβοντα. ὅτι τῇ νῦν Ἀγέλας καλὴ μὲν πίτρα καλεῖ-
ται. Hesychius. Ἀγέλας πίτρα, ἐν τῇ Ἀπικῇ,
ἐφ' ἧς ἐκαθίστη ἡ Δημήτηρ, ὅτι τὴν κέρην ἐξήτῃ. Ouidio
Saxum triste dicitur, Fast. iv.

Hic primum sedet gelido mæstissima saxo,

Illud Cecropide nunc quoq, Triste vocant.

Alij volebant, sedisse Cererem non in puteo
Callichoro, qui Eleusine erat, sed in alio, extra
Eleusinem in viâ Megarensi sito, cui Ἀνθιον ονο-
μα ἐστ. Pausanias Atticis. Ἐπὶ τῇ ὁδῷ ἐξ Ἐ-
λευσίνος πρὸς Μίγαρον ἀγρ. Ταύτην ἐρχομένων τὴν ὁδὸν,
Φρίαν ἐστὶν Ἀνθιον, καλεῖται. ἐποίησεν ἡ Πάμφως ὅτι
ταύτῃ τῷ Φρίαν καλεῖται Δημήτρα, μετὰ ἀρπαγῇ τῆς
παιδὸς, γράει εἰκασμένῃ. Clemens Protteptico pu-
teo Eleusine infedisse deam refert, sine eius ta-
men nomine. Ἀλαμὴν ἡ Δηὸ κατὰ ζήτησιν τῆς θυγα-
τρὸς τῆς Κέρης, περὶ τὴν ἐλάβοντα, τῆς Ἀπικῆς δὲ ἐστὶ τῆ-
τος τὸ χωρίον, ὅπου καί ποτε, καὶ Φρίαν ὁπκαθίζει λυπη-
μένη. Quam ob rem nec mystis huic puteo infi-
dere licitum, ne lugentem imitari viderentur.
Clemens ibidem. Τῷ τῆς μεμνημένων ἀπεγορεύε-
ται εἰσὶν νῦν, ὥτα μὴ δοκῶν οἱ πηλεισμένοι μιμεῖσθαι τὴν
ὀδυρομένην. Hæc itaque de causâ Cereris sacra,
de qui-

de quibus agimus, Eleusinijs acceperunt: fuit-
 que ea res in istis representata. Augustinus De
 Ciuit. Dei, lib. vii. cap. xx. *In Cereris autem sa-
 cris prædicantur illa Eleusinia, quæ apud Athenienses
 nobilissima fuerunt. De quibus nihil ille interpretatur,
 nisi quod attinet ad frumentum, quod Ceres inuenit: &
 ad Proserpinam, quam rapiente Orco perdidit. Arno-
 bius lib. v. Eleusinia illa mysteria; & sacrorum recon-
 diti situs, cuius memoriam continent? nonne illum erro-
 ris, quo in sua conquisitione Ceres fessa, oras vi venit
 ad Siccam, triticeas attulit fruges?* Synesius in Cal-
 uicij Encomio, postquam de frugibus quædam
 dixit, addit. *Εἰ τι τέστις Ἑλῶσις ἀγὰρ τῶ Διμήτρος
 μετακαλυπτήρια.* Ludens, quæ *μυστήρια* alij, *ἀποκα-
 λυπτήρια* dicit; in quibus nempe Cereris acta re-
 uelarentur. Minutius Octauio de errore Cere-
 ris ait. *Ceres, facibus accensis, & serpente circumda-
 ta, errore subreptam & corruptam Liberam anxia, &
 sollicita, vestigat. Hæc sunt Eleusinia.* Ac tam acri-
 ter ea semel accepta Eleusinijs defenderunt, vt
 bello cum Atheniensibus inferiores, non aliâ
 lege sese ijs submisserint, nisi vt ista retinerent.
 Pausanias Atticis luculentus mihi testis. *Γενεμέ-
 ης ἢ Ἑλῶσις μάχης πρὸς Ἀθηναίους, ἀπὶ ἧται μὲν
 Ἐρεχθίδος, ἀπὶ ἧται ἢ Ἰμμάρεσσι ὁ Ἐνμόλπυ. κατὰ
 λυσιν ἢ πρὸς τὴν πόλιν, ὡς Ἑλῶσις ἰς τὰ ἄλλα
 Ἀθηναίους κατηγάς ὄντας, ἰδίᾳ πλεὺν τῶ πλεονί.*

CAP. IV.

*In quem finem instituta crederentur. Τελειή **
cur appellata.

ITa autem induxerant animum, ut ad vitam corrigendam instituta existimarent. Cicero De Leg. lib. II. Multa eximia, divinaq; videntur Athenae tua peperisse, atq; in vitam hominum attulisse; tum nihil melius illis mysterijs, quibus ex agrestis immanisq; vitâ exculsi ad humanitatem, & mitigati, sumus: initiaq; ut appellantur, ita re verâ principia vita cognovimus. Iterum Verr. v. Teq; Ceres, & Libera, quarum sacra, sicut opiniones hominum, ac religiones, ferunt, longe maximâ, atq; occultissimâ, ceremonijs continentur: à quibus initia vite, atq; virtus, legum, morum, mansuetudinû, humanitatis exempla hominibus, & civitatibus data, ac dispersita, esse dicuntur. Phurnus, ubi de Cerere, *Μυστήρια δ' ἄρ' ἡγεῖται αὐτῇ, Φιλοφῶντες ἅμα τῇ θεῇ τῶν πρὸς τὴν βίαν χρησίμων, καὶ τῇ παιδείᾳ χαίροντες, ὡς μαρτυροῦν χρῆμαί, τὸ πεπαιδευτὸν μαχημένον αὐτῇ πρὸς τῶν ἀναγκαίων.* Arrianus in Epictetum, lib. II. cap. XXI. *Ἐπὶ παιδείᾳ καὶ ἐκπαιρωσὶ τὸ βίῃ κατιστῆναι πάντα ταῦτα* (de mysterijs his illi sermo est.) *Ἐπὶ τῶν πελαίων.* Quin ideo quoque initiatio *τελειή* dicta, quia ea quandam quasi perfectionem vitæ adferre credebarur. Maximus Monachus in Dionysij Arcopagitæ *Περὶ τῆς ἀθανάτης ἡγεμονίας*, cap. I. *Τελειή*

Τελετὴ λέγεται καὶ τὰς τῶν Ἑλλήνων φιλοσόφους, ἡ με-
 τὰδοσις τῶν μυστηρίων, ἐπὶ πλεῖστον τὸν μυήμενον, καὶ πρὸς
 λήγειν αὐτὴν τὴν τελευτὴν τῶν προσπίπτειν πρὸς τοιαύτοις. Ite-
 rum in Epistolam eiusdem ad Demophilum
 VII. Καὶ πλεῖστον ἐκάλεον, ὡς πλεῖστον, καὶ οἷος τὸ πρὸς
 λήγειν αὐτὴν τὴν τελευτὴν. Etymologici Auctor in
 Τελετῇ. Χρῆσις πρὸς τὸ φησὶ, τὰς περὶ τῶν θείων λόγους
 εὐχόμενος καλεῖσθαι τελετὰς. χρῆται γὰρ τῆς τελευτῆς, καὶ
 οἷος πρὸς τὸ διδάσκουσιν τῆς ψυχῆς ἐκδόσεως ἔργον, καὶ
 κεραιώμενος. καὶ πρὸς τὴν ἀμνηστὴς σιωπῶν δυναμίδος.
 μέγα γὰρ εἶναι τὸ ἐβλῶν, ὑπὲρ θείων ἀκῆσαι τε εἶρεν, καὶ
 ἐκκερταίεσθαι ἡμῶν αὐτῶν.

CAP. V.

*Erant verò duplicia; Maiora, ac Minora. Et
 hac quidem in Herculis gratiam instituta;
 isq̃ ubi initiatus.*

ERANT verò hæc duplicia; Maiora illa, de
 quorum institutione iam à nobis dictum;
 ista, Minora: quorum hæc origo fertur. Hercu-
 les Eurysthei iussu Cerberum ex inferis abdu-
 cturus, cum descendere ad inferos, nisi initiatus,
 nollet; Eumolpum adit, ut ab eo initiaretur. At
 cum lex vetaret, peregrinum initiari; neque ta-
 men denegare id Herculi auderet, Athenien-
 sium amico, ac benè de illis merito; adoptavit
 cum Pylius, atque ita initiatus fuit. Scholiastes

Homeri Iliad. 9'. Τελεσθέντων τῶν πρὸς Ἡρακλῆος ἀθλῶν ἐν μὲν καὶ ἔστιν ὁκτώ, μὴ περὶ δεκάμηνον· εὐρυθεύς τὴν τε τῶν Ἀργείων βοσκημάτων ἀθλόν, καὶ τὴν Ἰφράς, ἡν δέκατον ἐπέταξεν ἀθλὸν αὐτῷ, τὴν κέρειον ἐξ αὐτῆς κρημίζην· εἶχε δὲ αὐτῷ τρεῖς μὲν κυμάτων κεφαλὰς, πῦρ δὲ ἕρπον δράκοντα· μέλλων δὲ πρὶν ποῖν ἀπίνουσι, ἤλθῃ πρὸς Εὐμόλῳν εἰς Ἐλευσίνα, ἐκλόμηνον μνηστῆρας· ἦν δὲ οὐκ ἐξόν ξένους οὔτε μυστῶν, δι' ὃ γίνεται Πυλὶς θῆτις ἡδὲ, καὶ πρὸς γινόμενον· ἐμυῖται· Hinc Lycophroni Alexandrâ μύσος dicitur.

Συμμετρεῖ δὲ αὐτῶν τῶν ἀσκήσεων δέκα

Μύσος τροπαίως μαστὸν Ὀμήλου θιᾶς.

Vbi Isaacius Tzetzes. Μύσος. τῷ Ἡρακλῆϊ. διότι ἐμυῖται ἐν Ἐλευσίνι· καὶ αὐτὸν λεγόμενα μικρά· Εὐμόλῳ γὰρ, ὃς ὁ Θράξ, κατὰ Ἰφρον, ἀλλ' ὁ θεὸς τὰ μυστήρια, ἐκίλευσε ξένους καὶ μυστῶν· ἐλθόντες δὲ πρὸς Ἡρακλῆος ἐν Ἐλευσίνι, καὶ θύλακον μυστῶν, τὸν μὲν πρὸς Εὐμόλῳ νόμον φυλάττοντες, θύλακας δὲ καὶ τὸν κοινὸν εὐεργέτην Ἡρακλῆα θρασυνοῦσαν, οἱ Ἐλευσίνιοι ἐπ' αὐτῷ τὰ μικρὰ ἐπιτίθενται μυστήρια. Atque hæc, ut vides, Minora dicta. Scholiastes quoque Aristophanis ad Plutum secundam. Μεγάλα ἔμικρα μυστήρια ἐτελέοντο ἐν Ἐλευσίνι καὶ Ἀθήκῃς. μὴ ὄντων δὲ προτέρων μικρῶν, ἐλθόντων Ἡρακλῆος, ἔθυσαν μνηστῆρας, ἐπαυθὲς τομος καὶ Ἀθηναίους, μηδὲνα ξένον μυστῶν, αἰδιδόεντας πῦρ αὐτῶν ἀρετῶν, καὶ ἔτι φίλον τὸ καὶ πύλεως, καὶ ἡδὲ πρὸς Διὸς, ἐπείσσαν μικρὰ μυστήρια, ἐν οἷς αὐτὸν ἐμύησαν. Et alibi ad eandem fabulam. Ἐστὶ καὶ μικρὰ μυστήρια, γινόμενα δὲ Ἡρακλῆα. Ἡρακλῆς γὰρ Ὀπίσθιος, ἡξίς μυστῶν. ἔθυσαν δὲ καὶ τῶν Ἀθηναίων, ξένον καὶ μυστῶν. καὶ ἐκλόμηνον.

μῦθοι ἢ λῦσαι τὸ ἔθ^{ον}, μηδὲ ἀπῶσαι τὸν δῶρζόντων Ἡρα-
κλέα, ἐπενέησαν μυστήρια δυνάμεδοι. Verum initia-
tio hæc Herculis vbi facta? An non Eleusine?
Viderur. Ecce Homeri Scholiasten, in ciraris
statim verbis. Ἡλθ^ε πρὸς Ἐυμόλπον εἰς Ἐλευσίνας,
Συλλόμεν^{ον} μυηθῆναι. Ac clarè Isaacius Tzetzes.
Ἐμυήθη ἐν Ἐλευσίῃ πρὸς αὐτὸν λυγρόμενα μικρὰ μυστή-
ρια. Tamen alij Melitz accidisse tradunt, Ari-
stophanis Scholiastes Ranis. Ἡ Μελίτη δῆμ^{ον} τ^η
Ἀθήκῃς, ἐν ᾗ ἔμυήθη Ἡρακλῆς τὰ μικρὰ μυστήρια. Et
magna Ceteri, minora Proserpinæ propria esse
credebantur. Scholiastes Comici ad citatam
Plutum. Ἦσαν ἢ τὰ μὲν μεγάλα, (μυστήρια) τ^η Δή-
μητ^{ρι}ον, πρὸς ἢ μικρὰ, Περσεφόνῃς τ^η αὐτῆς θυγατρὸς.

C A P. VI.

*Loco utraque diverso acta, Clementis locus emen-
datus. Etiam tempore. Viri magni
lapsus indicatus.*

SEd neque in eodem loco celebrari utraque
solita. Maiora enim Eleusine, minora Agris
habebantur. De maioribus, res vulgata est; de
minoribus, ecce istum Srephani locum. Ἀγραι
καὶ Ἀγραί, χωρίον, ἐνικῶς ἢ πλεθύνικῶς. ἔθ^{ον} ἢ τ^η Ἀθή-
κῃς, πρὸς τ^η πόλει, ἐν ᾗ τὰ μικρὰ μυστήρια ὀπιτελήθη.
Itaque hæc etiam πρὸς ἢ Ἀγραι, vel ἢ Ἀγραίς, ap-
pellata. Eustathius ad Iliad. 6. Ἐθ^{ον} ἢ Ἀγραί-
ος Ἀγ-

ερ Ἀρετιμῆς, ὡς καὶ ὁ Κομμακὲς ἀηλοῖ, ἥ ἐν Ἀ' γράμῃ τῷ
 Πλάτωνι κατὰ Πανυσανίαν, ὅπου χάρις πρὸς τῷ Ἰλίουσῳ
 ἡ κλήσις Ἀ' γράμ, ἢ Ἀ' γράμ. ἢ τὰ μικρὰ ἤματι Φησι μυσ-
 ῖα, ἃ ἐλέγχετο πρὸ ἐν Ἀ' γράμ. Corruptus est hęc de
 re insignis Clementis locus in Protreptico.
 Ἀλλὰ τὰ μὲν ἐπὶ Σάχη μυσῖα, ἐπὶ ἐν Ἀ' λιμὲνι δὲ
 Ἀ' πικρῆς, Ἀ' θήησιν πρὸς ῥέμα. Restituendum om-
 ninò cenſeo. τὰ μὲν ἐπὶ Ἀ' γράμ μυσῖα. Porro ut
 non vnus vtrisque locus fuit, ita nec tempus.
 Nam maiora, Boëdromione mense; minora,
 Anthesterione acta. Plutarchus Demetrio. Τὰ
 μικρὰ (μυσῖα) πρὸ Ἀ' θήησι μὲν ἐπιλοδοῖται. πρὸ ἡ
 μεγάλῃ, πρὸ Βοηδρομιῶν. De maioribus, est videre
 apud Demosthenem Olynth. 111. vbi, postquam
 Boëdromionem dixit, ita inquit. τῶν πρὸ
 μὲν ὅς μοις μὲν τὰ μυσῖα δέκα ναῦς ἀπεστέλλεται.
 Plutarchus Phocione. Εἵκων ἡ μεγάλῃς μυσ-
 ῖοις, ἐπερὶ ἔχον ἐνοχόημα Χαβρῖαις Ἀθηναίοις καθ'
 ἑκαστὴν ἑνιαυτὸν τῇ ἑκτῇ ἐπὶ δέκα πρὸ Βοηδρομιῶν. Et
 significat hęc ipsa in Alexandro. Ἡ μὲν ἂν σελήνη
 τοῦ Βοηδρομιῶν ἐξέλπειν, πρὸ πᾶν τῶν μυσῖων τῶν
 Ἀ' θήησιν ὄρχησι. Item Theophrastus in Ech. Char.
 cap. Περὶ ἀστρονομίας. Καὶ ὡς Βοηδρομιῶν μὲν ὅτι τὰ
 μυσῖα, Πυανεπιῶν δὲ Ἀ' πετῖα, Περσίδων δὲ
 κατ' ἀρχὰς Διονύσια. Pertinentque huc ista Ari-
 stidis in Eleusiniā. Καὶ δὲ περὶ ἡμῶν μὲν, ὡς γῆ καὶ ποῖ,
 τὰ μυσῖα. Βοηδρομιῶν δὲ ἂν ἔπρας τὰ νύκτῃ
 βοῆς. De minoribus, clarus est Plutarchi locus
 in Demetrio, quem citavi; & memoriā labitur
 vir magnus, qui Pyanepſioni ascribit. Capien-
 dus au-

dus autem de ijs Philostrati locus De Vitâ Apol-
 lonij lib. iv. cap. vi. Ες τὴν Πισορῖαν ἐστὶν ἀπολλωνίαν
 πρὸς μυστηρίων ὥραν, ἐπὶ Ἀθλῶσιν πολυανθεμῶν τὰ Εὐ-
 λήϊον πρᾶξιμῶν, αὐτῇ ξυμπαίνας ὅτι τὴν τοῦ αἵματος
 παρὰ τὴν τὴν πολλὰς τὴν φιλοσοφίαν τὴν ἐπιτοχῶν, θαλάσσης
 δε καλεῖσθαι. ὡς αἱ μὲν, ἡμεῖς δὲ ἴδμεν. καὶ γὰρ τὴν μὴ-
 πωρον ἀπὸ τῆς πρὸς Ἀθηναίους. Et alter iste Maximī
 Tyrij, Dissert. xxx: iii. τὰ τὴν Ἀθηναίων τὴν τοῦ
 λέγοντι πάντας μετὰ ἐστῆς τὴν Ἀθῆναι, πρὸς τὴν
 καὶ διέλασθαι αὐτῶν ὡς τὴν ἡδονῶν. ἢ Διονύσιος,
 μετὰ τὴν μυστήρια. Vterque autumnī tempus in-
 dicat; & Anthesterion, vti volunt, Nouembri
 Romanorum respondet.

CAP. VII.

*In Maioribus initiari, in Minoribus praelustra-
 ri moris erat, ac praparari idē, ad Illissum flumen.
 Lustrandi autem in pelle victimæ, Ione immola-
 te, à daducho statuebantur. Ad lustrationem
 istam quæ adhibita. Ὑμερα, siue Ἰσμερα. Quæ
 lustrabat, τὸ δρᾶν δὲ dictum. Sacra quoque, & vo-
 ta, facta; & castitati opera data. Attianum emen-
 datum. Sacra autem porco facta, ἐὸς, fœminâ, gra-
 midâ, quæ abluebant in portu Cantharo.*

Plutarchi locus restituimus.

IN Maioribus initiari solebant. Indicat Ari-
 stophanes Pluto secundâ.

Μῶν ἐν ἱμνήσῃ δὲ τὴν αὐτὴν τὴν μεγάλην;

C

In

In Minoribus lustrabantur, & iniriatiōi preparabantur. Scholiastes Comici, loco citato. Ἐστὶ τὰ μικρὰ (μυστήρια) ὡς περ ἀκαθάρσεις, καὶ ἀκαθάρσεις, τῶν μεγάλων. Ac lustrari quidem solitos, qui initiari cuperent, res est certa. Sopater in Diuis. Quæst. Μύλων δὲ πῆς καθαρσίῃς, πῆς ποτὶ τὴν λειτῆς, ἐν τῷ γαίῳ, ἐκάλυψε δὲ δαίμονα ἱμαυτῶν. Idūque ad Ilissum flumen. Polyænus lib. v. Ταῦτα μὲν δὲ συνήθην τῷ Ἰλίσῳ, ὃ δὲ καθαρμὸν πλῆσι πῆς ἐλάτῃσι μυστήριαις. Hinc est, quod Ilissi μυστικῶς ἔχθαι dicuntur ab Himerio in Eclogis Declam. Παστρὸν ὁλβον ῥίψας δὲ δαίμονα, περὶ Ἰλίσσου μυστικῶς ἔχθαις ἐκλέψεται. Et Ilissus παρ' ἑσθ' apud Dionysium in Periegesi.

Τοῦ δὲ θεοῦ παρ' ἑσθ' φέρεται ῥά. Ἰλίσσου.

Lustrandi aurem in pelle victimæ, Ioui immolatz, vnde Διὸς κώδιον dicta, à daducho statuebantur. Suidas. Διὸς κώδιον, ὃ τὸ ἱερὸν Διὸς τῆς θυγατρὸς τῆς Μελιχίης καὶ τῆς Κτησίης Διὸς. Ἐξ ἧς κώδιον τέλει φυλάσσεται, Διὸς περὶ τῶν ἀκαθάρσεων. χρῶνται δὲ αὐτῆς, εἰ τι Σκίρροφον τῶν περὶ τῶν ἀκαθάρσεων, καὶ ὁ δαδούχῳ ἐν ἑλάτῃσι, καὶ ἀλλοῖς ἱεροῖς, ποτὶ τὸν καθαρμὸν, ὑποστρωνύοντες αὐτὰ πῆς ποτὶ τὸν ἱερὸν. Fiebat aurem varijs modis, Procopius Gazæus in Deuretonomium. Quid igitur de purificationibus in lege constitutus dicemus? Primum quidem, præ se figuram purificationis melioris ferre; insuper verò, à Græcicis differre: quod ex cum incantationibus, salibus, lauro, hordeo, mari, & transiutione per ignem, fieri solebant. Quin flores quoque, & corollæ, huc allatz; eaque

Ἰμερα nuncupata. Hesychius. Ἰμερα, ἡ πρὸς τὰς καθαρμύς φερομένη αἰθήρ, καὶ τιφαυμάτα. Alij Ἰσμερα appellabant. Itaque in ipsdē Hesychij Glossis alibi reperies. Ἰσμερα, τὰ εἰς τὰς καθαρμύς. Nempe ex duplici eiusdem vocis lectione duplicem nobis glossam dedit doctissimū Grammaticus. Qui verò initiandos lustraret, Ἵδρανὲς nuncupabatur. Idem Hesychius. Ἵδρανὲς, ἀγνιστὲς τῇ ἑλιδυσίῳ. Præterea sacris prius, & votis etiam, ritè factis, ac præmissō castitatis exercitio, initiari sese dignos efficiebant: aliàs nihil profutura initiatio putabatur. Arrianus in Epiætetum lib. III. cap. XXI. καὶ πρὶν τὰ ὑπὸ φιλοῦ, καὶ πρὶν καθαρμῶν, καὶ μετὰ θυσιᾶς, καὶ μετὰ δακρύων, καὶ προσηγάμενα, καὶ προσδιακείμενα τῇ γυνάμῃ, οὐκ ἔστιν ἀποσπαστέα, καὶ ἔστιν ἀπὸ τῶν ἀφίλιμα γίνεται τὰ μυστήρια. Et mox corrigendus idem eodem loco, in re eādē. εὐδὲ ἡ ἐξαγγέλλει αὐτῷ, (τὰ μυστήρια.) καὶ ἐξορχῇ, πρὶν καθαρμῶν, πρὶν τίπτε, ἀπὸ θυμάτων, ἀπὸ ἀγνιστῶν. Perperam editur. ἀπὸ θυμάτων, ἀπὸ ὑγιᾶς. Ac meminer quoq; lustrationis præmissæ, & castitatis, Schol. Comici, in verbis citatis; & Clemens, statim mihi laudandus. Hostia autem, quam, qui initiari velent, immolabant, porcus erat. Trygæus apud Aristophanem Pace.

Εἰς χοιρίδιόν μοι νῦν δαύουσιν τοῦτο δραχμαί.

Δὲ γὰρ μνηστῆρας με, πρὶν πλῆκναι.

Vbi Scholiastes. Ταῖς μυκρόναις ἐπὶ τῷ χοιρίδιον
C 2 θυσιᾶς

θύον ἐξ ἀνάγκης. Itaque χοιρία μυστηκὰ dicit Acharnensibus.

Χρηστὴν φωνὰν χοιρίων μυστηκῶν.

Et mox, χοίρως μυστικαί.

ΔΙ. Τὶ δαὶ φέρεται ΜΕ. χοίρως ἐγγύναι μυστικαί.

Ad quem locum Scholiastes. Διὰ τὸ ἐν ταῖς μυστηκαῖς τὴν Δημήτραν θύεσθαι χοίρως. Et observa, quod dicat χοίρως μυστικαί, genere foemino; immolabant enim porcum foeminam, ut cum veteribus dicam. Varro De Re Rust. lib. II. cap. IV. *Ab suillo genere pecoris immolandi initium primum sumptum videtur. cuius vestigia, quod initiis Cereris porci immolantur.* Et quidem gravidam. Phurnutus. *Θύουσι ἣ ὅς ἐγκύμονας Δημήτρα. πένυ εἰκνύει. τὰ πρὸ ζυγον, καὶ εὐσυνήπτιον, καὶ πλεσφόρεν, κατ'ἐπέντης.* Vides causam; quia id animal valdè secundum, & facillè conciperet, foetumque perferret. Prius verò, quàm mastarent, in portu Cantharo abluabant. Docet nos hanc rem Plutarchus Phocione. *μύστω ἣ, λίσσεται χοιρίδιον ἐν κατὰρ λιμνῇ, καὶ τὴν σωίλαον, ἣ τὴν κατὰ μέρη τοῦ σώματος. ἄλλοι τὴν χοιρίαν καπνίστη.* Sed corruptum locum censeo, ac restituendum omninò. *Ἐν κατὰρ λιμνῇ.* Nam Cantharus erat vnus è tribus Piræi portibus, ut nuper docui lib. De Populis Atticæ, in περιόδῳ.

CAP. VIII.

*In Minoribus, μυσται dicti erant; in Maioribus
verò, Ἐπίηται. Unde Ἐπίηται illi; ipsa sacra,
Ἐπίηται dicta. Demetrius præter morem solitum
mysta & epopta simul factus. Mystarum locus in
vestibulo, Epopta intra adytum admissi. Ac fa-
cti epopta tantum maioribus, idque quo
temporis intervallo. Plutarchi locus
emendatus.*

VT autem rectè rem teneamus: illustratio
ista, ceteraq: minoribus mysterijs præmit-
ti solita: in ipsis verò, doctrinæ arcana funda-
menta accipiebant: ut in magnis plenè demum
de omnibus mox edocebantur. Clemens Strom.
v. Οὐκ ἀπικρίτως ἄρα καὶ τῶν μυστηρίων τῶν παρ' Ἑλ-
λησιν ἄρχη μὲν ἐστὶ καθήκοντα, καθήκοντα καὶ πῆς βαρβα-
ροῖς πὶ λυττόν, μετὰ ταῦτα δὲ εἰς τὰ μικρὰ μυστήρια, δι-
δασκαλίᾳ ἵνα ἐπαίθῃσιν ἔχοντα, καὶ περὶ περὶ αὐτῶν τῶν
μελλόντων. Ἐπὶ τὰ μεγάλα πάλιν τῶν συμπόντων. ἢ μαινομένων
ἐν ὑπολήπτῳ, ἐπὶ πάλιν τῶν, καὶ πάλιν πάλιν φύσιν, καὶ
τὰ πρῶτα. Iterum Strom. vii. Καὶ πάλιν τῆς τῶν
μυστηρίων πάλιν δέσινος καθήκοντα ἵνα πάλιν πάλιν πάλιν
μυστήριον μέλλουσιν ἀξίως. ὡς δὲ πάλιν πάλιν πάλιν πάλιν
δέξαι. ὅτι πάλιν πάλιν πάλιν πάλιν πάλιν. Huc perti-
nent, quæ antea dixerat, initio Strom. iv. τότε
δὲ πάλιν τῶν ἐν τῇ γνωστῇ φυσιολογίᾳ μέτεμεν, τὰ μικρὰ
πάλιν τῶν μεγάλων μυστηρίων μυστηρίων. Et hæc est, quæ

τελετῇ dicitur Proclo, in Plat. Theol. lib. iv. cap. xxvi. Προηγείται γὰρ, ἢ μὲν τελετῇ, τῆς μυστήσεως· αὐτῇ δὲ τῆς ἐκπλήσεως. Sed nihilominus hæc mysterijs accensa. Inde Clemens Strom. i. Ἀγνὸς γὰρ καὶ ὁ πρῶτος, καὶ μυστήρια τῶν μυστηρίων. Atque ita accipienda Polyxeni verba, supra citata; in quibus ait, lustrationem fieri solitam minoribus mysterijs, quæ tamen illa antecedebat. Ad minora admissi, Μύσαι; ad Maiora, Ἐπίπται dicti. Ac notat discrimen Suidas in Ἐπίπταις. Διαφέρει μύσαις καὶ ἐπίπταις. Scholiastes Aristophanis Rannis. Σύμμαχος ὅτως αὐτῇ τῇ λέξει φαίνεται συγχῶς λέγειν· ὡς φησὶ τὸν τῶν μυστηρίων ἐκπλήσειαν. οἱ δὲ τῶν μυστηρίων ὡς λαμβάνοντες, μύσαις καλεῖσθαι. εἰ δὲ ὡς λαμβάνοντες αὐτὰ τῷ αὐτοῦ ἐκπλήσει, ἐφεροῦσι τὰ μυστήρια, καὶ ἐκπλήσει. Suidas ex eo. οἱ τῶν μυστηρίων ὡς λαμβάνοντες, λέγονται ἐν δόχῃ μὲν μύσαις. μετ' ἐκπλήσει δὲ, ἐπίπταις, καὶ ἐφερεῖ. Plutarchus in Alcibiade. Τὰς δὲ αἰτίας ἐπὶ μύσαις, μύσαις προσεγορεύοντα, καὶ ἐπίπταις. Himerius in Eclogis, in Dialogi Proœmio. Οὐ μὴ μυστήριον τὸν μυστικὸν νόμον, ὅς ἐστι τῆς π καὶ μύσης μελέτης τὸν χρόνον, ἀλλὰ τὸν αὐτὸν ἐν τούτῳ μύσει τὸν ἱερὸν καὶ προσφύειν τῷ ἱερῷ πλατῆς τῶν ἐν τοῖς λόγοις διαφανῶν, ἰδωκάς ἀπλήτως τῶν ἐκείθεν ναμάτων ἐμπληροῦσαι. Philochorus Ἀποδιδόσκ. lib. x. apud Harpocrationem in Ἀνεπίπταις. Τὰ ἱερὰ ἔστι ἀδίκη πάντα, τὰ π μυστικά, καὶ τὰ ἐκπληκτικά. Et minora erant quasi προσήλικα quædam, δὲ præparatio, ad maiora. Huc pertinet iste Euripidis versus.

Ἦν τ' ὁ μὲν πρὸ πάντων μυστήρια.

Estque

Estque elegantissimus locus Marini, in Vitâ Procli. Ἀρχόντες δὲ Διὸς τέτων ἰκαλῶς ὡσπερ Διὸς Ἰνῶν περὶ πλῆθον, καὶ μικρῶν μυστηρίων, εἰς τὴν Πλάτωνος ἡγ-
 ζαν μυσταγωγίαν, ἐν ταῖς, καὶ ἔχ' ὑπερβαδύμεν πίδα,
 κατὰ τὸ λόγιον, τείνεται. καὶ τὰς περ' ἑκείνη θείας ὄντως
 πλατὰς ἐπιπιδέον ἱερίαι. Et Themistij, Orat. in pa-
 tris obitum. καὶ τὸ ἀγῆμα ὅλον μορον δὴ θανέπλεῦ Ἀρι-
 στεπίλως τοῖς μυστηρίοις, ἀπαντα δὲ ἡμῶς σιωπαιώγοντο τῶν
 ἐσιφῶν τὴν ἀνάκτορα, ὧς σιωπαιώπιδουσαι αὐτὰ τὰ ἱερὰ. Et
 in alterâ ad Iouianum Imp. ἔξω τοῦ νῦν τὰ περὶ π-
 λαια μυήσας, εἰς τὰ ἀνάκτορα τὴν πλατεὴν κατέστησεν.
 Itaque duplex erat μύησις; prior, minoribus; se-
 cunda, maioribus mysterijs fiebat; post quam
 ἐπίπιδαι vt post primam μύσην, διῆτι; vt iam ostendi.
 Pertinentque eò Harpocratonis verba, in
 ἐπιπιδούσης. Οἱ μυηθέντες ἐν ἑλδοσιν ἐν τῇ δούτῃ,
 μυήσας, ἐπιπιδέον λέγονται. Et epoptam factum esse,
 ἐπιπιδέον indigetabant. In ciratis Harpocra-
 tionis verbis. Εἰ τῇ δούτῃ μυήσας ἐπιπιδέον λέγον-
 ται. Xiphilinus in Hadriano. Ἀφικόμενοι δὲ εἰς
 τὴν ἑλδοδα, ἐπιπιδέου γὰρ μυστήρια. Aristophanis
 Raris.

— μάλα γ' ἐπιπιδέον δοκῶ, . . .

Ὅταν κατέστυμμαι λάβω τῇ διασέτη.

Plutarchus in Demetrio. ἐπιπιδέον δὲ τὰ λείπονται
 τῶν τ' μεγάλων ἱεραυτῶν ἀπολαύσεως. Hinc sacra
 ἐπιπιδά, in citatis Philochori verbis; & apud
 Platonem in Symposio. Ταῦτα μὲν γὰρ τὰ ἱεροπικὰ
 ἴσως καὶ σὺ μυηθείης, τὰ δὲ πῆλα, ὧς ἐπιπιδά, ὡς ἱεροπικὰ
 καὶ

Ἐξ αὐτῶν ἴσιν, ἰσὶς ὡς ὁρθῶς μίση, ὅση εἶδ' αὐτοῖς τ' ἔχῃ.
 Plutarchus Demetrio. Μνηστῆται, καὶ πῶς πλεῖστον
 ἀπείσιν, ὅση τῶν μικρῶν ἄλλα τῶν ἐπιπλοῦν, ὅση λα-
 βῶν. Nec epoptis fieri licebat, nisi maioribus
 his mystorijs. Itaque inusitarum fuit in Deme-
 trio, qui simul ac semel mysta, & epopta, fieri
 voluit. Quā de re est iste Plutarchi locus, in
 eius Vita. Τότε δ' ἂν ἀναζαγνύων εἰς ταῦτ' Ἀθήνας,
 ἔρχεται, ὅση βύλειται ὁρμηδῶν. ὅση μνηστῆται, καὶ
 πῶς πλεῖστον ἀπείσιν, ὅση τῶν μικρῶν ἄλλα τῶν ἐπιπλο-
 ῦν, παραλαβῶν. πότε δ' ἂν ἡμῶν τῶν, ὅση γυναικὸς πε-
 τρεῖν. Et Philochori ē decimio Ἀτθίδος, apud
 Harpocratonem in Ἀτθικῇ. Δημετρίῳ μὲν
 ἂν ἴσιν, ὅση ἴσιν παρὰ τὰς ἄλλας, τὸ μόνον αὐτῶν μνηστῆ-
 ναι καὶ ἐπιπλοῦν, καὶ τὰς χρόνους τῆς τελειῆς τὰς πατρίδας
 μετακινηθῶναι. Ac mysta, in factorij tantum ve-
 stibulo consistebant; epoptæ facti, intrā ipsum
 adytum admittebantur. Colligere est ē Senecæ
 loco, Nat. Quæst. lib. vii. cap. xxxi. Non
 semel quædam sacra traduntur. Elensis servas, quod
 ostendat reuoluentibus. Rerum natura sacra sua non se-
 mel tradit. Initiatos nos credimus in vestibulo eius
 habemus. Illa arcana non promiscuè nec, omnibus pa-
 rent. Reducta, & in interiore sacrario clausa, sunt.
 Psellus, Ἀρχαῖα, vbi de Sphinge. Ἐπὶ τῶν λε-
 γομένων τελειῶν, τὰ μὲν ἀδύτα τῶν, ὡς δηλῶν ἔστιν ἡμεῖς
 τὰ δὲ περιτρίσματ' ἀπὸ τῶν, ἀπὸ τὰ ἐν πῶς
 ἀδύτοις φυλάττονται. ἐν δὲ ταῖς ἑλπίσιν, αἰμύνην
 τὴν αὐτῶν, ἔστιν ἡμῶν τὰ κινημένα. ἴσιν γὰρ πότε
 ἐν τοῖς ἴσιν, ἡ μὴ τὰ ἀπὸ τῶν βεβήλοις πλε-
 λαικίς

λαίς ὁπλάνται. Huc pertinent ista quoque Procli in Timæum, Commentario II. τῶν ὑπὸ τῆς πλατικῆς ἰδρυμένων ἀρχαλμάτων τὸ μὲν ἐστὶν ἑμφανῆ, (ira lego, non ἀφανῆ.) & δὲ ἰσθὲν ἀπεκρύπτειται, σύμβολα τῆς θείας περυσίας, ἃ καὶ μέντοι ἐστὶ γνώριμα πᾶσι πλαστικῇς. Et ecce, ne epoptis quidem, atque in adyta iam admissis, omnia reuelabantur: sed adseruabantur quædam, non adspicienda vlli, præterquam ipsis sacrorum præfæctis, qui mystas, epoptasque, creabant. Fiebant verò epoptæ in magnis mysterijs, vt iam dixi, id est, quinto demum anno; nam singulis quinquennijs ea celebrari solita. Tertullianus Aduersus Valentini-
Nam & illa Eleusina hæresis, & ipsa Attice superstitionis, quod tacent, pudor est. Idcirco aditum prius cruciant: diutius consignant, quam initiant: cum epoptas ante quinquennium instituant, vt opinionem suspensio cognitionis adificent. Arque hoc de ijs est capiendum, qui ipsis mysterijs maioribus initiabantur: nam quos primis minoribus initiari contigisset, ijs opus quadriennium expectare; quos secundis, triennium; quos tertijs, biennium; quos quartis, vnum tantum annum: idque minimum interuallum omnium erat. Et de his Plurarchus sentit in Demetrio. *Ἐκώπιθον ᾧ τὴν ἀρχὴν δὸν τῶν μεγάλων ἑνιαυτὸν ἀξιολογῆται.* Sed luxatus, corruptusque, iste locus; & legendum. *Ἐκώπιθον δὲ ὅτι τῶν μεγάλων, τὴν ἀρχὴν ἑνιαυτὸν ἀξιολογῆται.* Epoptæ enim fiebant in magnis, anno minimum vno, postquam mystæ facti essent; non

autem post magna anno vno, in minoribus: quod
ista lectio præ se fert.

CAP. IX.

*Initiatio noctu facta. Initiandi in facello Agræ
exiguo, Eleusine in amplissimo, mysteriorum le-
gēs, ac ritus, accipiebant. Erant verò myrto
coronati. Ac templum ingressi manus
sibi abluebant.*

NVnc mysteria inspiciamus: & qui circa ea
ritus. Ac primò sciendum, noctu fieri ini-
tiationem solitam. Inde Cicero De Leg. lib. ii.
*Quid ergo ages Iacchus, Eumolpidesq; nostri, & anti-
qua illa mysteria, siquidem sacra nocturna tollimus?*
Scholiastes Aristophanis Ranis. *νύκτωρ ἐπλεῖπ
τὰ μυστήρια.* Gregorius Nazianzenus Orat. *Εἰς
τὰ ἅγια Φῶτα. Ἀρχόμεθα γὰρ ἡμέρα δύναι τὴν νυκτὸς
πλεῖν.* Euagrius Hist. Eccles. lib. i. cap. xi.
*καὶ τὸ ἐν ἑλδούτῃ μυστήρια, καὶ ἐν μόνον ἑσπασίτῃ ὅλ
γι ἡλίου ἕως ὁρᾶ, ἀλλὰ τῷ σκότειν εὐτακτῇ κατεκλήθησαν.*
Qui initiarentur illis, in facello quodam exi-
guo, mysteriorum participes fiebant. Indicat
hoc Dion Chrysostomus Orat. xii. *Καὶ δὲ ξύμπαν
τὸ τ' αὐθιρῶν γινώσκον, τὴν ὁλόκληρον ἔτῃ ἐν τῇ τελευτῇ πε-
λετὴν μυμῶρον, οἷον ἐν οἰκῇ μαι μικρῇ, ὅσῳ σκελετοῦ ἐν
πρὸς ὑποδοχὴν ἐχλεβερχίον ὑπὸ Ἀθηναίων, ἀλλ' ἐν
τῷ δὲ τῷ κόσμῳ, περικλεχθὲν ἐν Φῶς δημιουργήματι, μερῶν
ἐκείνων*

ἰκαστι θυμασίαν φαινομένων. Atque hoc de minoribus mysterijs accipiendum, quæ celebrari Agræ solita, ut iam supra commemoravi: nam maioribus, quæ celebrata Eleusine, si initiatio fieret, in templo etiam Eleusinio, in sacello, quod amplissimum, illa facta. Designat illud idem Dion, in eadem Oratione. Σχιδόν ἢ ὅμοιον, ὡς περ εἰς ἄνδρα Ἐλλενα, ἢ βάρελλον, μυῖσται τῶν διδῶν, εἰς μυστήν ἵνα οἶκον. Ἐπεφυῖη καλὴ καὶ μεγέθη. πολλὰ μὲν ὁρῶντα μυστικὰ θιάματα, πολλὰ δὲ αἰκνόντα ποιήτων φανῶν, σκότους η καὶ φωτός ἐσπλάαζ αὐτῶ φαινομένων, ἄλλων η μυρίων γυναικῶν, &c quæ sequuntur. Hoc ipsum intelligit Arrianus in Epiotum, lib. III. cap. XXI. Τί ἄλλο ποιῆς ἀνδρωπε, ἢ τὰ μυστήρια ἐξερχῆ, καὶ λίσσε. Οὐκ ἔστι καὶ ἐν Ἐλευσίνι, ἰδὲ καὶ ἐν Ἰνδῇ. ἐκείνῃ ἱεροφάντης, καὶ ἐγὼ ποιήσω ἱεροφάντην. Estque hic locus, qui Μυστῶν δόμος dicitur Aristophani in Nubibus.

Διανδρὸν γὰρ

Κέκρωτο ὁψόμεμαι πολυέσταιν.

Οὐ σίβας ἀρήτῶν ἱερῶν, ἵνα

Μυστῶν δόμος

Ἐν πλειῶνσι ἀγίαις ἀναδείκνυται.

Straboni nuncupatur Μυστικὸς σητὸς, lib. IX. Εἴτε Ἐλευσὶν πόλιν, ἐν ἣ τῇ Δημητρίῳ ἱερὸς τῆς Ἐλευσίνιας, καὶ ὁ μυστικὸς σητὸς, ἐν κατισχυάσει ἵκται, ὅχλον θιάτων δέχεται δυνάμετον. Vbi observari: si tanta fuit τῶ μυστικῶ σητῶ ἀμπλῆτος, quantam oportet templi fuisse. Erant verò coronā myrticā caput redimiti. Isacius Tzerzes in Lycophrone.

οἱ μνημεῖοι μυστήν ἐστίν. Scholiastes Comici Ranis. Μυστήν ἐστὶν αὐτὸ ἐνθα ἔστι οἱ μνημεῖοι ὥς ἴσιν νομίζουσι, κισίν. Ac templum cū ingrederentur, manus sibi, sumptā ē sacro malluuo aquā, abluabant. Accipio ex Lysia, Orat. in Andocidem. καὶ ἀπὸ τῶν τῶν ἱεροῖς, ὡς αὐτὸς ἔστιν. εἰσάγειν εἰς τὸ Ἑλυσίνιον, ἐχρησάμεν ἐκ τῆς ἱερᾶς χίρ-
νις.

CAP. X.

Illic, mentem prius, manusq; puras habere iussi, & peritiam linguae Graecae, ritus mysteriorum praefatos describebant. Πύρρωμα. Libri rituales. Inde nonnulla interrogati, solennia quaedam respondebant.

AC principio, cū cetera puri esse iussi, tum manus quoque, mentemque, puras ut haberent, & linguam Graecam, iubebantur. Libanius Declam. XIX. Ἐπεὶ δὲ μυστηρίων ἱερουργίαι, ἐλάομαι ἢ τῶν ἐκείνων εἰπεῖν. ἐστὶ δὲ ἢ τῶν ἀρρήτων, ὁ μάλιστα λίσσιν. ὅτι καὶ τὰ τ' ἄλλα καθαρῶς εἶναι τῆς μύστης ἐκ τῆς καθαρεύουσιν, οἷον τὰς χεῖρας, τὴν ψυχὴν, τὴν φωνὴν ἑλάντας εἶναι. Ac quod ad manuum puritatem attinet, est mox alius quoque locus. Ἀπὸ τῆς Ἑλυσίνιος, ἢ καθαρῶς ἔχειν τὰς χεῖρας τῆς μύστης καθαρεύουσιν. Tum mysteriorum ritus ipsis legi, prolatis libris ē lapidibus duobus, inter se coagmen-

coagmentatis quàm aptissimè, quod πέτρωμα appellabant, in quo illi asseruari. Disco è Pausaniz Arcadicis: vbi, de Pheneatis agens, eodem illos cum Atheniensibus modo Eleusinia celebrasse commentatur. *Θυσιαίης δὲ καὶ Δήμητρὸς ἐστὶν ἱερὸν ἐλῶσις, καὶ ἄγχι τῇ θῆτ' ἀπὸ τῆς τοῦ ἑὸς ἐλῶσις θύρῃ, καὶ ὅθ' ὁ σφίσι τὰ αὐτὰ φάσκοις καθίσταται. Παρὰ δὲ τῆς ἐλῶσις τὸ ἱερὸν πεποίηται Πέτρωμα καλεῖσθαι λίθου δύο, ἡρμοσμένοι πρὸς ἀλλήλους, μεγάλοι. ἄγχι δὲ ὅθ' ἔστι τὸ λῶσις ἀπὸ τῆς τοῦ μύθου τοῦ αὐτοῦ, τὸς λίθους τῆς τοῦ πύλου τοῦ αὐτοῦ, λαβόντες χεῖρας ἐξ αὐτῶν, ἔχοντες τὰ ἐς τὸν πύλον, καὶ ἀναγνόντες ἐκείνους τῶν μυθῶν, καθήκον ἐν τῇ αὐτῇ τῇ αὐτῇ. Vides autem in citatis istis verbis è lapide gemino constructum opus, πέτρωμα dictum, recondendis illic libris ritualibus. Neque dubium, quin Athenis idem fuerit: si quidem, ut Pausanias docet, Pheneatæ eadem cum Atheniensibus omnia habuerint. Atque hos ritus, sibi prælectos, initiandi describebant. Tertullianus Apologetico. *Volentibus initiari moris est, opinor, prius patrem illum sacrorum adire, quæ præparanda sint, describere.* Quod ad libros rituales verò attinet, eorum quoque mentio occurrit apud Galenum, *Περὶ τῆς τῶν ἀπλῶν φαρμάκων διωάμεως*, ipso initio libri vii. *καὶ μυθεῖται βίβλος ἐπὶ λήκον ἐν οἷς τὰ ἀμύθητα ἀναγνώσκειν, ἀλλ' ἔτι ἐκείνης ἔχουσιν οἱ χεῖρας τῇ ἀμύθῃ.* Deinde rogare singulatim uniuersos hierophanta, an edissent; &c, an nondum? Libanius loco citato. *καὶ ἰδίᾳ πύλου, τὸ σίτυ.**

καὶ τὸ, μὴ σίτην ᾗ ἐγώ. At respondebant illi ad
 ἡκε, cibum quidem non gustasse, sed bibisse cy-
 ceonem, quem ἐ cistā accepissent, deinde in ca-
 lathum reposuissent, & inde in cistam. Haudio
 illa ex Clemente in Protreptico. τὸ σῶμα ἐ-
 λθυσίνων μυστηρίων. Ἐνίσυνε, ἔπειν πὺν κυκεῶνα, ἔλα-
 βον ἐκ κίτης, ἐργασίμῳ ἀπὸ πηλῶν εἰς κάλαθον, καὶ ἐπὶ
 καλὰ θύει εἰς κίστην. Et ex Arnobio lib. v. Elen-
 sionum vestrorum potas, & origines, produnt urbes, &
 antiquarum elogia literarum. Ipsa deniq; symbola, qua
 rogati factorum in acceptionibus responderem. Ieiunanti,
 atq; ebibi cyceonem, ex cistā sumpsi, & in calathum misi.
 accepi rursum, in cistulam transuli. Ac ieiunasse se
 dicebant, quantum video, ad repræsentandam
 Cereris quoq; in luctu suo à cibo, potuq; ab-
 stinentiam; de quâ Clemens, loco citato. ἐνί-
 στασις ἡ βαυβὺς πύλον Διὸς, ὁρᾷ κακεῶνα αὐτῇ. τῆς δὲ αἰαι-
 νομένης λαβὼν, καὶ πῖνεν σὺν ἐξελύσει, πιθήρης γὰρ ἔω,
 αἰαλγῆς ἡ βαυβὺς ἡμεμένη, &c. Quæ habes quo-
 que apud Arnobium, libro citato. Callimachus
 Hymno in Cererem.

Οὐ πῖες, ἄτ' ὀφείδες πύλον χερόν. —

Er mox.

Ἀνεπεία, ἀπὸ πῖος, καὶ ἡ φάρις. —

Vnde Νήστειρα dicitur Nicandro in Alexiphar-
 macis.

Νηστειρὴς Διὸς μέρον πῖν. —

Vbi Scholiastes. Τῆς Περιφόντης ἀρπαγείας ὑπὸ
 τοῦ Πλῆτων, ἡ μήτηρ αὐτῆς ἡ Δηδωμένη, ἡ
 ζήτει αὐτῶν. Dein bibisse cyceonem se dice-
 bant;

ἑαχθῆν, ἐπιθέσαντο τῷ μυαμῶν μαρμαρύουσι το ἥδη, καὶ
 αὐτῇ κάλαλαμῶντον θιωπέσια, ἔτε ὁμίχλη ἐκείνη, καὶ
 πὶ τίφθ. ἀδρίαν, ὑπερῆρξοντο καὶ ἔξεφάνητο ὁ νῆς ἐκ
 τοῦ βάθους, φέγγος αἰσπλεως ἐ ἀγλαίας, αὐτὴ τοῦ αὐ-
 τερον σκότω. Iterum in fragmento insigni apud
 Stobæum, Serm. c x i x. Πρὸ τοῦ πλῆθους αὐτοῦ ὁ
 δεινὰ πίντω, φέλιχ, καὶ τρέμω, ἐ ἰδρῶς, καὶ θάμβω. ἐκ
 δὲ τῶν, ὥς τὶ θουμάσιον ἀπήτησιν, καὶ πῆτι καθπεροί, καὶ
 λαϊμῶνες ἰδέξαντο, φωνὰς, ἐ χοροίαις, ἐ στυμνότηας ἀ-
 κισμάτων ἱερῶν, καὶ φαντασμάτων ἀρίων, ἔχοντες. ἐν
 αὐτῷ ἐ πῆταλῃς ἥδη, ἐ μεμνημένω, καὶ ἐλάθηντο γεγε-
 νῶς, καὶ ἀφίω. περὶ αὐτῶν ἐστὶ φασματῶν ἐργάζει. De
 spectaculis istis mysticis, est Aristidis quoque
 locus Eleusiniæ. κοινὴν ἡ τῆς γῆς ἡμέρῃ πῶν ἐλῶ-
 σινα ἔγῃτο. καὶ πάντων ὅσα θᾶ ἀνθρώποις, ταυτὴν φερικ-
 δισαπὴν τὴ ἐ φαιδρόταται. τίτι δὲ ἄλλῃ χωρίῳ, ἡ μύθων
 φῆμα θαυμαστότερα ἐφύμηται, ἡ τὰ δρῶντα μείζω ἔχει
 πῶν ἐκπληξιν, ἡ μάλλον εἰς ἐφάμιλλον κατίση ταῖς ἀκοαῖς
 τὰ δρῶντα ὅσα μὲν δὴ θῆας ἐχέμενα εἶδον θρησκ. παμ-
 πλοῦς αἰδρῶν ἐ θουακῶν ἐν πῆς ἀρήτοις φάσμασι.
 Item Procli, in Plat. Theol. lib. i i. cap. xvi i i. Ὅσπερ ἐν ταῖς ἀγωνίαις τελεταῖς ποτὶ τῶν μυτικῶν θια-
 μάται ἐκπληξιν τῶν μυαμῶν, ἔτω δὲ καὶ ταῖς νοητοῖς
 ποτὶ τῆς τοῦ ἀθανάτου μεταστροφῆς καὶ κάλλος ἐφ᾽ φανέρωσι
 ἐκπληξιν τῶν ὁρῶντας. Et Plethonis, in Scholijs
 ad Oracula Magica Zoroastris. Εἰωθε ταῖς πολλοῖς
 τῶν τελεμῶν φαινέται κατὰ πῆς τελεταῖς κυνώδη ποτὶ
 καὶ ἄλλως ἀλλοτῶς ταῖς μορφαῖς φάσματα. Ac mox.
 τὰ δὲ τελεμῶν φαινόμενα, κεραιαὶ, καὶ πῆς, καὶ εἰ π
 ἄλλο, σύμβολα ἄλλως εἶναι, ἔστιν ὅτις φύσις. Et respexit
 ad hanc

ad hæc Seneca Epist. x c. *Hæc eius initia sunt, per quæ non municipale sacrum, sed ingens omnium Deorum templum, mundus iste, refoveratur: cuius vera simulacra, verasq; fuit cernendus mentibus protulis. nam ad spectacula tam magna hebes visus est. Claudianus De Raptu Proserpinæ, lib. i.*

*Iam mihi cernuntur trepidis decubra moveri
Sedibus, & clara diffundere culmina lucem,
Aduentum testata Dei. iam magnus ab iniis
Auditur fremitus terris, templumq; remugis
Cecropidum. —*

Sed secundo versu legerim,

— *& claram diffundere fulmina lucem.*

Nam inter ea, quæ spectari, fulmen erat. Ecce tibi in citatis Plerhonis verbis. τὰ δὲ πλεμῆσις Φαινόμενα, κραυγὰς, καὶ πῶς. Et spectatio horum omnium in istis sacris, λυσιπρία appellata. Psellus in Scholijs in Oracula iam citata Zoroastris. λυσιπρία ἐστίν, ὅταν αὐτὸς ὁ πλεμῆς πρὸ θύρα φῶτα ὀρᾷ. Inter ea, quæ spectanda exhibebantur, membrum etiam virile ostensum, Terrullianus Adversus Valent. cap. i. *Tota in adytis diuinitas, tota suspensio epoptarum, totum signaculum lingua, simulacrum membri virilis revelatur.* Sed errare eum penso; & Bacchi illud sacris factum, in quibus ostensu phalli, quæ res nota; hinc muliebre membrum erat. Distinguit clarè Theodoretus Therap. lib. v i i. καὶ γὰρ αἱ πλεταὶ, καὶ τὰ ὄρνια, τὰ τί-
τως ἔχον αἰνίγματα. τὴν κίνησιν μὲν ἡ ἑλδούσις, ἡ φαλλο-
γυγία δὲ τὴν φαλλόν. Nempe, quia Baubo Cere-
rem,

rem, ostenso eo, ad sumendum cyceonem per-
mouisset; vti notum ex Clemente, & Arnobio.
Illa autem, quæ spectanda initiatis præbeban-
tur, *Cereris mundum* Apuleio nuncupantur, in
Apologiâ suâ. *Maius piaculum decernis, speculam
philosopho, quàm Cereris mundum spectare profano.*
Atque hunc in modum initiatis acclamatum
mox; κὸ γέ, ὄμπεξ. Hesychius. κὸ γέ, ὄμπεξ.
Ἐπιφύσημα τῆς πηλιεργείας. Eâque acclamatione
quasi dimissi, discedebant; alijsque, itidem ini-
tari cupientibus, locum dabant. Libanij verba
istuc pertinent. Declam. xvi. καλὸν δὲ ὡς περ
καὶ μυσεραίωτ μεταχέντε ἀπελθόντ, καὶ πηλεδίοντα πρὸ τῆς
δῆμω μυσερέα, περὶ χεῖν μετ' αὐτὸν ἄλλοις ἡσὶν εἰς τὴν
πηλιτῶν περὶ νῶτα.

CAP. XII.

*Quam iniziandi vestem induissent, eam nun-
quam deponebant, nisi desritam, laceratamque; ac
tum Cereri, & Proserpina, consecrabant: vel ad
fascias puerorum utebantur.*

Initiati, quâ tunc veste amicti essent, eam
nunquam deponebant, nisi longo usu tritam,
laceratamque. Scholiastes Aristophanis Pluto se-
cundâ. Ὁ δὲ μυσέρω, τὸ ἡμετέρι, ὃ ἐφ' ἧς ἐστὶ τῇ μυσ-
ερί, ἐδίεπτι ἀπελθόντ, μίχρως αὐτὸν πηλὸς ἀφαιεῖται ἂν ἴσ-
μιν. Ac tum Cereri, & Proserpinæ, consecra-
bant.

bant. Inde est iste Aristophanis iocus fabulā citatā.

ΚΑΡ. Τὸ τριεὶς γὰρ δι' ἡμέρας πρὸς τῶν θεῶν,

ὃ φέρει μέγα σὺ τὸ παιδάριον τυτὶ; φερίαν.

ΔΙΚ. Καὶ τίτ' ἀναθήσαν ἔρχομαι πρὸς τὸν θεόν.

ΚΑΡ. Μὴν ἂν ἐμνήθης ἐν αὐτῷ τὰ μεγάλα;

ΔΙΚ. Οὐκ. ἀλλ' ἐπὶ ῥίγησ' ἔτη τριεκαίδεκα.

Vbi Scholiastes. Παίζει ὡς τὸ πρὸς τὸν Ἑλίουσίαν τόπον. ἔθ' ὅτι γὰρ λέγεται, ἐν οἷς ἡς ἡμετέρις μνησθέντες, οἷς θεοὺς ἡμετέροις ἀναθίσκειν, ὡς περὶ δηλοῖ καὶ Μελάανθιος ἐν τῷ Περὶ μνηστέων. Πάτριόν ἐστι, τῆς θιαῖς ἀνερῶν καὶ τὰς σχολὰς τοῖς μέγας, ἐν αἷς τύχουσι μνησθέντες. Nonnulli illas ad infantum sibi fascias referuabant. Scholiastes idem, ibidem, Ἐνιοὶ δὲ τὰς τιμαύτας σχολὰς οἷς τέκνῳ ἀνίσταται φυλάττειν.

CAP. XIII.

Initiabat ὁ ἱεροφάντης appellatus, cuius nomen initiato dicere vetitum. Isq; in habitum creatoris ornabatur: veste, comâ, ac strophîo insignis, atate, ac voce, peculiari. neque cuiquam illa dignitas data fuit, nisi qui Atheniensis. Eunapij locus reslitutus. Ac fungebatur munere eo per omnem vitam, idq; sine matrimonio: unde, castitatis studio, cicuta liquore se ungebat. Primus is Eumolpius fuit, & quidem tertius; atque ab eo ipsius posteris, Εὐμολπίδαι nuncupati. Suida error, & locus quidam emendatus. Hierophantia etiam Μυσκηγωγὴς dictus.

Q Vi autem initiabat, ἱεροφάντης dicebatur. Hesychius. ἱεροφάντης, μυσκηγωγὴς, ἱεροῦς, ὁ πρὸ μυστήρια δεικνύων. Diogenes Laërtius in Chrysippo, lib. vii. ὁ ἱεροφάντης τῆς ἀμνήτης (τῆς μυστήρια) λέγεται. Et nomen huius prodere nefas illis erat, qui ab illo initiati. Eunapius ingerit in Maximo. ὃς δὲ καὶ ταῦτα εἶχε καλῶς, ἀκούσας ἢ πλείον εἶναι κατὰ τὴν Εὐμολπίαν ὅτι τῶν θεῶν ἱεροφάντης, καὶ πρὸς ἐκείνους οὐκ εἰδόμεναι, πρὸ δὲ ἱεροφάντης κατ' ἐκείνους πρὸς ἑαυτὸν εἰς τὸ τῶν θεῶν, ὃ μοι θύμις λέγεται. ἐπὶ δὲ καὶ πρὸ ταῦτα χράσμενα, καὶ εἰς Εὐμολπίδας ἦσαν. Ornabatur verò in effigiem creatoris. Eusebius De Prep. Euang. lib. iiii. Ἐν δὲ τῆς κατ' Εὐμολπίαν μυστήριας, ὁ μὲν ἱεροφάντης εἰς εἰκόνα τοῦ δημιουργοῦ ἐσοκιδώλεται. Insignis

Insignis verò veste erat, comâ, & strophio; dein
 ptas quoque, & vox, propria. Atrianus in Epi-
 ctetum, lib. iii. cap. xxi. οὐκ ἰδιῶτα ἔχεις, ὡς δὲ
 τὸν ἱεροφάντην. ἢ κήμιον. ἢ εὐφών, οἷον δαί. ἢ φωνεῖν,
 ἢ χήλικιον. De veste, est etiam videre apud Plu-
 tarchum Alcibiade. Ἐχόντα σιλικὸν, εἰσποτρὶς ἱεροφάν-
 τος ἔχων δοκούντα πρὸς ἱερά. Non autem hierophantæ
 esse cuiquam licitum, nisi qui Atheniensis, nul-
 lisque alijs sacris obstrictus. Inde est hoc apud
 Eunapium, in Maximo eodem, quem citavi,
 non multo post. καὶ φανερώς διαμαρτυρόμενον, ὡς
 μετ' αὐτὸν ἱεροφάντης ᾤκησεν, ὡς μὴ θέμις ἱεροφαιλικῶν
 ἀψαύσαι θρόνων. Πρὸς δὲ θεοῖς ἐπίτροπος καθίσταται, ὃ ὁμό-
 μοικον ἀγρότης ἔρκεται, ἐπίτροπος ἱερῶν μὴ περὶ ἐκείνου. περὶ ἐ-
 κείνου δὲ ἔλαβον ὁμοῖς αὐτὸν, μηδὲ Ἀθηναίων ἐντα. Sed
 corruptum locum istum sic restituo. ἰ. ᾤκησεν,
 ὃ μὴ θέμις ἱεροφαιλικῶν ἀψαύσαι θρόνων, ἐπεὶ δὲ θεοῖς ἐπί-
 τροπος κ. Fungebatur verò hoc munere per totam
 vitam, & matrimonio abstinere; contra quàm
 apud Celcenses, vbi & quarto quoque anno le-
 gi novus quispiam poterat, & uxorem ducere
 item permittebatur. Pausanias in Corinthia-
 cis. Τῆς δὲ πόλεως αἱ Κελαιὶ πύνη πῶς παύειν μάλιστα
 ἀπέχουσι. καὶ τῇ Δήμητρίᾳ ἐστὶν ἡ δὲ ἐσιαυτοῦ πύνη
 τῶν πλειόνων, καὶ ἢ κατὰ ἐταῖρους, ἀγχοῖ. ἱεροφάντης δὲ οὐκ
 ἐς τὸν βίον πάντα δοποδεδέχεται. κατὰ δὲ ἐκείνων πλειόνων
 ἀλλοτρίᾳ ἐστὶν ἄλλοι σφίσι καί τοις, λαμβανῶν, ἢ ἐν ἡλικίᾳ, ἢ
 γυναικί. καὶ αὐτοὶ μὴν ἀγαθοφροσύνων ἐς ἐλπίσιν ἰσομα-
 ζουσι. Ac, quia matrimonio abstinendum ipso, ut
 castitatem observare rectè posset, cicutæ liquo-

re se ungebat. Interpres vetus Persij Sat. v. *Cicutā calorem in nobis frigoris sui vi exstinguit; unde sacerdotes Cereris Eleusinia liquore eius ungebantur, ut à concubitu abstinērent.* Vel, ut alij, sorbitione ē cicutā utebantur. Hieronymus Contra Iovinianum lib. 1. *Hierophantas Atheniensium usque hodie cicutā sorbitione castrari (legant.) & postquam in pontificatum fuerint electi, viros esse desinere.* Hoc est, quod dicit ad Gerontiam De Monogamiā. *Hierophanta apud Athenas evitat virum, & aeternā debilitate sit castus.* Primus autem fuisse Eumolpus commemoratur: & ab eo, qui de gente ipsius essent, Εὐμόλπιδα nuncupati. Hesychius. Εὐμόλπιδα: ὅτι οἱ δὲ Εὐμόλπου ὀνομάζονται, πρὸ πρῶτου ἱεροφάντη· καὶ οἱ δὲ μέγιστοι ἐμώτομοι. Ineptie Suidas, qui Hierophantam quendam tradit. *Ἱεροφάντης, ὅτι φασὶ τὸν πρῶτον ὀνομάσθαι ἱεροφάντην, τὸν δὲ πλείονα ἀπὸν τὰ ἱερά.* Atque in fine legendum etiam, ἐκ τοῦ Εὐμόλπου ἀπὸν τὰ τ. i. Fuit autem hic Eumolpus non Thrax iste, primus nominis; verum tertius, à priore isto quintus, ut supra ostendi cap. II. Et ex Eumolpidis legi deinceps hierophantas consuevisse, testis Arnobius lib. v. *Eumolpus, à quo gens fuit Eumolpidarum, & ducitur clarum illud apud Cecropios nomen: & qui postea floruerunt, hierophanta.* Clemens Protreptico. *τὰ Εὐμόλπειν τὰ ἱεροφάντην δὲ πρὸς Ἀθήνησι μέγιστον (ἀπ' Εὐμόλπου) ἔθηκε.* Et vis exemplum? ecce tibi apud Tacitum, Historiarum extremo IV. *Timotheum Atheniensem, ex gente*

gente Eumolpidarum, quem, ut antistitem ceremoniarum, Eleusi exciuerat, quanam illa superstitio, quod numen, interrogat. Vocat Antistitem ceremoniarum, quem ἱεροφάντην Athenienses. Porro, ut hoc caput finiam, hierophanta etiam μουσαγωγὸς dictus, Hesychius. ἱεροφάντης, μουσαγωγὸς, ὁ τὴν μουσικήν ἀγωνίζων. Et alibi, μουσαγωγὸς, ἱεροῦς ὁ τὸν μῦθον ἀγων. Huc alludens Menander,

Ἄπην δαίμων ἀνδρὶ συμπαρέστη

Εὐθὺς ἱεροφάντην, μουσαγωγὸς τὸ βίβη.

Symmachus lib. ix. epist. ix. Eundemq. in domum tua sacrarium tanquam mystagogus induco. Et antea dixerat, lib. i v. epist. x x v i. Hunc in amicitiam tuam tanquam mystagogus induco. Et lib. v i i. epist. x l v. Eos in clientelam tuam quasi mystagogus inducam.

C A P. XIV.

Daduchus quoque, & praco, adhibiti, item ὁ δὴ βωμῶ. Daduchus comā, & strophio, distinctus: totam vitam munere suo fungebatur: & si vellet, uxorem ducebat. Solus hoc nomine appellatus, & Solis effigiem pra se ferens, ut praco Mercurij, & minister ad aram Lunae.

P R A E T E R hierophantam partes hic quoque suas habebant daduchus, & praco. Arrianus recenset singulos, Comment. in Epictetum iii. cap. xxi. τὶ ἄλλο μῖνός, ἀνδρῶν τε, ἢ ἐξ ὧν ἡ μουσική, κθ

καὶ λέγεις. οἰκημά ἐστι καὶ ἐν Ἐλάσσῃ, ἰδὼ καὶ ἐνθάδε.
 ὅκαί ἱεροφάντης, καὶ ἐγὼ παρήσω ἱεροφάντην. ὅκαί κῆρυξ,
 καὶ ἐγὼ κήρυκα κατήσῃσω. ἔκαί δαδύχῃ, καὶ ἐγὼ δαδύχους.
 Et Plutarchus in Alcibiadē. Ἐν δὲ πύτῃ δούλων ἡμεῖς
 καὶ μετρίους προσήγειν Ἀνδροκλῆς ὁ δημαγωγός, ἄλλων
 τε ἀρχαλμάτων περιεπὶς, καὶ μυσημένων παρ' οἶνον δόπ-
 μιμήσας πρὸ Ἀλκιβιάδου, καὶ τῶν φίλων, καταγερύοντας.
 ἔλεγον δὲ Θεόδωρον μύρινα δρᾶν τὰ πρὸ κήρυκῃ, Πολυ-
 βίωνα δὲ πᾶσι πρὸ δαδύχῃ, τὰ δὲ τοῦ ἱεροφάντη τὸν Ἀλκι-
 βιάδου. Et mox. Θιοσαλῆς, Κίμωνῃ, Λακιάδης, Ἀλ-
 κιδιάδου Κλεσίου, Σκαμβωνίδου, εἰσηγγέλλειν ἀδικεῖν περὶ
 τῷ θεῷ, πλὴν δῆμους καὶ πλὴν Κόρινθον. δόπμιμύμενον τὰ
 μυσημένα, καὶ δεκνύοντα τοῖς αὐτοῦ ἐταῖροις ἐν τῇ οἰκίᾳ τῇ
 αὐτοῦ, ἔχοντα ἐπὶ πλὴν, οἷον περὶ ἱεροφάντης ἔχων δεικνύει
 τὰ ἱερὰ, καὶ ἐνομαζέονται αὐτὴν μὲρ ἱεροφάντην, Πολυβίωνα
 δὲ δαδούχην, κήρυκα δὲ Θεόδωρον φησὶν αἰ. Hierophan-
 tez, ac daduchi, meminit etiam Sopater in Diuifi.
 Quæst. καὶ μύσης ὡς πρὸ ἱεροφάντην ἅμα καὶ δαδύχην
 πρῆταμην, καὶ πλὴν πλετῶν ἐκείνων εἶδον, ὡς εἰ μνησθέντες
 πάντες ἐπίστασθε. Vtque hierophanta comâ, de
 strophio, insignis erat; ita daduchus. Obseruare
 est apud Plutarchum Aristide. ὦν ὡς ἐκαλλίως ὁ
 δαδύχῃ. τέτῃ γὰρ ἡς, ὡς εἰς, τῶν βαρβάρων προσέ-
 πειν, εἰςθεὶς βασιλεία, ὡς πλὴν κέρων, καὶ πρὸ φίλων,
 εἶναι. Et munere eo totam vitamungebatur,
 ut hierophanta. Indicant Pausaniæ verba ista
 Atticis. τέτῃς δὲ ἐς πρὸ πύτῃς προσήγειν Λέοντα δα-
 δύχους πέντε ὑπαρχέει γαῖαν τῇ πρὸ πύτῃ πρὸ αὐτῆς.
 πρῶτον μὲν πρὸ ἀδελφῶν Σοφικλῆα εἶδε δαδύχῃ τῇ. ὅτι
 δὲ τέτῃ, πρὸ ἀνδρῶν Θερμικλῆα. πλάτῃς τῆς δὲ ἐπὶ τέτῃ.
 εἰς φησὶ

Θιόφραστον πὺν παλδα. Atque uxorem illi ducere
 licitum erat, quod hierophántæ interdictum.
 Ecce in citatis illis Pausaniæ verbis. πρῶτον μὲν
 πὺν ἀδελφὸν Σοφοκλῆα εἶδεν δαδύχῳ· ὅτι δὲ τῆς
 πὺν αὐτῶρα Θιμισκλῆα. Non autem quivis facem
 gestans δαδύχῳ dictus, sed κατ' ἐξοχὴν hic, de
 quo agimus. Eustathius ad Iliad. α' Διαφέρει ὁ
 δαδύχος ἔχον ἀπὸ τῆς, καὶ ὁ ἐν τῇ κατ' Ἐλευσίνῃ μυση-
 λίοις δαδύχῳ. Ad præconem quod attinet, de
 eo est Pollucis locus, lib. viii. cap. ix. sect.
 xxii. Κῆρυξ, ὁ μὲν τις τῶν μυσηλίων, ὅπερ Κέρυκε· πρὸ
 Ἑρμῆ, καὶ Πατρόων τῆς Κίρκου. Quin præter
 daduchum, ac præconem, quartus item aliquis
 erat, ad aram ministrans, ο' ὅτι βωμῶν nuncu-
 patus; utque creatoris hierophanta, ita da-
 duchus Solis, præco Mercurij, & ὁ ὅτι βωμῶν ef-
 figiem Lunæ repræsentabat. Eusebius De Præp.
 Evang. lib. i. E'ν δὲ τῇ κατ' Ἐλευσίνῃ μυσηλίοις
 ὁ μὲν ἱεροφάντης, οἷς εἰκόνα πρὸ δημιουργοῦ ἐσταδύζετο·
 δαδύχος, εἰς πλὴν ἡλίου· καὶ ὁ μὲν ὅτι βωμῶν, οἷς πλὴν σελή-
 νης· ὁ δὲ ἱεροκέρυξ, Ἑρμῆ.

CAP. XV.

*Præfectus mysterijs ὁ βασιλῶς, eiusq̃ circa ista
munus. Item οἱ Ἐπιμεληταί, numero quatuor,
ijque unde legi soliti. Præter illos Ἱερεῖς etiam
decem. Pollucis locus emendatus.*

PRæerat verò mysterijs, ὁ βασιλῶς appellatus. Hesychius. βασιλῶς, ἄρχων τῆς Ἀθήνης, μυστηρίων προσεῶν. Etymologici Auctor. Περὶ Ἀθηναίων ὁ λαβόμενος βασιλῶς προσῶν ἐν τοῖς μυστηρίων Ἰππικλήτης. Pollux lib. VII. cap. VII. sect. III. ὁ δὲ βασιλῶς μυστηρίων προσέστηκε. Habes quoque apud Harpocracionem, & Suidam. Et vota ritui patrio nuncupabat, ac sacra faciebat Eleusine, atque Athenis in Eleusinio; curabatque, ne quis in mysteria quicquam, aut sacra, delinqueret. Lyfias in Andocidem: τίς γάρ, αὐτῶν τῶν Ἀποκρίσεως ἀντιῶν ἀπαλλοτρίων ἡμῶν οὐκ ἐπὶ τοῖς ἀγῶνι, καὶ ἔλθῃ κληρονομήσῃ τῶν ἐν τῇ ἀρχῇ, καὶ λαγχάνῃ βασιλῶς, ἀλλ' οὐκ ἢ ἡ ὑπερῶν ἡμῶν καὶ ἡυσίασθ', καὶ διχὰς ὄντως κατὰ τὰ πέντε, καὶ μὲν, ἐν τῷ ἐσθλῷ ἐλθόντι, καὶ δὲ ἐν τῷ ἐλθόντι ἱερῷ, καὶ τῆς ἱερῆς Ἰππικλήτης μυστηρίοις, ὅπως αὐτῶν μηδὲς ἀδικῇ, μηδὲ ἀσέβῃ πρὸς τὰ ἱερά; Atque initio edicebat; ut, quisquis hostis, sacris abstineret. Pollux loco iam cito. Προαγορεύει δὲ (ὁ βασιλῶς) τοῖς ἐσθλοῖς, ἀπὸ χειρὸς τῶν μυστηρίων. Deinde postridie mysteriorum ex lege Solonis senatum. in Eleusinio cogebat, cogniturus de ijs, qui in myste-

mysteria, aut sacra, deliquissent. Andocides Orat. Περὶ μυστηρίων. Ε'πὶ δὲ γὰρ ἡλθιμὲν Ἐλευσίνην, καὶ ἡ ἰνδοῖς ἐξεγέρητο, προσήλθε βασιλῆος πρὸς τῶν χρησμωδῶν ὡς Ἐλευσὶν καὶ τὴν Πιλιτῶν, ὡς περὶ Ἰθύνου. οἱ δὲ πρὸς αὐτοὺς ἐφασκε αὐτοὶ πρὸς τὴν ἑαλέν, ἀπαγγέλλει τ' ἐκέλευον ἡμοῖς καὶ Κηφισίῳ παρῆναι εἰς τὸ Ἐλευσίνιον. ἡ γὰρ ἑαλή ἐκὼ κασιγνήτου ἡμῶν, καὶ τὴν Σόλων νόμον, ὡς κελεύει τῇ ὑστέρᾳ τῶν μυστηρίων ἴδραι ποιεῖν ὡς τῷ Ἐλευσίνιῳ. Sed non solus βασιλῆος curabat mysteria, verum cum eo etiam οἱ ἐπιμηληταὶ dicti, Pollux lib. vii. cap. viii. sect. iii. Ο' δὲ βασιλῆος μυστήριον ἐπεσκη μετὰ τῶν ἐπιμηλητῶν. Erant verò hi quatuor numero, & à populo legebantur; duo ex civibus Atheniensibus, tertius autem ex Eumolpidis, quartus ex Cerycibus. Etymologici Auctor. ἐπιμηλητῆς τῶν μυστηρίων. Παρὰ Ἀθηναίους ὁ λαγνῶν βασιλῆος πρῶτον μὲν μυστηρίων ἐπιμηλητῆς μετὰ τῶν ἐπιμηλητῶν, ὡς ὁ δῆμος ἐχειροτονῇ. πρῶτος δὲ ἦσαν. ὡς δὲ, ἐξ Εὐμολπιδῶν καὶ οἷς, ἐκ Κηρυκῶν. Quæ totidem penè verbis Harpocration, & Suidas, ex Aristotele. Meminit καὶ ἐπιμηλητῶν μυστηρίων Demosthenes in Midiana. Τῶν γὰρ, ὡς ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ἐχειροτονήσαντες πρὸς τῆς ἐκείνου ἐπίστατον ποιεῖν οἷος ἐστὶ. καὶ ἀπὸ τῶν ἰσχυρῶν, ἐκείνῳ διὰ τῆς ἀρετῆς τῶν ἐπιμηλητῶν ὁ διωκόμενος. καὶ μυστηρίων ἐπιμηλητῶν, καὶ ἱεροποιῶν. Ad hos in mysterijs maioribus ἱεροποιῶν erant, decem numero, qui sacra facerent. Pollux lib. viii. cap. viii. sect. xxvi. Quæ est Περὶ ἱεροποιῶν. Δέκα ὅστις ἐστὶ, ἔχοντες ἰστίαν πρὸς ποταμῶν.

τηρ καὶ τὴν εἰς Δῆλον, τὴν ἐν Βερκυρῶνι, τὴν τῶν Ἡ' ἑξα-
κλυσίων, τὴν Ἐ' λ' ὁρῶν. Ita locum illum, hodie cor-
ruptissimum, emendandum censeo.

CAP. XVI.

*Initiati huius mysterijs Atheniensium liberi, ad-
huc pueri: nec Athenienses tantum, sed Græci
quoque alij omnes: nisi quod Socrates, & Dema-
riax, neglexerunt. Item Romani: in quibus At-
ticus, & Augustus. Etiam Anacharsis,
Scythæ; & mulieres, quæ Μίλιται
appellata.*

CVerbant autem Athenienses his mysterijs
liberos suos, adhuc pueros, à certo tempo-
re initiari; quemadmodum etiam in Samothra-
cijs fiebat. Terentius in palliatâ fabulâ Phor-
mione, Act. 1. Sc. 1.

*Ferietur alio munere, ubi hera pepererit;
Porro autem alio, ubi erit puero natalis dies:
Vbi initiabunt.*

Vbi Donatus. Terentius Apollodorum sequitur,
apud quem legitur, in insulâ Samothraciâ à certo tempo-
re pueros initiari, more Atheniensium. Ac, si in pue-
ris neglectum foret, saltem, ut ante mortem
fieret, summo studio operam dabant. Inde ille
apud Aristophanem Pace.

Δεῖ γὰρ μνηστῆράς με, σέιν πθηκίσα.

Socra-

Soerati, & Demonaſti, probro datum, quod initiationem neglexiſſent. Lucianus Demonaſte. καὶ ἄνεις ἐπ' αὐτὴν (τὴν Δημόναιαν) ἀνέστησαν Ἀνυταὶ καὶ Μίλιται, τὰ αὐτὰ κατηγορεῖντες, ὥστε καὶ αἰνέειν τίς τις (τοῦ Σωκράτους) ὥς τὸν ὠφελὲς πώποτε, ὥς ἐμνήθη μὲν ὁ ἀπῆλθον τῆς Ἑλλάδος. Nec Athenienſes tantum, ſed Græci omnes, hiſce ſacris initiandos ſe ſiſtebant. Herodotus lib. VII. τὴν δὲ ἑρπύω τούτῳ, (de Eleuſinijs illi ſermo.) ἄγουν Ἀθωνῶν ἀπὸ πάντων ἐπὶ τῇ μητρὶ καὶ τῇ κρήνῃ. καὶ αὐτοὺς π ὁ βαλόμενος, καὶ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων, μυήσῃ. Immo non duntaxat Græci, ſed quæcunque etiam gentes. Cicero De Natur. Deorum, lib. I. Omitto Eleuſinam ſanctam illam, & auguſtam;

Vbi initiantur gentes orarum ultima.

Itaque ipſi quoque Romani; inter quos Atticus, ad quem Brutus apud Cicerorem Tuſc. I. Reminiſcere, quoniam es initiatus, qua tradantur myſteria. Et ipſe Atticus, apud eundem De Leg. lib. II. Excipis, credo, illa (myſteria) quibus ipſi initiati ſunt. Auguſtus quoque Imperator. Dion Caſſius lib. LI. Τὰ π ἐν τῷ Ἑλλάδι δῖφκοτος, (loquitur autem de Auguſto) καὶ τῶν τῶν γαῖαν μυηθῆναι, μετὰ λαβὴν. Suetonius in eius Vitâ, cap. XCIII. Athenis initiatus, cum poſtea Romæ pro tribunali de privilegio ſacerdotum Artica Cereris diſceperetur, & quadam ſecretiora proponerentur, diſmiſſo concilio, & eo onâ circumſtantium, ſolus audiit diſcepsante. Quin longinquæ etiam gentes. Nec temerè eſt illud, in citato apud Ciceronem loco,

ubi initiantur gentes orarum ultime.

Quod Anacharidis causâ dictum puto: qui, cum Scythia ipse esset, tamen & ciuis Athenien-
sis factus fuit, & his sacris initiatus. Lucianus
Scythiâ. καὶ ἐμνήθη μὲν ὁ ἑαυτῶν Ἀναχάρσις, δι-
μοσιῇ τῶν θεῶν αὐτῷ· εἰ χεὶρ θεοῦ ἐνὶ πτερίῃ, καὶ τοῦτο
ἱστῶντι παρὰ αὐτοῦ. Himerius in Eclogis. Ἐργαζῆ
ἀρεὰ τοῦ πυρὸς τοῦ κατ' ἐλευσίνα πέθου καὶ Ἀναχα-
ρίν, & Σκύνδην, οὗτοι μυστήρια. Nec viri tantum initia-
ti, verum etiam sequior sexus, & quidem ætatis
omnis, ac dignitatis. Apulcius Mil. xi. *Infantibus*
turbæ, sacris diuinis initiata, viri, famina, ætatis æ-
tatis, & omnis dignitatis. Aristides Eleusiniâ. Ὅσα
μὲν δὴ θῆας ἐχόμενα εἶδον ἡμεῖς παμπληθεῖς ὀδωμένους
αἰδῶν καὶ γοακῶν ἐν ταῖς ἀγῆτοις φάσμασι. De fœ-
minis, videre est etiam in Inscriptione antiquâ.

SACRATÆ. APVD. ELEVSINAM.

DEO. BACCHO, CERERI. ET. CORÆ.

Mulieres verò initiatæ, μέλισσαι dictæ. Hesy-
chius, μέλισσαι, αἱ τῆς Δήμητρος μύστικαι. Porphyrius
De Nymph. antro. τὰς Δήμητρος ἱερείας, ὡς τῆς ἑσ-
τίας θῆας μύστικαις, μέλισσαι οἱ πελαγοὶ ἐκάλεον. Alij sa-
cerdotes Cereris ita dictas esse volunt. Scholia-
stes Euripidis Hippolyto. τὰς ἱερείας (Δήμητρος).
μέλισσας ἐκάλεον οἱ ποιηταί. Item Pindari, Pythio-
nic. Od. iv. μέλισσας κυρίως τὰς τῆς Δήμητρος ἱερείας
φησί. Atque ita capiondus Callimachus Hym-
no II.

Δηῖ δὲ οἶκε δὲ πηγεὶς ὕδατος φορέει Μελίσσαι.

CAP. XVII.

Initiati ad virtutem obstricti putabantur, & recta à deabus Eleusinijs consilia accipere: feliciores denique esse in hac vita, & post mortem apud inferos multò honoratioris: ac priorem in consessu locum tenere: etsi nonnulli, Amori qui initiati, eos esse feliciores existimarent.

Qui autem initiati, credebantur ad vitam quandam meliorem capessendam, eamque quam rectissime possent instituendam, quasi sacramento quodam obstricti esse. Huc pertinent illa Ciceronis De Leg. lib. 11. *Multa eximia, diuinæ, videntur Athenæ tue peperisse, atque in vitam hominum attulisse, tam nihil melius illis mysterijs, quibus ex agresti immanis, vitæ exculsi ad humanitatem, & mitigati sumus: initiis, ut appellantur, ita re vera principia vitæ cognouimus, neq. solum cum letitiâ vivendi rationem accepimus, & etiam cum spe meliore moriendi.* Ex ille apud Sopatrum in Diuis. Quæst. Καὶ τῶν μυστερίων ἀξιωματὶς, ἰδεόμενον καὶ τὸ περὶ ὁμῶν ἀρετῆς παιδοποιῶς ἐζητῶν κατ' ἑμαυτὸν, ὅτις περὶ ὁμῶν καὶ ἡθικῶν καὶ λόγων καὶ τῶν ἀετῶν με λόγον παιδοποιεῖν. Et alius ibidem. Καθάρσις ἀλλὰ μυστηρίων περὶ λαοῦ τῆς ἡρώδης, τῶν ἀλλοῦ ἀμαρτημάτων λόγων τὸν ἑμαυτοῦ ὅσον ἐκάθαιρον. καὶ, πῶς τὴν θείαν τῶν ἡρώων τελευτῶν ἐπαγορεύει, ἐκκλίνει τῶν ἀμαρτημάτων ἰατροῦ δαζον, Aristides Eleusiniâ. Σαφιστικὰ δὲ πασι-

γυρις αὐτῇ (de mysterijs nostris loquitur.) καθάρ-
σιν ὡ καὶ μαριῶν, καὶ πείσας ἀτόπῃ συμφορᾷ. Quin
& consilia sibi recta à deabus Eleusinijs, Ce-
re, ac Proserpinâ, suppeditari arbitrabantur. Ita
Pericles apud Sopattum, in citato semel ite-
rumque Opere. Πισθὺν θεῖς ἐν ἐλθεῖσι θιᾶς, τῆτον
μοι ἐκθεθήκασιν τὸν νῦν, καὶ τὸ σπατήρημα τῆτο ἐξ ἀνακτί-
ρων δῶνα τῶν μυστικῶν. Immò longè alijs felicio-
res censebantur. Hinc Chorus Aristophanis
Ranis.

Χαρῶμεν εἰς πολυρήδους
Λαιμῶνας ἀνθημῶδεις,
Τὸν ἡμίτρον πτόπον .
Τὸν καλλιχεροτάτον
Παίζοντες, ἐν ὀλβίᾳ
Μοῖρῃσι ξυνάγνυσι.
Μόνοις γὰρ ἡμῖν ἤλιϑι,
Καὶ Φίγγι· ἰλαροὶ ἴσιν,
Ὅτι μεμνήμεθ', ὀ-
σιῶν τι διέγομεν
Τρέπον, ὡρᾷ τι ξύνουσ,
Καὶ τὰς ἰδιώτας.

Theon in Paradigm. κάλλιστον μὲν αὐτ, καὶ τῶν μεγί-
φων ἀγαθῶν, τὸ μυστηρίου μετόπισθε. Nec in vitâ tan-
tùm, sed morte etiam, meliùs cum illis actum
iri opinio erat. Crinagoras Anthologiz lib. i.
cap. xxvii.

Εἰ καὶ σὺ ἰδρῶν αἰὲς εἶ, καὶ θάλασσαν
Ἐπιδας, χρηματίας τ' αὖτ' ἐπιήτοις ὁδῶς,

Ἐμπερ

Εμπης κεκοπήης ὀπιβήμιθα. ὅφρ' ἐν ἐκείνῃ
 Δήμητρος μεγάλος εὐκταεῖς ἰδὼς ἱερῶν.
 Τῶν ἀπὸ καὶ ζωοῖσιν ἀκηδία, κοῦτ' αὐτὴ ἴκαται
 Εἰς πλεόνων, ἔξῃς θυμὸν ἐλαφρότερον.

Isocrates in Panegyrico, vbi de Ceretè, quæ
 fteuges Acheniensibus, & initia, est largita. καὶ
 θήκης θωρεαὶς οὐτίως, ἀπὲρ μεγάται ταρχαύουσιν ὡση, τῆς
 τι καρωτῶς, οἱ πὺ μὴ θηρωδῶς ζῶν ἡμαῖ αἰῶσι γιγόνται,
 καὶ τῶν πλεόνων, ἧς οἱ μετόχοντες περὶ τι τῆς πὺ βίῃ π-
 λυτῆς, καὶ πὺ σύμπεσι αἰῶσι, ἡδῶς πὰς ἐλπίδας
 ἔχουσιν. Aristides Eleusiniā. Ἀλλὰ μὲν τὴ π κέρ-
 δῃ τῆς πενηρόρειας, ἡχῶσιν ἡ περὶ σκε δῶθυμια, ἡδῶ
 αἱ πὺ περὶ σκε χρόνῃ δυσκολιῶν λύτης, καὶ ἀπεπληραῖ
 ἀλλὰ καὶ περὶ τῆς πλεόνων ἡδῶς ἔχουσιν πὰς ἐλπίδας, ὡς
 ἀμνησιν ἀξέξοντες. Et intet mottuos honoratiores
 futuri ctedebantur. Scholastes Aristophanis
 Ranis. φιλεῖμάντροι εἰσιν ἐν ἄδῃ οἱ μεμνημένοι. Quin
 priorem quoque locum in consessu intet beatos
 habituri, Diogenes Laëttius in Vitā cognomi-
 nis Cynici, lib. vi. Εἴν ἄδῃ περὶ σκε οἱ μεμνημένοι
 ταρχαύουσιν. Et Auctor Axiochi, vbi de beato-
 rum post mortem statu. Εἴν ἄδῃ τῆς μεμνημένοις
 ἐστὶ περὶ σκε. Maioris tamen felicitatis compo-
 tes fieri à nonnullis putabantur, qui Amotis sa-
 creis essent initiati. Itaque ille ait apud Plutarchum
 Εἴν ἄδῃ. Ἀρχὴν μὲν, αὐτῶν τῆς ἐν Ἐλευσίνι
 πλεόνων μετόχων. ὅγῳ δὲ ὅρῳ πὰς ἔρῳ ὁρμασάτης καὶ
 μύσας ἐν ἄδῃ βελίοντα μοῖραν ἔχουσιν. Hanc illorum
 spem perstringit Clemens in Protreptico. Ἀξία
 ὡς ἡν τυκτὲς τὰ πλεόνων, καὶ πῶς καὶ πὺ μετὰ

περὶ, πολλοὶ δὲ ματαίως φρονέοντες, ἐρεχθιδῶν δὴ μὴ ποτὶς
 δεῖ καὶ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων, ὥς ἴναος μὲν πλεονεξίας
 πάντα καὶ ἱλννται.

CAP. XVIII.

*Non initiati autem, Cereris templo prohibeban-
 tur: unde belli cum Philippo Atheniensibus cau-
 sa fuit. Dein post mortem apud inferos in luto
 iacere, credebantur.*

QUæ initiati non essent, ijs templum Cereris
 intrare non licebat. Atque hæc Athenien-
 sibus belli cum Philippo rege causa fuit. Livius
 Hist. lib. XXXI. Contraxerant autem cum Philippo
 bellum Athenienses, hand quaquam dignâ causâ: dum
 ex vetere fortunâ nihil præter animos servant. Scar-
 nanes duo iuvenes per initiorum dies, non initiati, tem-
 plum Cereris, imprudentes religioni, cum ceterâ turba
 ingressi sunt. Facile eos sermo prodidit, absurde quedam
 percunctantes; deductiq. ad antisites templi, cum pa-
 lam esses, per errorem ingressos, tanquam ob infandum
 scelus, interfecti sunt. Hinc est, quod Cererem,
 Proserpinam, aut Iacchum, mysteriorum præsi-
 des Deos, in somnis videre, non initiatis ma-
 lum esse Artemidorus dicit, Onirocrit. lib. II.
 cap. XLIV. Δημήτηρ δὲ, καὶ Κόρη, καὶ ὁ λεγόμενος
 Ἰακχός, πῶς μνηστῆρος τοῦ θεοῦ ἀρχὴν ἔ-
 τυχον, στυγεῖται. πῶς δὲ ἀμύθηται, ποτὶς ποτὶς ἵνα φέβον,
 καὶ

καὶ κινδύων, ἐπαύρησι. Ac post mortem apud inferos in luto iacere putabamur. Plaro Phædone. καὶ κινδυνεύουσι καὶ οἱ πᾶς πλεῖστές ἡμῶν ὅσοι κατὰ-
 σήσαστες, ἢ Φαῦδοι ἦντες εἴσιν, ἀλλὰ τῷ εἶναι πάλαι αἰνιγτι-
 δοῦ, ὅτι ὅς αὐτὸ ἀμύνηται, καὶ ἀπίστευτον, εἰς αὐτὸν ἀφίκηται,
 ἐν βερβόρῳ κείσεται. Aristides Eleusiniā, de re eā-
 dem. Ἀλλὰ καὶ περὶ τῆς πλεονεξίας ἡδύς ἔχιν τὰς ἐλπί-
 δας, οἷς ἀμύνειν ἀδύνατον, καὶ οὕτω ἐν σκότῳ τὸ καὶ βερ-
 βόρῳ κεισόμενοι, αὐτὸς τὸς ἀμυνήτας αἰσινόμεν. Huc The-
 mistij pertinet locus in fragmenro quodam in-
 signi apud Stobæum Serm. cxi. καὶ σιώσει
 ὅσοις καὶ κατὰ τοὺς αἰσινόμενοι τὸν ἀμύνειν ἐν ταύτῃ τῶν ζώντων
 ἀνάγκῃ ἐφορῶν ἔχουσιν, ἐν βερβόρῳ πλεονεξίας καὶ ἐμύχλη
 πεισόμενοι ὑφ' αὐτοῦ, καὶ σιωπεύουσιν. Et Dioge-
 nis Cynici responsum ad amicos, consulentes, ..
 ut initiari ante mortem vellet, apud Laëttium
 lib. vi. Γελοῖον, ἔφη, οἱ Ἀγρίππαι μὲν, καὶ Ἐπικου-
 ρεῖται. ἐν τῷ βερβόρῳ ἀδύνατον. ὅτι πλεῖστές ἡμῶν μεμνη-
 μένοι ἐν ταῖς μακαρίων ἡσυχίαις εἰσιν. Item iste Cydo-
 nij locus, lib. De Contemnendā Morte. καὶ
 πλεονεξίας ἡδύς ἔχιν τὰς ἐλπίδας, καὶ βερβόρῳ, ἐν τῷ σκό-
 τῳ, ἢ κείσεται τὰς ἀμυνήτας ἐχὼ γνῶμη.

CAP. XIX.

Prohibiti autem initiari peregrini: & extra ordinem initiati Hercules, Bacchus, Diocuri, Aesculapius, & Hippocrates. Sorani error indicatus. Barbari quoque exclusi his sacris, & homicida, quavislibet inuoluntarij, magi item, & praestigiatore alij. denique impij, & scelerati, qualescunque.

AReebantur autem initio his mysterijs peregrini, neque fas initiari illos erat, Apollodorus lib. 11. *ἡ δὲ δὲ ἐκ τῶν ἑλλήνων τῶν μυθολογῶν.* Quæ rotidem verbis Homeri Scholiastes Iliad. 9. Scholiastes Aristophanis Pluto secundâ. *νόμος δὲ τῶν Ἀθηναίων, μηδεὶς ξένος μυστῶν.* Itaque cùm initiati Hercules cuperet, atque hâc lege prohiberetur, instituta sunt Minora, ut supra dixi, quibus initiatus fuit. Atque hic primus è peregrinis initiatus. Aristides Orat. in Herculem. *ἔστι δὲ αὐτῇ (τῶν Ἀθηναίων πόλει) καὶ φιλικὴ συμβολαία πρὸς Ἡρακλῆα πύμπλλα ὑπερχεν· ἃ δὲ αὖτις καὶ πρῶτον ξένον ἐμύνην, ὡς καὶ ἐν αἰθρώταις.* Iterum Panathenaicâ. *Ἡρακλῆς ἀπὸ τῆς πόλεως ἐξ αἰθρώτων, ἡ πόλις καὶ οἰκὸς ἐβαμὲν ἱερύεται πρῶτη, καθύπερ καὶ πρῶτον τῶν μυσηρίων ἔλαμψε πρῶτον ξένων.* Et rursum Leuctricâ. *Ἡρακλῆς μυσηρίων μετὰ τοὺς πρῶτους ξένων.* Præter Herculem, qui primus fuit, initiatuſ etiam Bacchus. Auctor Axiochi. *καὶ τὸν περὶ*

πρὸς Ἡρακλῆα τὴν καὶ Διόνυσον, καθιόντες εἰς αὐτὸν, πρὸς
 τοὺς λόγους ἐπιβλέψαι, καὶ τὸ θεῖον τῆς ἐκείνου
 εὐχῆς ἑστῆς τῆς Ἐλευσινίας ἐκάνειν αὐτῇ. Dein Dioscu-
 ris iste quoque honos habitus, adoptante illos
 Aphidno, quemadmodum Herculem Pylus e-
 tiam adoptauerat. Plutarchus Theseo. οὐδὲν
 γὰρ (οἱ Τιτυδαρίδαι) ἤξιωσαν, ἀπάντων κελεύεντες, ἀλλ' ἢ
 μυθολογῆσαι. μηδὲν ἦτορ Ἡρακλῆος τῇ πόλει προσήκοντος. καὶ
 πάντες ἂν ὑποῖον αὐτοῖς, Ἀφιδνὸν ποιησαμένον παῖδας, εἰς
 Πύλον τὴν Ἡρακλῆα. Aristides Eleusiniā. μυθολογῶν
 δὲ λέγειν πρώτης Ἡρακλῆα, Ἐδισκῆντος, ἀγῶνά τι γυμ-
 νικὸν γενέσθαι αὐτῶν Ἐλευσίνι τῆς Ἰωνικῆς. Et Æscu-
 latio. Philostratus in Vitā Apollonij lib. iv. cap.
 vi. Τὰ τὴν δὲ ἐνομίαν Ἀσκληπιοῦ ἔνεκα, οἳ δὲ ἐμύνησαν
 αὐτὸν ἦσαν τὰ Ἐπιδαυρέθην ἐπὶ μυθήσειον. Pausanias Co-
 rinthiacis. Ἀθηναῖοι τῆς πλεστῆς λέγοντες Ἀσκληπιοῦ
 μετὰδοῦναι, πρὶν ἡμέραν ταύτην Ἐπιδάυρτα ἐνομάζειν.
 Etiam Hippocrati. Exstatque hæc de re Sena-
 tusconsultum Atheniensium, in quo ista ecce
 verba. Διδόκηται τῷ δήμῳ μνηστῶν αὐτὸν τὰ μυθήματα τὰ
 μεγάλα δημοσία, καθάπερ Ἡρακλῆα τὸν Διός. Non
 rectè Soranus, in eius Vitā, secundo id ab Her-
 cule ipsi contigisse nobis tradit. καὶ λαμπρῶν ἔτυ-
 χε ἡμῶν τοῖς καὶ Κούρις, ἀλλὰ καὶ Θεογαλῆς, καὶ Ἀργείοις,
 καὶ Ἀθηναίοις· οἵ τινες καὶ δόστερσι αὐτὸν ἐπὶ Ἡρακλῆος
 δημοσίᾳ τοῖς Ἐλευσινίοις ἐμύνηται, καὶ πόλιν ἐξουσίαν.
 Nam ante Hippocratem etiam Baccho, & Dio-
 scuris, illud factum iam ostendi. Postea admis-
 si peregrini omnes, præter barbaros idque in
 Medorum, & Persarum, odium. Iocrates Pa-

negyrico. Εὐμολπῖδαι δὲ, καὶ Κήρυκες, ὧς τὸ τῶν
 μῦθον, (de Medis, Persisq̃ue, loquitur.) καὶ πῆς
 ἄλλοις βαρβάροις ἐξεγείναι τῶν ἱερῶν, ὡς πρὸς τῆς αἰδοφί-
 νους, περὶ ἀγορεύουσιν. De barbaris, locus Luciani
 est Demonastē. Εἰπλήκει δὲ πρὸς καὶ Ἀ' ἡγεῖας ἐρω-
 τήσαι δημοσίᾳ, τῆς περὶ ῥήτορος ἀκρίβειας. ὧς ἵνα αἰτίᾳ
 ἀποκλείωσι τοὺς βαρβάρους, καὶ τοῦτο, τὸ τὸ τελευτῶν αὐτοῖς
 κατὰ στήθεσιν εὐμολπῆ βαρβάρων, ἔθρονον ὄντων. Ex-
 clusi quoq; homicidæ. Ecce, in citatis iam Iso-
 cratis verbis. τοῖς ἄλλοις βαρβάροις ἐξεγείναι τῶν ἱερῶν,
 ὡς πρὸς τῆς αἰδοφίνοισι, περὶ ἀγορεύουσιν. Theon in Pa-
 radigmatis. καλέσας μὲν ἔν, καὶ τῶν μεγίστων ἀρεθῶν,
 τὸ μυστήριον μετέχων· ἀλλὰ καὶ τῶν μυστηρίων (τὸ
 αἰδοφόνων) ἀποκλείωσι, καὶ ἡδὲ πῆς ἀκρίβειας φόνους
 παντελῶς συγγνώμην εἶσιν εἶναι. Et obserua, nec
 inuoluntariæ cædi veniam fuisse. Magi etiam, &
 præstigiatores quilibet. Philostratus in Vitâ
 Apollonij, lib. iv. cap. vi. Ο' δὲ ἱεροφάντης οὐκ
 ἐβύλετο περιέχειν τὰ ἱερά. μὴ γὰρ αὖ πρὸς μυστικῇ γήτει,
 μηδὲ πρὸς ἑλδοῦναι αὐτοῖς αἰδοφόνων μὴ κατὰ τὸ
 δαιμόνιον. Ac simpliciter omnes impij, & sceler-
 ati. Itaque initio per præconem edicebatur,
 Εἰ καὶ, ἵκας, ὅς τις ἀλλοτρίος. Vel, Εἰ καὶ, ἵκας, ἔστι βίβη-
 λος. Lampridius in Alexandro Severo. In sacris
 Eleusinijs dicitur, ut nemo ingreditur, nisi qui se in-
 nocentem nouit. Inde est illud Theocriti, Id. iii.

— ζαλῶ δὲ φίλα γόνυ ἰδαισίᾳ,

Ὅς ποσὶν ἐκύρηται ὅς· ἡ πόσις αὖτε ἐβόλοι.

Suetonius Nerone, cap. xx xiv. Peregrinatio-
 ne quidem Gracia Eleusinijs sacris, quorum initiatione
 παρῖς,

impij, & scelerati, voce praeconis submonerentur, interesse non ausus est. Horatius lib. III. Od. I.

Odi profanum vulgus, & arceo.

Vbi verus eius Interpres. Profani, sacris non initiati, qui à sacris arcebantur. Hinc insolens illud Demetrii factum, qui Aristagoræ meretrici prope ipsa adyta sellam posuit, ut mysteria spectaret. Narrat Arhenzus lib. IV. Εὐδοσίῳ τε μυστηρίων ἑστῶν ἔθηκεν αὐτῷ (τῇ Ἀ' εὐσεβείᾳ) θρόνον ὅθεν τὸ αἰετικόν, αἰμώξιδον φήσας τὸς κωλύοντες.

CAP. XX.

Sed nec prodere non initiatis ea licitum fuit: & si quia hic deliquisset, ei mortem lex statuebat. Diagora Melij proscriptio. Aeschyli periculum. Numentij somnium. Nec commune cum his quicquam sibi quisquam cupiebat. Ac ne ipsis quidem Dīs divulgare illa licitum. Quin ut eloqui, ita audire nefas erat. Ceres quoque nomine mystico nuncupata. Tamen nihil apud Cretenses occultatum.

VTque ad sacra hæc profani non admissi, ita nihil etiam illis evulgare fas putatum, Lysis in Epistolâ ad Hipparchum. Οὐ γὰρ ἡμῖς ἐρί-
γῃ πῶς ἀπειτῶσι τὰ μετὰ ποσάτω ἀγῶναι πολεμῖνα.
καὶ γὰρ ἑβδαλῆς τὰ ταῦν Εὐδοσίῳιαι ἡαῦν μυστήρια
διηγῶμαι. καὶ ἰσότης δὲ ἄδικοι, καὶ ἀσπίτες, ἀμφότεροι
οἱ ταῦτα

οὐ τὰντι περιζήτους. Quæ corruptissima hodie leguntur apud Iamblichum, lib. i. cap. xvii. Plato Theæteto. Ἄθροιστε τὰς περὶ σκοπῶν, μή τις τῶν ἀμενέων ἐπεκείνη. Quem Platonis etiam locum, et si siue Dialogi nomine, citat Clemens Strom. v. Diodorus Siculus lib. iiii. καὶ τὰ παρεκτρέφοντα κατὰ τὰς τελετὰς, περὶ ὧν ἡ ἡμεῖς πῶς ἀμνηστὶς ἵσταται τὰ κατὰ μίρον. Nicetas in Gregorij Nazianzeni Orat. eis τὰ ἁγία φῶτα. Nota sunt hæc Græcæ superstitionis hierophantiæ, quibus inuiolabili lege interdictum erat, ne hæc atq. huiusmodi mysteria apud eos, qui his sacris minimè initiati essent, divulgarent. Huc pertinet prouerbium, Ἀπίστω τὰ ἑλδούσινα. Tarrhæus. Ἀπίστω τὰ ἑλδούσινα. Ἰλλήνη δὲ, καθ' ἑαυτὴς λέγει δὲ Δῶρε, ὅτι ὅταν καθ' ἑαυτὰς συνδεδεγότες ἴδωσι περιζήτους, ὁππότε γινώσκουσιν ἑαυτοὺς Ἀπίστω τὰ ἑλδούσινα. Habes quoque apud Zenobium Cent. ii. Prouerb. xxvi. Diogenianum Cent. i. Prouerb. li. & Cent. ii. Prouerb. xxxviii. Iustinus initio lib. v. *Mysteria Cereris initiatorum sacra nullo magis, quàm silentio, solennia.* Tertulianus Aduersus Valentinos, cap. i. *Nam & illa Eleusinia, hæresis & ipsa Attica superstitionis, quod tacent, pudor est.* Sophocles Oed. Col.

Οὐ πάντας σημαίῃ
 νοῦντι πῶς
 θνατοῖσιν, ὧν καὶ χρονοῖα
 κληῖς τῶν γλώσσα εἰσάγει
 Προσέβων Εὐμαλπίδων.

Vbi Scholiastes. Ἐπεὶ ἀπὸ τῶν μυστήρια, καὶ κατὰ

περ κλέπει η γλῶσσα κατείληπται, ὡς τὸ μὴ ἐξουσι-
κῆν. Gregorius Nazianzenus Orat. xxxix.
οἶδεν ἑλθούσας ἑαυτῇ, καὶ οἱ τῶν σιωπηρῶν. καὶ σιωπῆς
ἐνταῦς ἀξίον, ἐπέηται. Hermias Διασηρμῶ τῶν ἐξωφι-
λεισίων. Πυθαγόρας, καὶ οἱ τῶν πυθαγορίσται, σιμῶν, καὶ
σιωπηλοὶ, ἐξουσιάζουσιν ἀλλὰ μὴ δέγματα, ὡς περ μυστή-
ρια. Mucius apud Dionysium Halicarn. lib. v.
ἀήμῃ μὲν φράζειν, ἀ δὲ λατοῦρα περὶ τῆς, οὐκ ἀσφα-
λῆς, μὴ ὡς ἰδίᾳ κέρδι πρὸς ἀλλότρου, πρὸς τὰς πολιμίας
αὐτῆς ἐξουσίαν, διὸν αὐτοῖς ὡς περ μυστήρια ἀπορήτης φυ-
λακῆς. Inde est istud Seneca Hippolyro.

Lactare tacitis conscias sacris faces.

Et Statij Sylu. iv. Carm. viii.

Vatium taciti quassatus lampada mystæ.

Ouidius de Arte Amandi, lib. ii.

Quis Cereræ rîus audeat vulgare profanum?

Mercurius Trismegistus lib. xii. Πρὸς τοὺς, πᾶσι
ἀρρήτων καὶ ἀπακρίβους μυστήριον. Hinc est illud Au-
gusti factum, quod Suetonius nobis narrat in
eius Vitâ, cap. x ciii. Atheni in iustitias, cum po-
stet Rômæ pro tribunali de privilegio sacerdotum At-
tica Cereris cognosceret, & quadam secretiora propone-
rentur, dimisso concilio, & coronâ circumstantium, so-
lus audijt disceptantes. Hesychius. μῦθος, πλῆμα-
ν, σιωπῆς. Inde μυστηριώδης σιωπῆ, apud Eu-
napium in Iuliano. Καταπλήξαυτον δὲ ὡς περ διόση-
μίαν, καὶ σιωπῆς καὶ ἀποκρυφίας μυστηριώδους. Et, ἐν μυσ-
τηρίῳ κατήχην, apud Iulianum. Martyrem in Epi-
stolâ ad Diognetum. ἐν ἑσθῇ μὲν ἡ κατήχην ἐς μο-
στήριον, καὶ ἐν αὐτῇ τὴν αὐτῆς βυβλίαν, ἀμελῶς ἡμῶν. καὶ

H

ἀσφρε-

ἀφρονησάν, ἰδέει. Basilii Magni in Psalmum
 XLV. Ἦπερ ἀπορήτων, καὶ τῶν ἐν μυστηρίῳ κεκρυμ-
 μένων. Et Arcetius malagima quoddam suum se-
 cterius, hinc petita ratione, μυστήριον vocat. Lo-
 cus est ἡροῖων παθῶν ἡισπ. lib. II. cap. VII. Καὶ
 τὸ μάλαγμα. Ἐπικλησὶ τὸ χλωρόν. Ἐτεμέν, τὸ μυστή-
 ριον. Quod si quis hæc divulgasset, ei mortem
 lex statuebat. Sopater in Diuis. Quæst. νόμος,
 πὶ ἐξήντη τὰ μυστήρια πινάσαι. Hinc proscriptus
 ab Atheniensibus fuit Diagoras Melius, ac pro-
 positum talentum vnum ei, qui interfecisset
 ipsum: duo, qui viuum adduxisset. Suidas in
 Διαγόρας ὁ Μήλιος. Ἐκίρυξας κατ' αὐτὸν Ἀθηνᾶται,
 ἔς ἐν χαλκῇ ἐρήν ἐγραψας· τῷ μὲν δοτακτεῖται, πάλαι-
 νει λαμβάνει· τῷ δὲ ἀγόνει, θύει. Ὀκρυχθὴ δὲ πῶς, ὡς
 τὸ ἀσιβὺς αὐτὸν· ἐπεὶ τὸ μυστήριον πῶς διηγῆται, κρυπ-
 τῶν αὐτῶν, καὶ μικρὰ πινῶν, καὶ τὰς βελανιδρίας μυστικῶν
 δοτακτεῖται. Quæ iisdem verbis Scholiastes quo-
 quæ Comici Auibis dicit. Ac respexit Athenago-
 ras in Legatione. Διαγόρας μὲν γὰρ αἰσώτως ἀγνό-
 ητα ἐπικαλῶν Ἀθηνᾶται, μὴ μῖνον τὴν Ὀρφεὸν εἰς μίσην
 κατὰ τῆς αἰῶνός, καὶ τὰ ἐν Ἑλλάδι δημοδονία μυστήρια.
 Etiam Æschylus, cum nonnulla de mysterijs in
 tragædijs quibusdam divulgasse videretur, in
 extremum mortis discrimen adductus fuit. Eu-
 stratius ad Ethic. Nicomach. lib. III. cap. I.
 Δοκεῖ Αἰσχύλος λέγειν μυστικὰ ἔργα ἐν τῷ τοξότῳ, καὶ
 ἱερῆαις, καὶ ἐν Σιπόφῳ Πεπεκυλισθί, ἔς ἐν Ἰφισθέει, ἔς ἐν
 Οἰδίπῳ. ἐν γὰρ ταῖς πᾶσι περὶ Διμήτηος λέγων, τῶν
 μυστικωτέρων περὶ ἀγρότερον ἀπιδωκτοῖται. λέγει δὲ καὶ περὶ
 Αἰσχύ-

Αἰγύλας Ἡρακλείδης ὁ Πανικὸς ἐν τῷ πρώτῳ Περὶ Οὐμῶν, ὡς κινδυνολογῇ, ὅτι σκητὴς αὐαρετῆται, ὅτι τῷ τῶν μυθικῶν προφίρειν ἵνα δοκεῖν, εἰ μὴ παραδοξολογῇ, κατὰ φύσιν ὅτι τὸ πρὸ Διοτύσεως βαμνός, καὶ Ἀλεπαζήνῃ αὐτὴν ὡς ἀπειρημένην, ὡς ὀφείλουται κελεύειν περὶ. Clemens Strom. II. Περὶ Αἰγύλας, τὴν μυθολογίαν ὅτι σκητὴς ἐξέπαι, ἐν Ἀρείῳ πόντῳ κελεύει, ὅπως εἰφάξη, ὅτι δόξας αὐτὴν μὴ μαμνημένην. Et Numenio numinum ob hanc rem offensam somnium ostendit, quod Macrobius nobis refert, in Somn. Scip. lib. I. cap. II. Numenio denique inter Philosophos occultiorum curiosiori, offensam numinum, quod Eleusinia sacra interpretando vulgaverit, somnia prodiderunt. Viso sibi ipsas Eleusinas Deas habitu meretriciarum ante apertum lupanar videre prostantes: admirantiq; & causas non convenientis numinibus turpitudinis consulenti, respondisse iratas: ab ipso se adyto pudicitiae vi abstractas, & passim aduentibus prostitutas. Adeoque nihil sibi cum eo commune cupiebant, qui hic peccasset; immò ne domum quidem, aut iter. Hinc Horatius lib. III. Od. II.

— *vetabo, qui Cereris sacrum
Vulgavit arcana, sub yfide
Sit trabibus, fragilem q; mecum
Solvat phaselum.* —

Quia silentium hoc adeo necessarium omnes arbitrari, ut ne ipsis quidem Dijs enarrare fas putarent. Hoc Tibulli ista innuunt, lib. III. Eleg. V.

*Non ego tentavi, nulli temeranda Deorum,
Audax laudanda sacra docere Dea.*

Atque ut proloqui crimen erat, ira audire. Apuleius Milclia x i. *Quæris forsitan anxie, quid deinde dictum, quid factum? dicerem, si dicere liceret; cognosceres, si liceret audire. sed parenti noxam contraherent aures, & lingua, temerarie curiositatis.* Pausanias Atticis, ubi de Eleusine agit. Τὰ δὲ ἐν τῇς πύλῃς τῆς ἱερᾶς τῆς ἱερᾶς, τί τὸ ὄνειδος ἀπὸ τῆς θεᾶς, καὶ τίς ὁ πηλοποιεῖσθαι ὅπως αὐτῇς θύας ἐργάζονται, δηλὰ ὅτι καὶ μηδὲν αὐτῶν μετὰ τῆς σφίσσης. Inde est illud apud Catullum:

Orgia, quæ frustra cupiunt audire profani.

Hinc est, quod *Verenda* dicitur Eleusis apud Sardonium, Carm. ix.

Non cum Triptolemo verendam Eleusin.

Quin ipsa Ceres in his sacris non Δημήτηρ, suo nomine; verum Ἀχθῖνα, mysticè dicta. Habes in Hesychij Glossis. Ἀχθῖνα; ἡ Δημήτηρ, μυθικῶς. Atque hæc ita apud Athenienses sese, Græcosque omnes, habuere; nisi quod apud Cretenses divulgasse ea licitum, quod & illi testimonium esse volebant, originem eorum sibi deberi. Diodorus Siculus auctor, Bibliothecæ lib. v. πρὸς τὸν αὐτὸν θεῶν αἱ Κρήτης τῶν παρ' αὐτοῖς λεγόμενων θεῶν πικρὰ μυθολογία. τίς δὲ ἡμεῖς, καὶ ἡνίκας, ἔπειτα μυστήρια πλῆρες, ἐκ Κρήτης εἰς τὰς ἄλλας ἀνθρώπων πόλεις διδόναι λίγαντες, πρὸς φέρουσι, αἰσίου, μέγαντο καμύρον. τὴν τὴν καὶ παρ' Ἀθηναίων ἐν Ἐλευσίνι θεομύθῳ πλεον; Περὶ φανερῶν δὲ τῶν ἁπλῶν ἀποσώων, καὶ τὴν ἐν Σαμαθρίᾳ, ἔτι καὶ ἐν Θράκῃ ἐν τῇς Κίονσι; ἔτι καὶ κατὰ τὴν ὁρὰν τοῦ, μυθικῶς πρὸς διδόναι. καὶ δὲ τὴν

τὴν Κρήτην ἐν Κνωσὶ τήμιμον ἐξ ἀρχαίων εἶναι Φωκυρῆς
 ὡς καὶ τὰς τρεῖς πᾶσι ἀρχιδόδοτον, καὶ τὰς τρεῖς τῆς
 ἄλλης ἐν Δοιρήτῃ ἀρχιδόδοτον, καὶ αὐτὴς μηδὲν
 κρύπτει τῶν ἐκλογῶν τῆς παύσεως γενέσεως.

CAP. XXI.

*Quando inchoata mysteria; &, quos dies agitata.
 Polyannus restitutus.*

Dixi supra, quonam mense agi solita; nunc
 de die, quo incepta; & quot dies agitata,
 est dicendum. Ac quo die inchoata, age pri-
 mum ostendamus. Plutarchus in Alexandro,
 ubi pugnam ad Arbela commemorat; undeci-
 mo die post mysteriorum initium commissam
 eam nobis refert. Ecce verba. Ἐπεὶ τὴν αὖτὴν
 πρὸ Βοηδρομιῶν ἐξέλιπον, πρὶν τὴν τῶν μυστηρίων τῶν
 Ἀθηναίων ἀρχὴν. ἑνδεκάτῃ δὲ ὁπότε τῆς ἐκλείψεως τυκτὴ,
 τῶν στρατοπέδων ἐν ὧν ἡ μάχη ἐγένετο, καὶ ἐν ὧν οἱ πολεμοῦντες
 συνῆλθον τὴν δύναμιν, ὑπὸ λαμπράν τι φησὶν ἀνέστη. ὡς
 πάρος. In Camillo vero dixit xxvi. die factum.
 τῇ αὖτῃ ἢ αὖ πάλιν Περσὶς μέγας Βοηδρομιῶν, ἕκτη μὲν
 ἐν Μαραθῶνι, τρίτη δὲ ἐν Πλαταιαῖς ἡ μάχη, καὶ πρὶν Μυκά-
 λων ἡ ἐκείνη ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων. πρὶν δὲ φθινῶν, ἢ
 ἐν Ἀργείοις ἢ Ὀδυσσέει τὴν πρὶν Νάξον ἐνέκων ταυρο-
 χίαν, ἢ Καρδίαν ἐστρατεύσθαι, πρὸ Βοηδρομιῶν πρὶν τὴν
 παυσίλωον. Ergo si his xxvi. diebus undecim
 detrahas, habebis mensis decimum quintum;

H 3

in quem

in quem mysteriorum initium incidisse, ex Plutarcho iam accipimus. Sed per quot dierum spatium agitata? Non hoc cetrò affirmauerim. Corruptissimus est omninò Polyæni quidam locus, qui xxxix statuit. Exstat iste libro 111. Χαλρίας περί Νάξου ναυμαχῶν ἐνίκησε Βασιδρημῶν ἐκτὴ ὁπὶ δέκα. αὐτὸς τὸν ἡμέραν ὁπτηδῆσιον τῇ ναυμαχίᾳ κέρτας, ὅτε ἐν μία τῶν λθ' ἡμερῶν. Itane plus mense toro impensum sacris istis fuerit? Ne quis credat. Certè nimium exerrat numerus; vercorque, ne hic factum, quod in explicandis somnijs alibi Artemidorus tradit, nouem fieri triginra nouem. Idque arbitror; & scribendum, τῶν θ' ἡμερῶν. Nam nouem dies obseruasse mihi videor; ac de quibusdam, certa dicam; de quibusdam, coniecturà tantum utar: cuius mihi venia danda, in re obscura; & quam primus, sine duce, inuestigo.

CAP. XXII.

Primus dies, Ἀγορμὸς dictus. Plutarchi locus restitutus, Eoq. initiasio facta.

ERgo, ut à me ostensum, primus mysteriorum dies in decimum quintum mensis incidit. Nomen vgrò illi, Ἀγορμὸς. Hesychius luleulenus testis. Ἀγορμὸς, ἐκκλησία, συγκρότησις. ἔστι δὲ πᾶν τὸ ἀγρόμενον. Ἐ τῶν ἡμερῶν πρώτη.

Corrup-

Corruptum ego illud video apud Plutarchum, in Demetrio; ubi de eo, initiari cupiente. Σηρα-
 πκλίνε γνώμεν ἀπὸ τοῦ, Ἀΐδησε μῶνα πρὸς μανυχιστὰς
 ψηφισμῶν καλῶν, καὶ σμίκρυν, ἐπὶ τῶν Δημητρίῳ καὶ
 πρὸς ἀγορῶν. Nam quid hoc est? ἐπὶ τῶν Διόνυσου
 καὶ πρὸς ἀγορῶν. Neque iniuriā sese torquet hic
 vir magnus, Isaacus Casaubonus, .Omninò re-
 scitibendum censeo. i. γ. Δ. καὶ πρὸς ἀγορῶν. Vult
 enim dicere, præparasse ipsos Demetrio, quæ
 ad inchoanda mysteria, & iniuriandum eum, ne-
 cessaria. Quippe primo illo die initiatio fieri
 solita; cuius ritus iam explicui capp. x. & xi.
 Ac respectum huc existimo à Dionysio Hali-
 carn. Antiquit. Rom. lib. ii. Εὐρετὴ τὴν παρ' αὐ-
 τῆς ἐδμήτια μελασσήμων ἢ πύργου, ἃς γὰρ, κατὰ τὴν ἰχθυ-
 σι καὶ θρῆνικας, γυναικῶν ὅτι θοῖς ἀφαιζομένους, ὡς ποτὶ
 Ἑλλήσιν ὅτι πλεῖστον περὶ τὴν Περσιφόνης ἀρπαγὴν, καὶ τὴν
 Διονύσου πύργον, ὅτι ἄλλα τιναῖσι. καὶ αὐτὸς πρὸς παρ'
 αὐτοῖς, καίτοι διαφθιμένοι τῶν ἐπὶ τῶν ἡδῶν, ὡς θοφορέσεις,
 ὡς κορυθακλισμένους, καὶ ἀγορῶν, ὡς βακχεῖας, καὶ πλεῖστον
 ἀποβήτης.

CAP. XXIII.

*Secundus verò, Ἀλαδὲ μύσῳ appellatus. Hefychius emendatus, & Polyanus: Chabria hoc die victoria nautalis, ομνησθῆναι ab eo ex nomine cap-
tum. Plutarchi locus emendamus.*

SECUNDUS; mensis decimus sextus, Ἀλαδὲ μύ-
σῳ nuncupatus; quia, ut colligo, admonere
præco sacrorum illos solitus, uti ad mare se con-
ferrent. Est Hefychij locus quidam, è quo ca-
pio; sed corruptè hodie editur. Ἀλα * δένυσαι.
ἡμεῖς ὡς τῶν Ἀθηναίων μυστηρίων. Nisi me coniectu-
ra fallit, rescribendum. Ἀλαδὲ μύσῳ. Et clarif-
simè Polyznus nos docuerat; sed corrupta val-
dè verba: ac partem eorum tam restitui supra,
cap. XXI. partem verò nunc restituam. Exstant
Strategematum III. ubi de nautali victoriâ Cha-
bria agit, apud Naxum reportatâ. Καθελίας περὶ
Νάξου ναυμαχίῳ ἐνέσται βοηρομίων. ἔκτῃ δὲ δίκῃ.
αὐτῷ τῷ ἡμέρῃ δὴ τῇδεον τῇ ναυμαχίᾳ κελίας, ὅτι τῷ
μία τῶν Ἀθῆναιων μυστηρίων. ἔτι γὰρ περὶ τοῦ θμισκλήνῃ τῆς Πί-
σαις ἐναυμάχῃ περὶ Σαλαμῖνος, ἀλλὰ οἱ μὲν περὶ θι-
μισκλήας σύμμαχοι ἔχον τὴν ἰσχυρὴν γὰρ ἀδὰ μύσῳ. De
dierum ibi numero, per quos celebrata myste-
ria, emendationem meam iam proposui: res-
tant duo in fine verba, item mendosa; & in me-
dio, vnde avulsa, reponenda: Itaque totus iste
locus sic legendus: Καθελίας περὶ Νάξου ναυμαχίῳ,
ἐνέσται

ἐπέκειτο βοηθησιμῶν. ἔκτῃ δὲ δέκα. αὐτῶν ἡμέραν δὴ-
 τήδον τῇ ναυμαχίᾳ κρινάσ, ὅτι καὶ μία τῶν μυσηλίων,
 Ἀλκιδε μύση. ἔτι γὰρ πρὶ καὶ Θειμιστοκλῆς πρὶ Πύρρου
 ἱναυμαχίᾳ περὶ Σαλαμίνα. ἀλλὰ οἱ μὲν περὶ Θειμισ-
 κλῆα σύμμαχον ἔχον τὸν Ἰάκχον. Affirmauerim, ve-
 ram hanc lectionem esse; sed iudicio tamen Le-
 ctoris eruditi, eiusque qui iudicio valeat, rem-
 petmitto. Et vis rei fundamentum? Chabrias
 sibi eo mysteriorum die pugnâ navali decertan-
 dum existimavit; quasi ipso illius nomine, quo
 ad mare vocabatur, inultarus; & omen quoque
 victoriæ inde aliquod capiens. Porro quod vi-
 ctoriâ istam Chabriz attinet, ut hoc obiter
 etiam dicam, iste item Plutarchi locus Phocio-
 ne est. Πρώτῳ ὡν ἐκείνῳ ναυμαχίας ἡ πόλις αὐτῇ δι'
 αὐτῆς ἀγωνισαμένη πρὶς Ἑλλήσι μετὰ τὴν αἰώνιον, ἔκα-
 τανχῶσα. τὸν πρὶ Χαβρίασ ὑπερηγάγη. ἔπερὶ Θωκίῳ-
 ν. ὡς ἀδρόν ἡγεμονικόν. λόγον ἔχον. ἐπέκειν δὲ μεγά-
 λαις μυσηλείς, καὶ παρέχον οἰοχόημα Χαβρίασ Ἀθηναίοις
 καθ' ἑκάστην ἐνιαυτὸν τῇ ἑκτῇ δέκα τῶ βοηθησιμῶν.
 Ac corrigendus omnino idem, lib. De Gloriâ
 Athen. ἔκτῃ μὲν ἱεραρχίᾳ βοηθησιμῶν. εἰσὶν ἐν τῷ τῶν
 ἐν Μαργιθῶν νίκῳ ἡ πόλις ἑορταζέ. ἔκτῃ δὲ δέκα
 μὲν δὲ οἰοχοῦται τῇ Χαβρίᾳ περὶ Νάξον Ἀθηναίᾳ ναυμα-
 χίας. Minus rectè est in vulgaris. ἔκτῃ δὲ μὲν δὲ
 οἰοχοῦται. Ortum mendum è numerorum con-
 fusione, ε' & ις'.

CAP. XXIV.

*Tertio die sacra facta, & nullus ei immolatus, isq;
Æxonicius, tanquam ceteris præstantior. Itaq;
sacer ille Cereri, duabus de causis; neg, cum gustabant mysta. Additum hordcum, è campo Rhario.
Nec fas quicquam foras abijcere, aut Iunonis sacerdoti inde gustare; eiusq;, templum claudi solitum, cum Cereris sacra peragerentur: ut & Cereris, cum Iunonis sacra fierent, Omnia ei immolata, & a dicta.*

IN tertium diem, qui mensis decimus septimus erat, sacra facta collocabimus; nam hæc reliquis præmissa, ut religiosi erant Athenienses, vero simile. Immolabant autem mullum; ideoque inter ea, quæ in sacris Eleusinijs fieri solita, refert Melanthius, *Περὶ τῶν ἐν Ἐλευσίνι μυστηρίων*. Videmus apud Athenæum, lib. vii. *Ἀπολλόδωρος* ὅτι ἐν ταῖς Περὶ θεῶν, τῇ ἐκᾷτῃ (eadem hæc cum Cerere, & Dianâ; vnde etiam *τρίμορφος* dicta.) *Φησὶ Ζηνὸς τεύγλειν, ἀλλὰ τὸ πρὸ εἰσματος οἰκίοντα. τρίμορφος γάρ ἡ θεός. Μελαίνθη δὲ ἐν τῇ Περὶ τῶν ἐν Ἐλευσίνι μυστηρίων, καὶ τεύγλειν, καὶ μαγίδα.* Hoc est, quod Phurnutus ait, ubi de Dianâ agit. *καθίσταται δὲ καὶ τεύγλειν αὐτῇ, ἀλλὰ τῆς μορφῆς.* Et erat ille non quilibet mullus, sed Æxonensis. Obseruo ex Nausicrate *Ναυκλήριος*, cuius fragmentum istud producit Athenæus,

nzus, libro citato. Ναυσιπρεΐτης δὲ ὁ καμυδο-
ποῖς ἰππαρὶ τῆς Αἰξωνικῆς τρέγλας ἐν Ναυκλήρεϊ,
λέγων αὐτὸς.

— ματ' αὐτῶν οἷόν ἐκπρεπὲς φύσιν

Αἰξωνοζωῶτις, αἷ κλύδων Αἰξωνικῆς

Πασῶν δρεῖρας ἐν τέπιδι παιδύεσσι.

Λῆς κ' ἡ δὲ ἡμεῖσι Φαισφέρον κέλευ,

Δαίμωνι οἷαν πύμπωσι δῶρε ταυίηλοι.

Τρέγλας λίγης. —

Idem autem Exonensis mullus capiebatur, tan-
quam qui præstaret cæteris. Vides in citatis
Naufractatis versibus.

— αἷ κλύδων Αἰξωνικῆς

Πασῶν δρεῖρας ἐν τέπιδι παιδύεσσι.

Cratinus Trophonio.

Οὐδ' Αἰξωνίδ' ἱερὸν ἐξέχων ἐοδὶν ἔζε

Τρέγλων. —

Hesychius. Αἰξωνίδα τρέγλων. δοκῶσι κάλλιπαι εἶναι
αἱ Αἰξωνικαὶ τρέγλαι. Itaque sacer Ceteri mullus
habebatur, & à mystis colebatur, Plutarchus
De Solertiâ Anim. Τρέγλων ἢ τὰς ἐν Ἐλευσίῃ μύ-
σαις σκευαζόμεναι. Ælianus duas nobis huius rei
causas tradit, Hist. Anim. lib. ix. cap. xi. Τρέ-
γλης περὶ αἰωνίω εἶπον. ὃ ἢ σὺν εἶπον, νυτ' ἡμῶν. ἐν Ἐλευ-
σίῃ ἡμεῖς ἔχμεν ἐκ τῶν μυκηδόνων. καὶ διπλοῦς ὁ λόγος
τῆς αἰτίας τῆςδε. οἱ μὲν φασιν, ἡμῶν τῆς πρὸ ἱτρὸς τιεῖται.
οἱ δὲ, ἡμῶν τὴν λαγὼν ἐοδῖν, ὥστερ' αὐτῶν αὐτῶν θνητῶν
ἐστίν. Itaque neque gustabant mullum. Idem
Ælianus Operis citati eodem libro, cap. lxxv,
τῆς δὲ τρέγλης σὺν αὐτῶν γαστρίῃ οἱ αὐτοὶ μίξαι. In his

sacris ad molas, & liba, hordeum quoque adhibebatur, quod in campo Rhario natum. Pausanias Atticis, ubi de Eleusine agit. τὸ δὲ πιδίον τὸ παρὶς πεῖπν παρὰ τῶν λίγυσι, καὶ πεῖπν αὐξήσας καρπός. καὶ διὰ τοῦτο ἐλαῖς ἐξ αὐτοῦ χρῆσθαι, καὶ ποιεῖσθαι πίμματα ὡς τὰς θυσίας καθίστηκεν. Atque ex ijs nihil foras abicere licitum. Scholiastes Comici Equitibus. οὐκ ἐξέω τὰ θυόμματα δημήτερι καὶ Περσιφόνῃ ἐξω ἀφίενται. Neque ex his gustare quicquam fas Iunonis sacerdoti; quin templum eius Dex, cum Cereri fieret, claudebatur: ut & Cereris, cum Iunoni sacra facerent. Servius Æneid. 1 v. Cùm Eleusina Cereris sacrum sit, ades Iunonis clauditur; item, cùm Iunoni Eleusina sit, templum Cereris clauditur: nec sacerdoti Iunonis licet gustare, unde Cereri sit libatum. Quæ autem Cereri, ac Proserpinæ, immolata; ea θύα appellata. Habes in Hesychij Glossis. θύα, ἀργύματα, κύπριοι. ἐναι, τὰ δρώματα. Καλλίμαχος. Εὐπολις, τὰ πίμματα. λίσσεται δὲ καὶ τὰ θυόμματα ταῖν θιαῖν.

CAP. XXV.

Die quarta calathi processio erat, qui curru vehabatur, totius trahentibus. Hunc cum cistis mulieres sequebantur. Ea cista fascijs paniceis redimita, quidq; in ijs occultatum. At cur mala in illis Punica, & papsuer, Strabi Galli error ostensus.

Quarto die, qui octauus decimus mensis, calathi processio fuit, ut existimo. Eius mentio apud Callimachum est, Hymno citato.

τῷ καλάθῳ κατ' ὀφθαλμοῖς ἐπιφύγῃ γυναικες.
 Δάματρε μίχα χαῖρε, πολύτροφι, παλαιοδίμῃ.
 Τὸν καλάθῳ καὶ ὀφθαλμοῖς χαμρὴ ἤμετε βέβαλοι,
 Μηδ' ὀπί τ' ὕπνῳ, μηδ' ὑψὺν ἀνίστασθε,
 Μὴ παῖς, μηδὲ γυνὴ, μηδ' ἀπαρχάων χαῖταιν.
 Μὴ τὴν ἀπ' ἀνελίων σματῶν πύωμις ἄπεισι,
 Ἐσπερὶ δὲ νεφέων ἐκείνων παλαιοῖσι νύκτι.

Et observa: inter procedendum acclamatum à mulieribus fuisse, χαῖρε Δάματρε. Deinde humi spectare profanos debuisse, non è testis, alijsve locis editis: nec spuendum tum fuisse: deinde circa vesperam id factum. Erat verò calathi representatio, quo Proserpina flores lectos reposuerat. Clemens meminit in Protrepico. καὶ τὰ φειράτης αἰθιλόγια διηγήσασθαι, καὶ τὸν καλάθον, καὶ τὴν ἀπαρχὴν τὴν ἐπὶ Ἀιδωνίως. Vehabatur autem calathus curru. Scholiastes Callimachi,

loco citato. Εἴθ' ὡς ἐν Ἀθλοῖς, ἐν ἀγροῖς ἡ-
μίρα, πῶς ἐχρήματι. Φέρεται καλὰ θύει, εἰς ἡμέλῃ τ' ἀφ-
μυτῇ. Et incedebat tardè hic currus, trahen-
tibus bobus: estque hic intelligendus, de quo
Virgilius Georg. i.

Tarda, Eleusina matris voluentia plaustra.

Habebat autem non rotas radiatas, quemad-
modum alij; sed tympana, axi coherentia, &
cantho ferreo iuncta. Probus ad citatum Vir-
gilij locum. Imperiti ea plaustra appellant. Sunt enim
vehicula, quorum rota non sunt radiatae; sed tympana,
coherentia axi, & iuncta cantho ferreo. Axii autem
cum rotâ voluitur: nam rota circa eiusdem cardinem
adhibentur. Hoc vehiculum in sacris Cereris arcana,
qua Eleusina appellatur, ab oppido Eleusina Attico; &
id ducunt boves. Post hunc foeminæ incedebant,
cistas mysticas baiulantes. Suidas meminit. κί-
στ' ὀφεί. ἵστα ἱερεὶς ταῖς κίστας πρὸς Διονύσου, καὶ τὰ
θιαῶν. Catullus in Carmine De Nuptijs Pelci.

Pars obscura caui celebrabant orgia cistis.

Et alludit Ovidius De Arte, lib. ii.

Conditæ si non sunt Veneris mysteria cistis,

Nec cana vesani tectibus ara sonant;

Attamen inter nos medio versantur in usu,

Sed sic, inter nos ut latuisse velint.

Hinc μυσιπῶλοι τελαάροις dicuntur Nonno, Dio-
nyf. xiii.

Οἱ τ' ἔχον ἀγλαόπιδ. Εἰ λαοπύλῳ χθὴν ἀγῆς

μυσιπῶλοι τελαάροις. —

Erantque illæ fascijs p̄trepureis redjmitæ. Ob-
seruo

feruo apud Plutarchum in Phocione. τὰ π λὴ
 πρὸς τὰς ἡμέρας ἐκείνας αἱ ἑταίριαί μιν, αἷς περιλήθησι τὰς
 μουσικαῖς κρίσεσι, βαπτύμεναι, θάψαντο αὐτὴν φεικτοῦ χρο-
 μα, καὶ νεκρῶδες, αἰήτεγκαι. Et in his reconditæ
 sesamides, pyramides, lanæ elaboratæ, liba mul-
 tis distincta umbilicis, micæ aliquot salis, dra-
 co, mala Punica, corda, ferula, hederæ, placent-
 æ, & papauera. Clemens Protreptico. Οἷα δὲ
 καὶ αἱ κρίσι αἱ μουσικαί, εἴη τὰς ἀπογομνωσά τὴ ἀγία
 αὐτῶν, καὶ τὰ ἀρρήτα ἐξέπαι. ὁ σπασμὸς τοῦτο, καὶ πυρα-
 μίδες, καὶ πλυπαί, καὶ πάντα πλυόμεφθα, χέτορρι π
 αἰλῶν, καὶ δράκων, ἔρχαν Διονύσω βαστάειν ἕχλ δὲ ποικί-
 πρὸς τοῦδε, καὶ καρδίαι, καὶ νάρθηκες π, καὶ κυτταί, πρὸς
 δε καὶ φθῆς, καὶ μήκωνες ἰ ταῦτ' εἰν αὐτῶν τὰ ἀγία. Ad
 mala Punica quod attinet, meminit eorum Ar-
 temidorus, Onirocrit. lib. 1. cap. LXXV. ῥοιαί τῆ
 τραυματίων εἰς σημαίνουσι. Διὸς τὸ χροῖμα. καὶ βασάνων,
 διὰ τὰς ἀκρωτῆας. καὶ δουλίας, καὶ ὑπερταγῆς, διὰ τὴν ἐν
 ἐ' λ δ σὴν λέξαν. Causam video à Proserpinæ fa-
 cto, quæ apud Plutonem mali Punici granum
 edisse dicebatur. Apollodorus lib. 1. ο' πλάτων,
 ὅα μὴ πολλὰ χροῖον πρὸς τῇ μητρὶ κατὰμεινῇ, ποικίλ' ἔδω-
 και αὐτῇ φαγεῖν κόκκων. Lucatius ad Theb. 111.
 Cùm filiam suam Ceres raptam à Dite comperisset, con-
 quessa, à Ione impetranit, ut ei filia redderetur; ita
 tamen, si nihil apud inferos gustauisset. Et cùm in eo
 fuisset, ut matrem filia sequeretur, Ascalaphus, qui
 apud inferos erat, dixit Proserpinam è pomario Ditis è
 malo Punico gustasse 111a grana. Et huc respectum à
 Lucano, lib. vi.

Eloquar

*Eloqua r immenso terra sub pondere, qua te
Contineant, Enkka, dapes; quo sedere mæstum
Regem noctis ames; qua te contagia passam.
Nolucrit reuocare Ceres. —*

De papauere, Cereri sacro, & causâ rei, habes
apud Phurnutum, vbi de illâ deâ agit. Ἀναθήα-
σι δὲ αὐτῇ καὶ τὰς μήκοντας, κατὰ τὸν λόγον. τί, πρὸς
προγγύλον, καὶ παρὰ Φερὲς, αὐτῶν περίσσει τὸ ἄλμα τῆς
γῆς, σφαιροειδὲς ἔσται. ἢ, π αὐτομαλία τὰς κοιλότητας, ἢ
τὰς ἐξοχαὶ τῶν ὀρέων. Inde nimirum Cereale dixit
Virgilius Georg. i.

*Nec non & lini segetem, & Cereale papauer,
Tempus humi tegere. —*

Vbi Seruius causam non vnâ addit. Cereale
papauer; vel, quod est esui, sicut frumentum: vel, quo
Ceres vsa est, ad obliuionem doloris. Nam ob raptum
Proserpinâ & iugilis, gustato eo, acta est in soporem. vel,
quia Miconem Atheniensem dilexit Ceres; & trans-
figuratum in papauerem, tutela sua iusserit reservari.
vel, quia pani aspergatur. De doloris obliuione, in
inquirendâ filiâ Proserpinâ, est Strabi Galli
etiam locus, Horti Carm. xv.

*Et Cereale quidam nugarum in parte papauer
Hâc memorare places, quod raptâ mæstâ puella
Alater, ut immensis optata obliuia mentem
Exuerent curis, fertur Latona vorasse.*

Sed in eo haud parum errat, quod pro Cerere
Latonam dicat. Potrò Cereale item nominauit
Columella, lib. x.

Allia

*Allia cum cepis, Cereale papaver anthis
Iungite. ———*

CAP. XXV.

*Quinto die cum facibus mysta incedeant; viri
pariter, feminæ. Noctu autem id factitatum;
& faces quoque dedicate, certatumq; de earum
magnitudine. Dein quamobrem res hac
omnis instituta.*

Quintus dies, qui in mensis decimum no-
num incidebat, is fuisse videri potest, cui
ἡ τῶν λαμπάδων ἡμέρα nomen fuit. Fulgentius in-
dicat, Mytholog. lib. 1. Hanc (Proserpinam) etiam
mater cum lampadibus raptam querere dicitur, unde
✠ LAMPADVM DIES Cereri dedicatus est.
Tunc nimirum cum facibus accensis incede-
bant. Hinc istud Statij, Sylu. IV. Carm. VIII.

*Tuq; Alas Ceres, cursu cui semper anhe-
lo
Vosinam taciti quassamina lampada mysta.*

Iuuenalis Sat. XV.

——— *quis enim bonus, & face dignus
Arcanâ, qualem Cereris vult esse sacerdos.*

Quo loco Interpretes eius Vetus. Arcanâ dicit,
mysticâ; nam in templo Cereris sibi inuicem facem cur-
sores tradunt. Claudianus De Raptu Proserpinæ,
in initio lib. I.

K . . . tem-

— *temp'umq; remugit*

Cerropidum, sanctasq; faces extollit Eleusis.

Et alludit Aristophanes Ranis.

— καὶ δάδω γέ με

Αὐτά τις προσέπιδωκε μυστικώπῃ.

Nec viri tantum faciebant, sed & foeminae. Obferuo apud Senecam Hippolyto, vbi ita de se Phædra.

Non colere donis templa votiuus libet;

Non inter aras, Aithidum missam choris,

Latere tacitis conscias sacris faces.

Ab his facibus λαμπίδες αἰκτῇ Sophocli Oed. Col.

— ἢ πρὸς Πυθίαις,

II° λαμπάσιν αἰκτῇς.

Vbi Scholiastes. καὶ εἴη, λαμπάσιν αἰκτῇς λέγων, λαμπροδωμένας, καὶ κατὰ λαμπρομένας ὑπὸ τῇ μυστικῇ φλογί. Æschylus in re eadem.

λαμπρῶσιν ἀστραπαῖσι λαμπρόων ὀνεί.

Et id noctu factitatum. Aristides clarè indicat Eleusiniâ. ὡς δαδεις, ὑφ' οἷων αἰδρῶν ἀπίσκεισθε. ὡς δεινῇ, καὶ ἀφεγγεῖς, ἡμέρας, ἢ τὰς φωσφόρας νύκτας ἐξέλκας. Quin ciues etiam faces Dex dedicabant, de magnitudine inter sese concertantes. Inde sunt ista Theophrasti in Eth. Charact. cap. περὶ ἀδολειγίας. Δάμπτει μυστηρίους μεγίστων δαδῶν ἔσθισι. Nempe hoc facto representabant errantem eum face ab Ætnâ accensâ Cererem. Latantius

tius lib. 1. cap. XXI. *Sacra verò Cereris Eleusina, non sunt his dissimilia. Nam sicut ibi Osiris puer plan. Etu matris inquitur, ita hic ad incestum patris matris monium rapta Proserpina. quam quia facibus ex Aetna vertice accensis quasisse in Sicilia Ceres dicitur, ideo sacra eius ardentium tadarnum iactatione celebrantur.*
 Iustinus Martyr Ad Græcos Orat. II. ο' μὲν Πλάτων τῷ Κέρει ἤρπασε, καὶ ἡ Δήμητρα, αἰλωμένη κατὰ πῆς ἡμέρας, τὸ τέκνον ἐζητεί. καὶ πύται τὴν μύθον ὡς ὑψι. ἤρασε τὸ ἐν ἑλδωσὶν πῦρ.

CAP. XXVII.

Sexto Iacchum producebant. Claudianus hallucinatus. Iacchus myrto hic co onatus, & non hederâ. Dies ex re ἰάχῃ dictus. Deductio autem à Ceramicorūsq; Eleusinem facta, idq; per fora. Iacchus manu facem gestans fingeatur, & quam ob rem. Ac templum sibi proprium habebat. Deductusq; cum choreis, saltu, ac cantu: qui item ἰάχῃ nuncupatus. Etiam cum aris sono. Qui ducebant, aquâ & Proserpina Rheo lustrabantur. Iacchus vero hic Iouis, Cererisq; filius. Arriani eâ in re error ostensus. Cuiq; producendi eius cura data ἰάχῃ-γῶγος nominatus. Porta, quâ exire soliti, ἰέξ dicta; obiterq; quâ cadavera efferebantur, quomodo appellata fueris, indicatum: & Theophrastus emendatus. Via quoq; ἰέξ dicta: ac Plutarcho eius nomen restitutum. Polemoniusq; de eadem liber proprius. Suburbium etiam ἰέξ Ἰουῖ indigetatum; in quo mystæ, Eleusine redeuntes, interquiescere consueverunt. In viâ Cephissus, ponte stratus in quo scommata spectatores desidentes in prateriuntes mystas iaciebant. Vnde Γεφύριον dictum, & Γεφύριον. Ultra pontem, quâ intrabant Eleusina, Μυστῆν Εἰσόδον vocabatur. Post, munitâ Deceleâ, ac terrestri itinere clauso, mari Iacchus duci capis; nisi quod semel Alcibiades pompam in armis viâ usatâ duxit, daduchi vice, ut nonnulli putant, fuitus.

Sextus

Sextus dies in vigesimum incidebat: & hunc inter mysteria fuisse, ex Andocidis loco apparet, Orat. Περὶ τῶν μυστηρίων. Ταῖς δ' εἰκάσι, μυστηρίοις τούτοις, διὰς Κηφισίῃ χιλίας δραχμας, ἐνδείκυσσι με, καὶ εἰς τὴν ἀγῶνα τῆς τινος καθίστησιν. Et Iacchum tunc producebant. Plutarchus docet in Phocione. Εἰκάδι ἡ Φρυγὴ βοηδρομιῶν ἐπέχθη, μυστηρίων ὄντων, ἐν ἣ τὸν Ἰάκχον ἐξ ἄστου. Εὐλοσίναδε πίμπρῃσι. Iterum in Camillo. Καὶ μετὰ ταῦτα Φρυγὴν Ἀθλωαῖσι Μακεδόνων ἰδύσαντι πρὶ αὐτῶν τῶν εἰκάδα πρὸ βοηδρομιῶν. ἡ τὸν μυστὸν Ἰάκχον ἐξάγουσιν. Scholiastes Aristophanis Ranis. μία τῶν μυστηρίων εἰκάς ἐστι, ἐν ἣ τὸν Ἰάκχον ἐξάγουσι. De hac Iacchi productione sunt isti versus Aristophanis, citatis Ranis.

Τὸτ' ἐστ' ἐκείνο, διαπαθ', οἱ μεμνημένοι

Εὐταῦθ' ὅτε παύσονται, ὅς ἐφραζέμεν.

Ἀδυσσιν ἔν τῶν Ἰάκχων.

Et isti Claudiani, De Raptu Proserpinæ, lib. 1.

—— *Letusq; simul procedit Iacchus,*

Crinali florens hederâ, quem Parthica velat

Tigris, & auratos in nodum colligit ungues,

Ebria Meonijs fulcit vestigia thyrsis.

Sed errat ille, & imperitum ritus Atheniensis sese esse ostendit, cum hederâ coronatum Iacchum, ut aliàs erat, in his sacris nobis canit, Nam coronam hic è myrro, non ex hederâ, gestabat. Chorus apud Comicum Ranis.

Ἰάκχ' ὦ Ἰάκχ',

Εἴθι πρὸς αἶνὰ λήμνα χορεύων,

Ὅσιν ἐς διασώσεις,

Πολύκαρπον μὲν ἱνάσων
 Ἀμφὶ κρατὶ σὺ βρύοντα
 Στίφασον μύρων.

Et huc pertinet, quod mystæ quoque myrto coronati fuerunt? ut supra docui, cap. ix. Atque hic dies ex re ἱάκχου nuncupatus, Hefychius. ἱάκχος, τὴν Διόνυσον. ἡ μίμν ἡμέραν μυκράων, ἐν ᾗ τὴν ἱάκχον ἑξάγουσι. Deducebant verò à Ceramico Eleusinem. Aristophanis Scholiastes, citatis Ranis. Εἰς ἐλθόντα ὁδοῦσιν, διὰ τοῦ Κεραμικοῦ ποταμίσσης τὴν Διόνυσον. Idque per fora. Hefychius. Διαγορεῖς. Διόδορος. ὁ ταραχὴς αἰσινώσκει ποταμῶν. Διαγορεῖς. διὰ τὴν τὰς μύσας βακχάζειν, τῆς τὴν ἑδρᾶς τὴν ἱάκχον, δι' ἀγορῶν βακχίζοντες. Erat verò hoc Iacchi simulactum facem gestans, quia nimirum ipse cum matre Proserpinam raptam face accensâ quævisisset. Inde est illud apud Aristophanem Ranis, in Chori cantu.

Ἐγὼ φλογίας λαμπέ-
 δας. ἐν χειρὶ γὰρ ἔκεις
 Τινάσων ἱάκχε,
 Νυκτὶν πλετὴς Φωσφόρου ἀστὴρ
 φλογί, φέγγετι δὲ λημῶν.

Et mox:

Σὺ δὲ λαμπρόδι φλέγων,
 Προβάδων ἑξαπύδη-
 ρον, ἔλαιον δαπνίδον,
 Χοροπτιὲν, μακάρ, ἦσαν.

Et ita fingebatur. Ecce apud Pausaniam Atticis, ubi de templo Ceretis. Καὶ πολλοὶ τὸν ναὸς ἐστὶ
 Δήμη-

Δήμητρος. ἀγάλματ' αὖθις, καὶ ἡ παῖς, ὃ δαῖδα ἔχων
 ἰάκχου. Templum autem proprium habebat,
 cuius mentio apud Plutarchum Aristide. ο' δὲ
 φαληρεῖς ἐν τῷ Σωκράτει φησὶ μνημονεύειν Ἀλυσίδας
 θυγατρὶδ' αὖτ' ἑ μάλ' α πύθη Λυσίμαχον, ὃς αὐτὸς ὅκ πι-
 τακίαν ἰνὸς ἀντικερύκεσθ, ὅθεν τὸ ἰάκχον λεγόμενον κα-
 θαζέμεν, ἔδοσκε. Deducebant verò cum multo
 plausu, cantu, choreis. Hinc illa apud Her-
 odotum, lib. viii. Ἐφη δὲ Δικαῖος ὁ Θεοκύδης,
 αὐτὴς Ἀθηναῖος, Φυγῆς π, καὶ ὅθεν Μήδοις λόγος
 ἡμέμεν πύθιν πύθινον, ἔπειτα ὁκίρεται ἡ Ἀπικὴ
 χορὴ ὑπὸ πύθινον ἔρατον πύθινον, ἔδοσκε ἡμέμεν
 Ἀθηναίων, τοχὴν τὴν ἰὼν ἅμα Δημαρῆτον τῇ Λακεδαι-
 μονίῃ ἐν τῷ Θελασίῳ πύθινον, ἰδοὺς καταρτὸν χορεύειν ὑπὸ
 Ἐλυσίῳ, ὡς αὐτῶν μάλιστα καὶ τρισημύρων ὑποθαύ-
 μάζουσι π σφίρας τὴν καταρτὸν, ἔπειτα καὶ αὐτὸς αὐθιρῶσαν,
 καὶ ὅθεν καὶ φωνῆς αὐτῶν, καὶ οἱ φαίνεσθαι τὴν φωνὴν
 αἰσῆσι πὺν μυσην ἰάκχον. Et ista apud Plutarchum,
 in Themistocle. Ἐν δὲ τῇ πύθινον ἄγων ὄντι, φῶς
 μὲν ἐκλάμψαι μέγα λέγουσι Ἐλυσινόην, ἣν δὲ καὶ
 φωνὴν, τὸ Θελασίον κατῆχον πύθινον, ἀλλοι τῆς θαλάσσης,
 ὡς αὐθιρῶσαν ὁμοῦ πολλῶν τὴν μυσην ἐξαγόντων ἰάκχον.
 Himerius in Eclogis. Θεβαίων πσιόντων, τὴν πύθινον
 πύθινον ἀπικλείεσθαι, ἵνα μὴ τῆς Θεβαίων θρησκευτικῆς αὐθιρῶ-
 μῆς τὴν ἰάκχον. Et hic cantus, strepitusque, ἰάκχης
 quoque, pariter ac dies, dicebatur. Hefychius.
 ἰάκχον. τὴν Διόνυσον, ἡ μίαν ἡμέραν τῶν μυσην, ἐν ἣ τὴν
 ἰάκχον ἐξάγουσι. καὶ ἡ ῥιθὴ, ἢ οἱ μεμνημένοι αὐτοῖς. Ari-
 stophanes Ranis.

Ἀδύσιν ἐν τῇ ἰάκκῳ. —

Eusta.

Eustathius ad Iliad. v. ἰάκχῳ, ὡς μοῖται ὁ ὅτι Διὸς
 ἑστῶς ἦχῳ, ἀλλὰ καὶ ἀντὶς ὁ παῖς. Atque hoc est,
 quod μουτικῶς μέλῳ dicitur Aristidi in Eleusiniā.
 τῇ δὲ Εὐδωτῶν τοσῶτον περικῶ, ὡς ὅτε δότι μὲν
 ἔνν, ὡς εἰπῶν, διεγείρεται, ἀλλὰ καὶ συνίστης τῆς ταυμαχίας,
 ἐξ ἑφῶτα μὲν ὁ ἰάκχῳ συνταυμαχίζων, τὸ δὲ ὁρμη-
 γῆς ἀπ' Εὐδωτῶν, καὶ ὑψωθῆναι ὑπὲρ τῶν τῶν, ἰγνατισκη-
 ψεν εἰς τὰς ταύς αἰμα τῇ μέλῳ τῇ μουτικῇ. Habes verò
 cantus huius chorearumque representationem
 apud Aristophanem Ranis. Ad strepitum quod
 attinet, ætis quoque hic sonus adhibitus. Vel-
 leius lib. 1. *Huius classis cursum esse directum aliq̃ co-
 lumbæ antecedens in volatu ferunt, aliq̃ nocturno ætis sono,
 qualis Cerealisbus sacris cicri sol'es.* De ætis sono, huc
 allusum est ab Ouidio, De Arte Amandi lib. 11.

Condita si non sunt Veneris mysteria cistis,

Nec caua vesanis icibus ara sonant.

Atamen inter nos medio versantur in usu;

Sed sic, inter nos ut latuisse velint.

De re eādem Iustinus Hist. lib. 11. *Megarenses,*
memores illati ab Atheniensibus belli, & deserti, ne
frustra bellum monisse viderentur, matronas Athe-
niensium in Eleusinijs sacris nocte oppressuri, naues con-
scendant. Quā re cognitā, dux Atheniensium Pisistrat-
us inuentum in insidijs locat; iussis matronis solito
clamore, ac strepitu, etiam in accessu hostium, ne intel-
lectos se sentiant sacra celebrare. Huc pertinet illud
 Scatij, Theb. v 11.

Et non assuetis pernox ululavit Eleusis

Mensibus. ———

Quæ

Quæ Iacchum deducebat mulitudo, è Proserpina Rhæro aquâ abluebatur, lustrabaturque; nam, ut per occasionem hoc dicam, dux erant prope Eleusina scarebræ, ῥαπὶ dictæ: quarum Cereri sacra illa, ista Proserpinæ. quæ Cereri sacra, versus mare profluebat: quæ Proserpinæ, versus urbem: eiusque aquâ, hæc, quam dixi, multitudo lustrabatur. Hesiychius luculentus auctor. Εἷν τῇ Ἀΐετι δὴ εἰσὶν οἱ περὶ τῇ Ἐλευσίνι ῥαπὶ, ῥαγμοί. καὶ ὁ μὲν περὶ τῇ ἡλιαίῃ, τῆς περὶ τοῦ περὶ τῆς νομίζονται. ὁ δὲ περὶ τῆς αἰσῆς, τῆς περὶ τῆς αἰσῆς. ἔστιν αὖτε λατρεῖς ἀγνίστου τῆς θιάσους. Erat verò Iacchus hicce, (nam plures olim existimari, ut ex Diodoro, Cicerone, alijsque satis notum.) Ionis, Cererisque filius; siue, ut alij, Proserpinæ. Meminit eius Diodorus lib. 11. Διὸς παῖς δὲ μετὰ τοὺς ἑσπέρους Διόνυσον ὅσα Διὸς, καὶ Περσεφόνης· οἷς δὲ πῶς, ἔδῃ μῆτις. Arrianus eos sequitur, qui Proserpinæ tradiderunt. Locus exstat De Exped. Alexandri lib. 11. καὶ Ἀΐετι Διόνυσον, πῶς Διὸς καὶ Κέρης, σίβυσι. ἄλλων τοῦτον Διόνυσον. καὶ ὁ ἰαχχὺς ὁ μὲν πῶς τῆς Διόνυσου, καὶ τῆς Θηταίης, ἐκείνου. Verum errat. Nam Proserpinam si cum Cerere accensâ face inquisiuit, ut inirio commemoravi, æque idcirco res hæc instituta fuit, oportet Cereris filius fuerit, non Proserpinæ. Cui verò producendi eius cura, ἰαχχαγωγὸς dicebatur. Inuenio nomen apud Pollucem, lib. 1. cap. 1. sect. xxxi. ἰαχχαγωγὸς γὰρ, καὶ Κερσεφότος, καὶ Δαμιέτης, καὶ ὅσα πᾶσι, ἰαχχατῶν Ἀΐετι. Ducit

verò è Cetamico intta urbem confucuisse Eleusinem, iam notavi. Ac potta quidem, quā exhibant, ἱερὰ cognominata: siue, Atticorum more, plurali numero, ἱερὰ πύλαι: Inuenio nomen apud Plutarchum, in vitā Syllæ. αὐτὸς ἢ Σὺλλας πὲρ μιᾶς τῆς Παιράκῃς πύλης, καὶ τῆς ἱερᾶς, καὶ ἑκατάψας, καὶ συνομαλιῶς, καὶ μέσας νύκτας ἐσθλάει Φερικώδης. Et apud Theophrastum, Ethic. Charact. cap. Περὶ αἰσθησῶς. Πόσους εἶσι καὶ ὅσες ἱερὰς πύλας ἐξενήχεται νεκρὸς. Sed legendum illic censco, καὶ τὰς ἑρῖας πύλας. Nam quā potta cadauera efferrent, ἑρῖαι πύλαι dicebantur. Etymologici Auctot id ostendit. ἑρῖαι, πύλαι ἀθλόησι. Διὰ τὸ τὰς νεκρὸς ἐκφέρειται ἐκείῃ πὲρ ἑρῖα, ὅ ἐστι τὰς πύλας. Atque hoc ὡς ἐκ προόδου. Quin, ut potta ἱερὰ dicta, quā exhibant: ita via, quā duccebant. Etymologici Auctot. ἱερὰ ὁδὸς, ὁδὸς ἵς λῶ, ἢ εἰς ἐλδοῖνα ἄγεται, λῶ ἀπασιν οἱ μύραι. Suidas. ἱερὰ ὁδὸς, λῶ ἢ μύραι προδόνται ἀπ' ἀσπίδος εἰς ἐλδοῖνα. Quæ habet ille, ut plura alia, ex Haprotatione. Pausanias Atticis. ἱερὰ δὲ εἰς ἐλδοῖνα ἐξ ἀθλων, λῶ ἀθλοῦ καλεῖται ὁδὸς ἱερὰν, ἀθλοῦ καλεῖται πύλαις. Plutarchus in Vitā Isocratis. οὐ εἰς τὸ μνημα ὅτι τὴν Κυμαῖον προδόνται, καὶ τὴν ἱερὰν ὁδὸν, τὴν εἰς ἐλδοῖνα. Et corruptum eundem puto in Alcibiade. οὐδὲνα κόσμοι εἶχεν ἡ πλετὴ, καὶ ἡ ἡλαιοῦς πεμπυμένη. ἀλλὰ καὶ θυοῖαι, καὶ χορεῖαι. καὶ πλετὰ τ' ἀροῖν καὶ ὁδὸν ἱερὰν, ὅταν ἐξελθόνται τὸν ἱακχον, ὅταν αἰσθησῶς ἐξελθόνται. Attende enim. Prius ab eo commemoratæ sunt θυοῖαι. quænam igitur alia

alia illa sacra etunt, insuper facta? Rescribendum omninò censeo. τῶν θραιμίων καὶ οὐδὲν ἱερῶν. Cessabant rum, inquit, sacrificia, & choræ; deinde multa, quæ per Viam Sacram agi id remporis solita. Ac de illâ proprius Polemoni liber olim scriptus. Harpocraton. Βιβλίον ἐν ᾧ οἱ πολέμωνι γέγραπται περὶ τῆς ἱερᾶς οὐδοῦ. Et suburbium, in quâ ficus, ἱερὰ συκῆ appellatum: vbi mystæ, sacra in Urbem reducentes, consueuēt interquiescere. Animaduertito apud Philostratum in Apollonio Arheniensi, Sophist. lib. 11. Εἰς τὴν περὶ τῆς ἀφ' ἑλίου λεωφόρου. ὅτι τῶν περὶ τῆς ἱερᾶς συκῆς. πᾶς δὲ ἑλίου περὶ τῆς ἱερᾶς οὐδοῦ ἐκείνῃ ἀπαύειν. Meminit τῆς ἱερᾶς συκῆς Hesychius. ἱερὰ, θυσία, καμήλια, ἡ συκῆ, ἐκ τῆς ἑλίου ἀγύστη οὐδοῦ. Dirimebat aurem viam Cephissus fluuius; quem transibant, ponte instratum. Obseruare est apud Strabonem lib. 19. Ποταμοὶ δὲ οἱ ἐν τῇ Κηφιστῇ, ἐκ Τεμενίων πρὸς ἀρχαίαν ἔχοντες. μέν τινος ἀπὸ πύλων, ἐφ' ἧς καὶ ἡ γέφυρα, καὶ οἱ γεφυρομαί. In hoc ponte desidebant, qui in transseuntres scommata iacerent. Vnde factum, vt Γεφυρίζον pro Conuitiariis dicerent. Suidas. Γεφυρίζον, χλευάζον, ἐξωπλίζον. Item Γεφυρομαί, Maledici, Conuitiatores. Hesychius. Γεφυρομαί, οἱ πλεονεχταί. ἐπεὶ ἐκ ἑλίου ἐκείνῃ τῆς γέφυρας πρὸς μυστηρίους καθιζέμενοι ἑσκαπὼν τὴν περὶ τὸν ἱερῶν. Et Γεφυρομαί, pro Conuicijs, in citatis Geographi verbis. Apud Ammonium De Diff. Voc. Γεφυρομαίος est, & alia quoque origo datur. Σκῶμμα

Γελοῖα, Εὐτραπέλα, καὶ Γεφυρασμοὺς Διαφέρει. Εἰ
 ποχ. Γεφυρασμός δὲ, ὁπὲ τοῦ τῆς Ἀθήνησιν ὅππ τῶν
 γεφυρῶν ὅππχεῖται ἢ περὶ ἡμετέρα, ἢ καὶ διχα μετῶν.
 Διασπρμὸς ἡνῶν. Sed scribendum est, Γεφυρασμοί,
 δε Γεφυρασμοί. Nam γεφυρίζω dicebant, non Γε-
 φυράζω. Meminit quoq; Ælianns, Hist. Anim.
 lib. iv. cap. xlii. καὶ τί δὲ κατὰ λίγην πῆ εἰπὺν-
 τλαῖν πὶν πικρὸν ὄχλον; κικέρυκται πρὸς Διοκύντα, καὶ Λή-
 ναια, καὶ Χύτροι, καὶ γεφυρασμοί. Pontem istum
 cūm transiissent, via erat, Μουσικὴ εἰσὸς nuncu-
 pata, quā Eleusinem ingrediebantur. Ecce tibi
 Iſti verba ē primò Ἀπικίων, apud Scholiasten
 Sophoclis Oed. Col. πρὸς τὴν Κηφισὸν ἵως τῆς Μυ-
 σικῆς εἰσὶν εἰς Ἐλευσῖνα. ὁπὲ τῶν δὲ καθ' ἑαυτῶν εἰς
 Ἐλευσῖνα, πὲρ ἢ ὁριστερὰ μέχρι τοῦ Λόφου τοῦ πρὸς αἰα-
 πλάς τοῦ Λιβάδα. Atque hæc via ordinaria de-
 ducendi Iacchi erat; sed, munitā Deceleā, cūm
 iter impeditum esset, mari pompa hæc omnis
 ducta: nisi quod semel Alcibiades, dux exerci-
 tus designatus, summā omninò magnificentiā in
 armis deduxit itinere terrestri vſitato. Narrat
 in Vitā eius Plutarchus; nec pigebit locum as-
 scribere, valdè insignem. Παύτων γεγενην τῷ Ἀλ-
 κισιάδῃ κατὰ γνώμην, καὶ πληρωμένων ἑκατὸν τηρητῶν, αἱ
 αὐτοῦς ὁπλῶν ἡμελῶν, φιλομμία ἡς οὐκ ἀβήτης περσ-
 πιστοῦ κατὰ τὴν αὐτὴν ἀγριμνησίαν. ἀφ' ὧ γερεπτη-
 χηιάδῃ ἡ δακίλεια, καὶ τῶν εἰς Ἐλευσῖνα περὶ δὴν ἐκρά-
 ταν εἰ πλῆμιοι περὶ τῆς, ὕδρα καὶ σμῶν εἶχει ἡ πλετῇ,
 πικρὸν κατὰ θέλασσαν. ἀλλὰ καὶ θυοῖα, καὶ χορῶα,
 καὶ πολλὰ τῶν δρωμένων κατὰ ὁδὸν ἱερὰν (ita enim
 iam

iam legendum esse monui.) ὅθεν ἐξελαύνουσιν
 Ἰάκχον, ὑπὸ ἀνάγκης ἐξελαίπει· καλὸν γὰρ ἰφθαίμει τῷ
 Ἀλκιβιάδῃ καὶ πρὸς θεῶν ὁσιότητα, καὶ πρὸς αἰθρῶντων
 δοξαί, δόξασθαι τὸ πάτριον αἷμα τοῖς ἱεροῖς, ὡς ἀπέμ-
 ψασταί περὶ τὴν πλειπύ, καὶ δορυφορήσαντα ὡς αὖ τὴν
 πλειμύς. Et mox. ὡς δὲ τῶν ἰσχυρῶν καὶ πρὸς ἑπὶ
 Εὐμολπίδαις, καὶ Κήρυξι, σκοπεῖς μὴ δὴ τῶν ἀκρων
 ἐκείνοι, καὶ πρὸς ὁρμήας ἵνα αἱ ἡμέραι περὶ ἐπὶ πηλῶν.
 ἱεροῖς δὲ, καὶ μύσας, καὶ μυσηγωγῶνς αἰαλαβῶν, καὶ τοῖς
 ὁπλοῖς περικαλύψας, ἥντι ἐκίσχυς, καὶ μετὰ σιωπῆς,
 θάσμα στυγρὸν, καὶ τροπικῶν, τὴν στρατῆρας δὴ δεικνύ-
 μιν, ὑπὸ τῶν μὴ φθινόντων ἱεροφαντῶν, καὶ μυση-
 γωγῶν, περὶ τοὺς ἱεροὺς. Et sunt, qui hīc Alci-
 biadem daduchi munus obijisse nobis tradant.
 Nam de hāc deductione capiendus iste Cyri So-
 phistæ locus, lib. περὶ ἀποφωγῶνς γένους, cap. περὶ
 δοκιμασίας μετὰ τὴν κατὰ κύριον Ἀλκιβιάδης δαδου-
 χῶν δοκιμασίαν.

CAP. XXVIII

Septimo certamen erat, idq; multò antiquissimum, in quo victor hordeum accipiebat. Etymologus eà de re emendatus, item Suidas. Hordeum autem præmium datum, quia primum Eleusine illud natum, ut ferebant.

Septimo, qui vigesimus primus mensis erat, certamen assignare libet. Meminit eius Aulus Gellus, lib. xv. cap. xx. *Eleusinio, & Thesæo, certamine pugnavit: & coronatus est.* Id omnium antiquissimum. Aristides Panathenaicà, *Ἐνδεξοῦται πάντων οἱ κατὰ τὴν Ἐλιάδα ἀγῶνες. καὶ μὲν τῶν περὶ ἐὺστατον ὁ τῶν Παναθηναίων. οἱ δὲ ἐλάη, ὁ τῶν Ἐλευσινίων.* Iterum Eleusinià. *Μνησθῆναι δὲ ἔτι πρὸς τῆς Ἡρακλείας, καὶ Διοσκύρου. ἀγῶνά τι γομικὸν γενέσθαι πρῶτον Ἐλευσίνι τ' Ἀθηναίς.* Et præmium victori hordeum erat. Scholiastes Pindari, Olymp. Od. ix. *Ἀγῶν δὲ αὐτῶν, (de Eleusine loquitur.) ἀγῶν Κόρης καὶ Διμήτρου. ὃς καλεῖται Ἐλευσίνια. ἃ ἑπαθλον, κεῖται.* Ac mutilium censeo Etymologici Auctorem in Ἐλευσίς. Ἐλευσίνια, ἐπὶ τῇ. Ἐ τῆς νικῶσι τὰ Ἐλευσίνια ἄθλον ἰδίδουσι. Restituenda in fine vox, quæ excidit. *ἄθλον ἰδίδουσι, κεῖται.* Eodem modo laborat Suidas, apud quem itidem est. Ἐλευσίνια. τῆς νικῶσι τὰ Ἐλευσίνια ἰδίδουσι ἄθλον. Et huc fortasse respexerit Plinius, lib. xv. c. 11. *Antiquissimum in cibis hordeum; sicut Athenien-*

Atheniensium ritu, Menandro auctore, apparet. Causam hordei dati arbitror, quod id primum Eleusine inuenrum fuerit. Phurnurus. Οὐλαί δι' λίσσονται, αἰ κελεύει. Εὐλασίς δὲ ὁ τίς, ἔπεπεσον δὲ ῥέθησαν. Atque hoc est, quod dicit Aristides Eleusiniā, loco citato. Ἀγῶνὰ π γυμνικὸν ἡμέτερον πρῶτον Εὐλασίῃ τῆς Ἀθηνῆς, καὶ τὸ ἄθλον αἰται τοῦ καὶ τοῦ Φωκίοντος.

CAP. XXIX.

Octauus, Ἐπιδάυρια dictus; quia Aesculapij honori, post mysteria celebrata Epidauro aduenientis, instituitur. Initiatio iterum tunc fieri solita, & secunda quoque sacra. Philostrati locus emendatus.

Octauus dies, qui vigesimus secundus mensis, Ἐπιδάυρια dictus fuit. Id Philostratus nos docet, De Virā Apollonij lib. 1 v. cap. vi. Ἐς δὲ τὸν Πιεργιάϊον λόγον περὶ μυστηρίων ὡρεν, ὅτι Ἀθηναῖοι παλαιαθροπύτωρ Ἐλλήνων πρῶτην, αἶψα ζωτέρας ἀπὸ τῆς νεῶς εἰς τὸ ἄστυ. Ac mox subiungit. Ἡ μὲν δὲ Ἐπιδάυριον ἡ ἡμέρα. Inde aurem dici nomen, quod Aesculapius, cum Athenas Epidauro adueniret, ut initiaretur sacris, iamque mysteria peracta essent, denuo in illius gratiam Athenienses & initiationem, & secunda irem sacra, instituerunt. Philostratus loco citato. τὰ δὲ Ἐπιδάυ-

Ἐπιδαύρια μετὰ τερσάρησιν π, Ἐπερία, διὗρο μιν Ἀθηναίοις πρῶτον διὰ θυσία δότιρα, ταῦ δὲ ἐδόμισαν Ἀσκληπιδίαια, οἷα δὲ ἐμνήσαντο αὐτὸν ἡκεῖνα Ἐπιδαυρίαν ἐπὶ μυσηρίαν. Sed corrupta illic verba sic emendo, Ἐπερία, δότιρον μιν Ἀπ. Itaque illo quoque die, si qui primò neglexissent, aut initiari fortè non potuissent, initiari moris erat, & secunda sacra fieri. Quod ex citatis iam Philostrati verbis discimus. De Epidaurijs, & initiato item Æsculapio, est Pausaniæ quoque locus Corinthiacis. Μαργαρί δὲ μοι καὶ πῶς ἐν Ἐπιδάυριον τὴν θείαν γινώσκω. Ὡς γὰρ Ἀσκληπεία δόξωκα ὅτι Φαειτάτα ἐξ Ἐπιδάυριον. πῶς μὲν γὰρ Ἀθηνάων τῆς παλατρὸς λέγοντες Ἀσκληπιδίαι μετὰδοῖναι, τὴν ἡμέραν ταύτην Ἐπιδάυρια ἐνομαζέμεσι, καὶ θείαν αὐτὴν ἐκείνη φασὶν Ἀσκληπιδίαν σφίσι νομιεῖσθαι.

CAP. XXX.

Νόσις, ultimusq. idem, Πλημοχὸν συμπυρῶν, quâ de causâ. Plemochos tunc duo implere, & euerse, cum verbis mysticis. κοτυλίσκος.

Ῥῆσις μουσική. Τῆς, τοκῆς. Μυσηρίαις ἀποιδά.

NOnus, qui vigesimus tertius mensis erat, ultimusque mysteriorum, πλημοχὸν dicebatur. Pollux lib. x. cap. xx. Τάχα δὲ καὶ πλημοχόων, ἔστι δὲ κρημενὴ ἀγγεῖον, σὺν ἔχειν οὕτως πρὸς πυθμένα,

μύθους, αἱ δ' ἰδραῖον τι καὶ γένοιμεν. ἢ χεῖνται τῇ πλῆ-
 τείᾳ τῶν μυστηρίων, ἢ αὐτὸ καλεῖται Πλημοχόειν.
 Et hoc plemochoas binas implentes, ad ortum
 vnam statuebant; alteram verò, ad occasum: in-
 de utramque, mystica quædam verba profati,
 euerrebant. Athenæus lib. xi. Πλημοχόη, σκεῦ-
 Ⓢ κεραμεὺν, βιμεικῶδες, ἰδραῖον ἡσυχῇ. ὁ κοτυλίσκον
 ἔνιοι προσεγορεύουσιν, ὡς φησὶ ΠάμφιλⓈ. χεῖνται δὲ
 αὐτῇ ἐν τῇ πλῆττει τῶν μυστηρίων ἡμέρας, ἢ αὐτὸ
 προσεγορεύουσιν, ὡς φησὶ ΠάμφιλⓈ, Πλημοχόας. ἐν
 ᾧ δύο πλημοχόας πληροῦσιντες, πῶς μὲν πρὸς αἰσπλάς,
 πῶς δὲ πρὸς δύσιν αἰσπλάμοι, αἰσπλάμοι τὴν ὀπλίαντες
 ῥῆσιν μυστικῶς. De impletis plemochois, est Hesy-
 chij etiam locus. Πλημοχόη. τῇ ὑστεραίᾳ ἡμέρας τῶν
 μυστηρίων κοτυλίσκας πληροῦσιν, ὡς καλοῦσι πλημοχόας.
 Sed in eo variat, quod postridie mysteriorum
 facta tradat, quæ postremo eorum die alij di-
 cunt. Vas verò istud πλημοχόη, à quo huic dici
 nomen, etiam κοτυλίσκⓈ dictum. Ecce in ci-
 tatis Athenæi verbis. Πλημοχόη, σκεῦⓈ κεραμεὺν,
 ὁ κοτυλίσκον ἔνιοι προσεγορεύουσιν. Et in Hesychij.
 Τῇ ὑστεραίᾳ τῶν μυστηρίων κοτυλίσκας πληροῦσιν, ὡς κα-
 λοῦσι πλημοχόας. Estque eius in rem eandem ali-
 bi quoque ista glossa. ΚοτυλίσκⓈ, κρατηρίσκⓈ, ἢ
 χεῖνται οἱ μύθοι. Sine dubio πῶς πλημοχόειν, de
 quâ agimus, intellexit. Porro de euctis illis
 plemochois est Euripidis iste versus, siue Cri-
 stæ, in Pirithoo.

ἵνα πλημοχόας θεῶν οἷς χθόνιον χάσμι δ' ὀφίμους

Προχέωμεν. —

Vbi dixit, Εὐφρῖμωι περιχίτην; quod Athenæus
 ἀνὰ τρεῖς πέντε Παλιζονίους ῥῆσιν μυστικῶν. Et fuerit fortas-
 se ῥῆσις illa μυστικῇ, quam tradit Proclus in Timæ-
 um; è quo discimus, cœlum prius aspicientes,
 τῆν; inde in terram despicientes, τοκῆς clamasse
 Locus exstat Commentariorum v. εἰς δὲ τὰς
 βλίπαιρας καὶ ἐκ τῆς ἑλδουσιῶν ἡρώς, εἰς μὲν τὴν ὑπερὶ
 ἀνὰ βλίπαιρας, ἐξ ὧν τῆς κατὰ βλίπαιρας δὲ εἰς τὴν γῆν,
 τοκῆς. Hæc verò plemochoarum eversio erat
 quasi libatio quædam; eaque designari consen-
 da apud Pollucem lib. i. cap. i. sect. xxxi. Vbi
 μυστηριώδεις ποινδαὶ commemorantur. ὀνομάζον-
 ται δὲ ἑ μυστηριώδεις ποινδαὶ, καὶ μυστικῇ ἡμέραι. Item
 apud Aristidem Eleusiniā. μάται δὲ αἱ μυστηριώ-
 δεις ποινδαὶ τὸ νομα ἴσως, καὶ μένοις ἑλδουσιῶν ὑγίαι-
 νει ἢ ἑλδουσιῶν.

CAP. XXXI.

Per hos dies manum injicere ulli vetitum, & libellum supplicem offerre; quæ, hic delinquentiæ mulctæ. Fæminis quoq; Eleusinem bigis vebi interdittum, idq; à quo: & quæ delinquentium mulctæ. Aristophanis Scholiastæ hallucinatio. Invari etiam per mysteria usitatum; ac quæ ad hæc, necessaria, asinus Eleusinem vecta. Mystæ nec muscellum edebant; ut videtur, neg. salem.

ITa ergo nunc mysteria enarraui; restant quædam circa ea, quæ adiungam. Per hos dies neminem apprehendere licitum; idque clarè animaduertere est ex Demosthenis istis verbis Midianâ. τί τῶν ποιήσαντες, ὡς ἄνδρες Ἀθηναῖοι, κατηχεροποιήσατε τὸ Εὐαίσθητον, τὰτ' ἀνάστα. οὐδὲ δίκαιον ἐμπροκλῶ κατὰδικασίῃμιν. τὸ Μενίππων, σὺν ἔχων ἀνέπροι λαβὼν αὐτὸν, ὡς ἔφη, πῆς μυστηρίοις διπλομήν. τὸ ἐπιλάβετο. κατηχεροποιήσατε μὲν Διὶ τῷτα, καὶ ἠδολογὸν ἄλλο πρὸς τῷ. Nec libellum supplicem offerre. Quod si quispiam fecisset, cum causâ indictâ mori oportebat. Ita Andocidis inimici inqueiebant, ut ipse narrat Orat. Περὶ τῶν μυστηρίων. Κατηχεροποιῶν δὲ μιν καὶ πρὸς ἱκετηρίαις, ὡς κατὰθεσίην ἐγὼ εἰς τῷ Εὐαίσθητον, νόμον δὲ τῷ πάντεσσι, ὅς αὖθις ἱκετηρίαις μυστηρίοις, πρὸς τῷ. Et mox. πάλιν ἐκαλέσας σὺς ἔλαβεν ὅτι εἴη τῷ πάντεσσι, οἱ ὡς ἱκετηρίαις θείῃ εἰς τῷ Εὐαίσθητον, ἀρεταὶ δὲ πρὸς τῷ. Sed id ne-

gat Andocides, & multam tantum mille drachmas esse dicit. Habes postea, in sequentibus illic verbis. Ἡ δὲ σῆλη, παρ' ἧς ἔσηκας, χιλίας δραχμαὶ καλῶν ἐφέλκῃ, ἰσὺς ἑκατομῶν θῆ' ἐστὶ τῶν Ἑλλοσίων. Ne qua mulier bigis ad hæc veheretur: quæque id faceret, ut sex mille drachmas penderet, à Lycurgo institutum. Plutarchus in eius Virâ. εἰσέπηκε δὲ νόμος, ὅτι ζῶγες μὴ ἀπῶναι γυναικὰς Ἑλλοσίνας, ὅπως μὴ ἐλατῶνται ὑπὸ τῶν πλεσίων. οἱ δὲ ἑς Φερεσίῃς, δαπάνην δραχμαὶ ἑξακισχίλιαι. Aelianus Var. Hist. lib. xiii. cap. xxiv. Λυκοῦργος ὁ ῥήτωρ ἐνεσχε, μὴ ἐλατῶναι τὰς γυναικὰς ἐς τὰς μυσηλαίους ὅτι ζῶγες, ἢ τῇ θρώσῃ πῶς ἐπερὶ τῆς Ζημίας, ὡς γὰρ ἔπειτα ἐξέτας δαπανῶνται. Antea illud visitatum. Itaque anus apud Aristophanem Pluto secundâ loquitur.

Μυσηλαίους δὲ τὰς μεγάλους ὀχυρῶν
 Ἐπὶ τῆς ἀμάξης, ὅτε προσβλεψέν μ' ἑς,
 Ἐπυκνῶμεν διὰ τοῦτο ὅλιν ἡμέραν.

Vbi Scholiastes. Αἱ τῶν Ἀθηναίων γυναῖκες ὅτι ἀμαξῶν ὀχυρῶναι εἰς τὰ μεγάλα Ἑλλοσίνα ἀπέρχοντο. Verum, errat, quod hæc tantum magnis facta mysterijs putet. Insolentem Midix luxum inscatur, Demosthenes, qui uxorem ad mysteria bigis albis Sicyonijs veheret. Locus est in Midianâ. καὶ εἰς μυστήρια πλὴν γυναικὰ ἀγί, καὶ ἀλλοτὴ πρὸ βιάλεται, ὅτι πρὸ λαοῦ ζῶγες πρὸ ἐκ Σικυωνίων. Iurari etiam per hæc solitum animaduerto. Alciphron in Epistolâ Leontij ad Lamiam. καὶ τὰ μυστήρια, καὶ τῶν τῶν κακῶν ἀπικταγῶν, ὡς, ἐνθυμηθῆσαι

θεῖται πρὸ Τιμαρχῆς τὴν χωρευσμὸν, ἀλλ' ἀπ' ἐπιφυγμῆς. It-
 rum in alterâ Menandri ad Glyceram. Εἴγω, μα-
 τὴς Εὐλοσίνιας θιάς, ματὴ μυστήρια αὐτῶν, ἃ σὺ καὶ
 ἐσθλὸν ἐκαίονον ὤμοισι παλάμῃς, Γλυκίρῃ, μόνῳ μόνῃ,
 οἷς εἶδ' ἐπαίρει τὰ ἱμά. Quæ verò ad hæc necessa-
 ria, ea asini Elcusinem deuehebant. Aristopha-
 nes Ranis.

Νῆ τὴν Δί' ἔγωγ' οὐδ' ἄγων μυστήρια.

Vbi Scholiastes. τοῖς μυστηρίοις ἐξ ἄστῃς εἰς Εὐλο-
 σίνα θιάς τῶν ἵνων φέρουσι τὴν χρύσαν. Hesychius. οὐ-
 νῶ ἀγὶ μυστήρια. τοῖς μυστηρίοις ἐξ ἄστῃς εἰς Εὐλοσί-
 να κομίζουσι τὰ πρὸς τὴν χρύσαν θιάς τ' ὄνων. Tarrhæus.
 Οὐδ' ἄγων μυστήρια. ὅτι τ' παρ' ἀξίας πράττειν. πῶς
 γὰρ μυστηρίοις ἐξ ἄστῃς εἰς Εὐλοσίνα θιάς τ' ὄνων ἵφισον
 πρὸ εἰς τὴν χρύσαν. Habes etiam apud Suidam, &
 Apostolum Cent. xiv. Prouerb. l. Potrò my-
 sta, vt nec putco insidere illis licitum, neq; mul-
 lum item edere, vt suis locis supra iam à me o-
 stensum; ita nec mustellum fas gustare ipsis.
 Rem, & causam, Ælianus nobis tradit, Hist.
 Anim. lib. ix. cap. lxxv. Οἱ μυστήριοι τῶν θιάς ἕκ-
 αὐ πῖσιται γὰρ Φασίν. ἢ γὰρ εἶναι αὐτὸν καθαρὸν ὄψον,
 ἢ πρὸ τῶν θιάς ἕκτα. Er viderur, neq; fabam fas fuisse.
 Nam hoc puto Pausaniæ locum in Atticis
 velle. τῶν κυάμων ἀνενγκυῖν οἷα ἔστι σφίβιν εἰς Δήμητρα
 τὴν Ὀρίβιν. ἕστις ᾧ ἤδη τὴν πελετὴν Εὐλοσίαν εἶδεν, ἢ τὰ
 καλὴ μύθρα ἐξ Φικὰ ἐπιλίσσεται, εἶδεν ὁ λέγων.

CAP. °XXXII.

Continuata verò hæc sacra ad Imperatores Christianos, & cum tollere Valentinianus vellet, Prætextato intercedente, adhuc manserunt. Semel tantum intermissa, ob captas Thebas. Hierophanta apud Eunapium falsus vates. Tandem eversa à Theodosio seniore.

Continuata autem hæc sacra ad tempora usque Imperatorum Christianorum. Testatur Hieronymus Aduersus Iovinianum, extremo primo. Hierophantas quoque Atheniensium (legans) usque hodie cicuta sorbitione castrari. Tollere ea Valentiniano animus, post excessum Iuliani rerum potito; verum tamen, Prætextati patrocínio, obtinuerunt. Zosimus Hist. lib. 1 v. ἐπὶ ἧ καὶ νόμων ἐσφραγὲς ἐγνώκει (ὁ οὐαλεινιανὸς) πικρῶς, ἀφ' ἐπίσε ὡπερ δὲ ξάμνη, πὺς νοκτερινὰς ἐκώλυε θυσίας θηπιτικῶν. πὺς μυσαροῖς μὲν ἦν πρᾶπτερόνους ἐμποδὼν διὰ τὸ πικρῶς νόμον ἡγνῶν βαλόμεν. ἐπὶ δὲ πρᾶπτερεῖται ὁ τῆς Ἑλλάδος αὐτοῦ πᾶν ἔχων δέχλει, αὐτὴ δὲ πᾶσις διὰ πᾶσιαν αὐτὴ δὲ πᾶσις, τῶν ἐφ' αὐτῶν πὺς Ἑλλὰς κατὰρξεν τὴν βίαν, εἰ μέλλειεν καλῶν τὰ σωείοντα πὺς αὐθιγῶν ἡμῶν ἀγνώτατα μυστήρια κατὰ θρονον ἐκτελεῖν, ἐπίσσειν, δὲ γὰρ τὸ τῶν νόμων, πρᾶπτερεῖται τὰ πάντα κατὰ πὺς ἐξ δέχλης πᾶσις. Semel tantum intermissa: cum nimirum, captis ab Alexandro Thebis, in lucu summo versarentur. Plutat-

Plutarchus, ubi de eâ re agit, Alexandro. Ἀθη-
ναίοις δὲ δηλᾶσαι, καίπερ ὡς μυστήριος ἐπιγνήσι πὺν ὅτι ὀψί-
βας δυσόχημα. καὶ γὰρ πῶς τῶν μυστηρίων ἰερτῶν ἐν χει-
ροῖν ἔχοντες, ὡς πύθης ἀφῆκας. Himerius in Ec-
logis. Ἀλέξανδρος δὲ πῶς πύθην καὶ μυστῶν ὀψίβας ἠγού-
νεται. καίτοι γὰρ ἔχεν ἡ πότις τῇ πόλει καὶ μέμψασθαι. ἡμῶς
γὰρ, ὀψίβας πύθην, πῶς τελετῶν ἀπεκλείσμεν, ἵνα
μὴ πῶς ὀψίβας θρῆνεις ἀνίστασθαι πὺν ἰακχον. Hiero-
phantha apud Eunapium in Vitâ Maximî, prædi-
cebat Iuliano, sub ipso hæc sacra cessatura. καὶ
eis ποίτις ἐξυμνῶν ποίτις, ἵφ' ἑαυτῶν πὺν ἡρᾶ κατὰ σα-
φῆσθαι καὶ διαθήσασθαι ἔφασκε. καίπερ ζῶντα πῶς
ἐπίψασθαι, διὰ φιλοτιμίας πύθην ἀνίστασθαι. Ἐπε-
τελέτησθαι γὰρ αὐτῶν πῶς πύθην ἑαυτῶν. Sed cum
divinationis falsum, res ostendit; & sublata, ut
videtur, à maiore Theodosio; quem gentilium
fana, ac sacra, evertisse Historiæ tradunt.

CAP. XXXIII.

Celebrata verò præterea à Eleensibus, Phliasijs, Pheneatis, Lacedæmonijs, Parrhasijs, Cretenſibus, & Romanis. Claudij Caſaris conatum, Hadriani factum.

SEd an alibi Eleusinia agitata? Etiam apud Cēleenses, ac Phliasios. Et apud illos quanto quidem quoque anno; mutabaturque hierophanta, si videretur, singulis quadriennijs, festi tempore: cuique uxorem ducere licitum. Pausanias testis Corinthiacis. τῆς δὲ πόλεως αἱ Κελεαὶ πίντι περὶ παλαιὰς μάλιστα ἀπύχουσι. καὶ τῇ Δήμητρει ἐν ταύτῃ δὲ ἐνιαυτῷ τετάρτην πῶν τελετῶν, καὶ ὁ καθ' ἑαυτῷ ἄγχι. ἱεροφάντης δὲ οὐκ εἰς τὸν εἶναι πάντα διπποῖδουκεται, καθ' ὃν δὲ ἐκάστῳ τελετῶν ἄλλοι εἰσιν ἄλλοι σφίσι αἰετοὶς, λαμβάνων ἢ ἰθὺς καὶ γυναῖκα. καὶ ταῦτα μὲν διάφορα τῶν ἐν Ἑλλάσῃ ἐνομάζουσι. τὰ δ' εἰς αὐτῶν, ἐκείνων εἰσι εἰς μίμνησιν. ἐμολογῶσι δὲ καὶ αὐτοὶ μιμησάσθαι Φλιάσιον τὰ ἐν Ἑλλάσῃ δρώμενα. Celebrabant quoque Pheneatae, eodem quo Eleusinijs modo. Idem Pausanias Arcadicis. θεινιάτης δὲ καὶ Δήμητρός ἐστιν ἱερὸν Ἑλλάσινίας, καὶ ἄγχι τῇ θεῷ τελετῶν τὰ ἐν Ἑλλάσῃ δρώμενα. καὶ ὧν σφίσι τὰ αὐτὰ φάσκοντες καθεστηκέναι. Item Lacones, apud quos agon tunc thymelicus. Hesychius. Ἑλλάσινια, ἀγὼν θυμηλικὸς ὧν λάκωνσι. Etiam Parrhasij, in urbem à Cyprielo rege exstructam ubi conuenissent,

uenissent, lucum, & aram, Cereri Eleusiniæ consecrârunt; festumque ipsi instituerunt, in quo de formâ mulieres cerrarent, χρυσόφοροι ἀρpellατæ. Athenæus lib. xiii. Νικίας ἐν τῷς λε-
καδοκίαις διαβῆναι φησὶν αὐτὴν κύβηλον πάλιν κλισύῃ
ἐν τῇ πύλῃ περὶ τὴν Ἀλφειὸν. εἰς αὐτὴν κατακλισύσας Παρ-
βασίαν ἵτας τέρμιν καὶ δομὸν ἀναστήσκει Δήμητρι Ἐλευ-
σινία. ἥς ἐν τῇ ἐσθῇ καὶ τὴν πύλιν κάλλως ἀγῶνα ὀππλή-
σκει, καὶ κηρύσσει πρῶτον αὐτὴ τὴν γυναικῶν Ἡροδῶτεω.
ὀππιτλήσκει δὲ καὶ μέγιστον ὁ ἀγὼν ἔσθῃ, καὶ αἱ ἀγῶ-
νίζοντες γυναικῶν χρυσόφοροι ὀνομάζονται. Et Cre-
tenses: apud quos vulgare etiam arcana lici-
tum. Diodorus Siculus lib. v. περὶ μὲν δὲ τῶν
θεῶν οἱ κρητῆς τῶν περὶ αὐτοῖς λεγούτων γεννηθῆναι πιαυ-
τὰ μυθολογοῦσι. ὅς δὲ τιμαῖς, καὶ θυσίαις, καὶ ὅς περὶ τὰ
μυστήρια πλεῖστας, ἐκ κρήτης εἰς τὰς ἄλλας ἀνθρώπους πε-
ρὶ δίδωσθαι λέγοντες, πᾶσι φέρουσιν, ὡς οἴονται, μέγιστον
πικμήρον. τὴν τι γὰρ περὶ Ἀθηναίους ἐν Ἐλευσίνι ἡμο-
μόριον πλεῖστον. ὀππιφαιστέτιον χιτῶν ἵσαν ἀπασῶν, καὶ
τὴν ἐν Σαμοθράκη, καὶ τὴν ἐν Θράκη ἐν τῇς Κίχσι, ὅθεν
ὁ κατὰ δόξαν Ὀρφῆος αὐτὸς, μυστικῶς περὶ δίδωσθαι. καὶ
δὲ τὴν κρήτην ἐν Κνωσὶ νόμιμον ἐξ ἀρχαίων ἔσθῃ φαι-
ρῶς ὅς πλεῖστας αὐτοῖς πᾶσι περὶ δίδωσθαι. καὶ τὰ περὶ
τοῖς ἄλλοις ἐν Σοτήρητι περὶ δίδωσθαι, περὶ αὐτοῖς μη-
δὲνα κρύπτειν τῶν βασιλέων τὰ τοιαῦτα γινώσκειν. Quin
apud Romanos etiam. Ac transferre primus
conatus Claudius Cæsar, sed non fecit. Sueto-
nius in eius Vitâ, cap. xxv. *Sacra Eleusinia etiam
transferre ex Atticâ Romanis conatus est.* Fecit po-
stea Hadrianus. Aurelius Victor in eius Vitâ.

Ceremonias, leges, gymnasia, doctoresq. curare accepit; adeò quidem, ut etiam ludum ingennarum artium, quod Athenaeum vocant, constitueret: atq. initia Cereris, Liberag., quae Eleusina dicitur, Atheniensium modo Roma percoleret. Hinc est, quod in Caesariis ait Iulianus, ubi de eo. μήτε τῶτον ἐπαπορίχηται καθίως ἔχων ὑπερίπλεον αἰνῆς σφαρὸς, καί, τι ἄλλα, ἔτι μυστικῶν ἐργαζέμεθα, εἰς τὸν ἄρχον ἀφ' ὧν πηδάνους, καὶ πλουσιγενῶν, καὶ δότι ῥηθεῖ.

F I N I S.

INDEX

I N D E X

A V C T O R V M,

Qui hîc

Citantur, illustrantur,

Emendantur.

Æ *Lianus*, 67. 84. 92. 93.*Aeschylus*, 74.*Alciphron*, 92.*Ammonius*, 83. *Emend.* 84.*Andocides*, 43. 77. 91. 92.*Anthologia Epigrammatum*, 48.*Apollodorus*, 8. 9. 10. 52. 71.*Apostolius*, 93.*Apuleius*, 34. 46. 60.*Arctius*, 58.*Aristides*, 2. 4. 16. 32. 46. 47. 49. 51. 52. 53. 74. 77. 80.

86. 87. 90.

Aristophanes, 17. 19. 20. 27. 35. 44. 48. 74. 77. 78.

79. 80. 92. 93.

Aristoteles, 2.*Arnobius*, 5. 9. 11. 30. 38.*Arrianus*, 12. 19. 27. 37. 39. 81.*Emend.* 19.*Artemidorus*, 50. 71.*Athenaeus*, 55. 66. 67. 89. 90. 97.*Athenagoras*, 58.

N 2

Auctor.

- Auctor Aniochi*, 49. 52.
Augustinus, 11.
Aulus Gellius, 86.
Aurelius Victor, 97.
Basilius Magnus, 58.
Callimachus, 9. 30. 46. 69.
Catullus, 60. 70.
Cicero, 12. 25. 45. 47.
Claudianus, 33. 73. 77. *Emend.* 33.
Clemens, 5. 9. 10. 21. 22. 30. 38. 49. 56. 59. 69. 71.
Emend. 16.
Columella, 72.
Cratinus, 67.
Cydonius, 51.
Cyrus, 85.
Demosthenes, 16. 43. 91. 92.
Diodorus Siculus, 3. 4. 56. 60. 81. 97.
Diogenes Laërtius, 36. 49. 51.
Diogenianus, 56.
Dion Cassius, 45.
Dion Chrysostomus, 26. 27. 31.
Dionysius Halicarnassensis, 57. 63.
Dionysius Periegeta, 18.
Donatus, 44.
Etymologici Auctor, 7. 13. 43. 82. 86. *Emend.* 86.
Euagrius, 26.
Eunapius, 36. 37. 57. 95. *Emend.* 37.
Euripides, 2. 22. 89.
Eusebius, 36. 41.
Eustathius, 15. 41. 80.

Eustratius, 58.*Fulgentius*, 73.*Galenus*, 29.*Gregorius Nazianzenus*, 26. 57.*Harpocration*, 22. 23. 24. 43. 83.*Hermias*, 57.*Herodianus*, 2.*Herodotus*, 3. 45. 79.*Hesychius*, 6. 10. 19. 34. 36. 38. 39. 42. 46. 57. 60. 62.
67. 68. 78. 79. 81. 83. 89. 93. 96. Emend. 64.*Hieronymus*, 38. 94.*Himerius*, 18. 22. 46. 79. 95.*Horatius*, 55. 59.*Iamblichus*, 56.*Inscriptiones Antiquae*, 46.*Interpres Horatii*, 55.*Interpres Iuvenalis*, 73.*Interpres Persij*, 38.*Isaacus Terzes*, 6. 14. 15. 27.*Isocrates*, 5. 49. 53. 54.*Iulianus*, 98.*Iustinus Historicus*, 56. 80.*Iustinus Martyr*, 57. 75.*Iuvenalis*, 73.*Lactantius*, 74.*Lampridius*, 54.*Libanius*, 28. 29. 34.*Linus*, 50.*Lucanus*, 71.*Lucianus*, 45. 46. 54.

- Lutatius, 71.
Lycophron, 14.
Lyfias, 3. 28. 42.
Lyfis, 55.
Macrobius, 39.
Marinus, 23.
Maximus Monachus, 12. 13.
Maximus Tyrius, 17.
Menander, 39.
Mercurius Trismegistus, 57.
Minutius, 11.
Nausicrates, 66. 67.
Nicander, 9. 30.
Nigeras, 56.
Nonnus, 70.
Onidius, 8. 10. 57. 70. 80.
Pausanias, 2. 5. 9. 10. 11. 19. 37. 40. 41. 60. 68. 78.
88. 93. 96.
Philoftratus, 2. 17. 53. 54. 83. 87. Emend. 88.
Phurnutus, 12. 20. 66. 72. 87.
Plato, 23. 51. 56.
Pletho, 32. 33.
Plinius, 86.
Plutarchus, 16. 20. 22. 23. 24. 25. 37. 40. 49. 53. 61.
65. 67. 71. 77. 79. 82. 84. 92. 95. Emend.
20. 63. 65. 82.
Pollux, 41. 42. 43. 81. 88. 90. Emend. 44.
Polyxenus, 18. Emend. 62. 64.
Porphyrius, 46.
Probus, 70.

Proclus,

Proclus, 8. 10. 22. 25. 32. 90.

Procopius Gazaens, 18.

Pfellus, 24. 33.

Aristophanes, 9. 14. 15. 18. 19. 20. 22. 26. 28.

34. 35. 42. 52. 58. 68. 78. 92.

Callimachi, 69.

Euripidis, 46. 4

Schol. Homeri, 13. 15.

Nicandri, 30.

Pindari, 86.

Sophoclis, 6. 56. 74. 84.

Senatusconsultum Atheniensium, 53.

Seneca Philosophus, 24. 33.

Seneca Tragicus, 57. 74.

Sernius, 68. 72.

Sidonius, 60.

Sopater, 18. 40. 47. 48. 58.

Sophocles, 56. 74.

Soranus, 53.

Statius, 57. 73. 80.

Stephanus, 15.

Stobaeus, 32. 51.

Strabo, 27. 83.

Strabus Gallus, 72.

Suetonius, 45. 54. 57. 97.

Suidas, 7. 18. 22. 38. 43. 58. 70. 83. 93. *Emend.* 86.

Symmachus, 39.

Synesius, 11.

Tacitus, 38.

Tarrhant, 56. 93.

Teren-

• 104 INDEX AVCTORVM.

- Terentius*, 44.
Tertullianus, 7. 25. 29. 33. 36.
Themistius, 23. 31. 51.
Theocritus, 54.
Theodoretus, 33.
Theon, 48. 54.
Theophrastus, 16. 74. *Emend.* 82.
Tibullus, 59.
Varro, 20.
Velleius, 80.
Virgilius, 70. 72.
Xiphilinus, 23.
Zenobius, 56.
Zosimus, 2. 94.

F I N I S.

